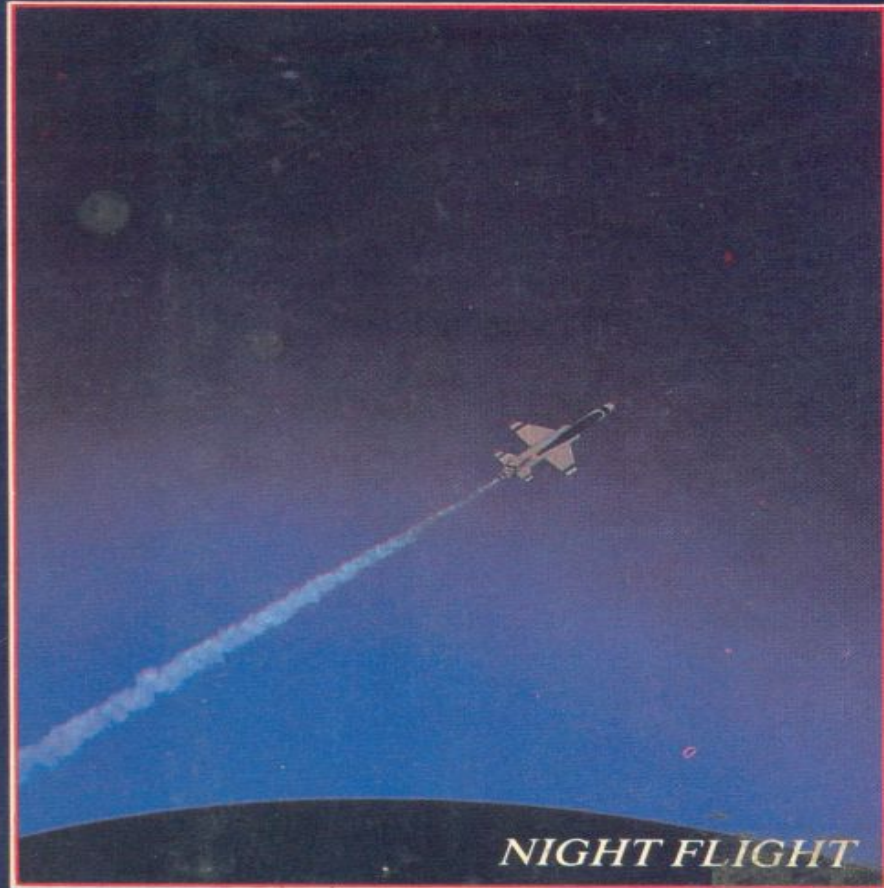

สำนักพิมพ์เม็ดทราย / วรรณกรรม

เที่ยวบินกลางคืน

NIGHT FLIGHT

อังตวน เดอ แซงแต็กซูเปรี เขียน
นารีรัตน์ แปล

เที่ยวบินกลางคืน

คำนำ

ปัญหาที่บริษัทการบินต้องเผชิญอยู่ก็คือ ต้องแข่งขันความเร็วกับการขนส่งด้านอื่น วีวีแอร์ ผู้นำซึ่งมีบุคลิกอันน่าทึ่งของได้อธิบายถึงมันไว้ในหนังสือเล่มนี้ว่า “สำหรับพวกเรา มันเป็นเรื่องชีวิตและความตาย เมื่อระยะทางที่เราสามารถไปได้ในตอนกลางวันทุกๆ วัน โดยรถไฟหรือเรือไอน้ำ เรา กลับสูญเสียไปในยามกลางคืน” เมื่อตอนเริ่มต้นงานบริการกลางคืนนี้ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาในขณะที่เรื่องนี้เกิดขึ้น งานเช่นนี้ก็เสี่ยงต่ออันตรายเป็นอย่างมาก อันตรายที่ไม่มีตัวตนของสายการบิน การเสี่ยงภัยที่เต็มไปด้วยเรื่องน่าประหลาดใจ ประกอบกับความลึกลับในเล่ห์กลของยามกลางคืน มันยิ่งใหญ่มาก แต่ก็อันตราย ผมขอเสริมว่า ยิ่งเวลาผ่านไป การเสี่ยงก็ยิ่งลดน้อยถอยลง การออกเดินทางทุกครั้งทำให้การเดินทางครั้งต่อไปง่ายและสะดวกยิ่งขึ้น แต่สำหรับการบินในแง่ที่เป็นการสำรวจดินแดนที่ยังไม่ปรากฏในแผนที่ จะมีวีรบุรุษผู้บุกเบิกเกิดขึ้นเสมอ และ *เที่ยวบินกลางคืน* ก็เป็นบทเริ่มต้นของตำนาน ซึ่งวาดให้เห็นการผจญภัยอันน่าเศร้าใจของหนึ่งในผู้บุกเบิกทางอากาศเหล่านี้

ผมชอบหนังสือเล่มแรกของแซงต์เดโกซูเปรี คือ Southern Mail แต่ก็ชอบเรื่องนี้มากกว่า ใน Southern Mail ข้อรำลึกความหลังของนักบินที่มีความถูกต้องแม่นยำอย่างน่าประหลาดเชื่อมโยงกับเรื่องลึกลับคมในของความรู้สึกภายใน ซึ่งทำให้ตัวเอกเข้ามาใกล้ขีดเรายังขึ้น เรา รู้สึกความมนุษย์ข้างอ่อนโยนและหวั่นไหวง่าย ช่องอ่อนแอะอะไรเช่นนั้น! ตัวเอกของ *เที่ยวบินกลางคืน* แม้ว่าจะดูเหมือนเป็นผู้ที่ลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ แต่เขาก็กลับทะยานขึ้นไปสู่คุณธรรมที่เหนือมนุษย์ไปอีก สิ่งที่ผมชอบมากที่สุดในเรื่องที่เร้าใจยิ่งเล่มนี้ก็คือภูมิธรรมชั้นสูง (Nobility) ของมัน พวกเราทุกคนต่างก็คุ้นเคยกับความอ่อนแอ การปลดปล่อยของมนุษย์ และการย้อนรอยถอยหลัง วรรณกรรมร่วมสมัยต่างก็ได้เพียรพยายามอย่างยิ่งที่จะตีแผ่และประณามสิ่งเหล่านี้ แต่สิ่งที่เราต้องการให้ปรากฏอยู่ตรงหน้าก็คือ สิ่งที่อยู่เหนือเราแต่ละคนซึ่งจะสามารถบรรลุได้ก็โดยพลังแห่งความตั้งใจเพียงอย่างเดียว

ในความเห็นของผม สิ่งที่เราใจมากยิ่งกว่าบุคลิกของนักบินก็คือ บุคลิกของวีวีแอร์ผู้เป็นเจ้านาย เขาไม่ได้วางท่า เขาระงับคนอื่นไปสู่การกระทำ ย่อมใจนักบินด้วยความสามารถของเขาเอง กราดเกรี้ยว เค่นเอาพลังสูงสุดของพวกเขาออกมาใช้ และบังคับให้พวกเขาออกไปสู่การกระทำอย่างกล้าหาญ การตัดสินใจที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ของเขาไม่ยอมให้แก่การถดถอยหนี และแม้แต่การละเลยไม่เอาใจใส่เพียงเล็กน้อยก็ถูกเขาลงโทษ เมื่อมองครั้งแรก ความเข้มงวดของเขาอาจจะดูทารุณและเลวเถิดเกินไป แต่ก็ถูกนำมาใช้อย่างไม่สมบูรณ์ และไม่ใช่ต่อมนุษย์โดยตรง ซึ่งเป็นสิ่งที่วีวีแอร์ต้องการหล่อหลอม ภาพของเขาจากตัวหนังสือทำให้เรารู้สึกได้ถึงความชื่นชมอันเต็มเปี่ยมของผู้เขียน ผมต้องขอขอบคุณเขาเป็นอย่างมากที่ได้นำเอาความจริงอันเป็นลักษณะขัดแย้งกันออกมา สำหรับผมมีความสำคัญในเชิงจิตวิทยาที่น่าพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง คือว่าความสุขของมนุษย์ไม่ได้วางอยู่บนเสรีภาพ แต่บนการยอมรับในหน้าที่ต่างหาก ตัวละครแต่ละตัวในหนังสือเล่มนี้มีความกระตือรือร้น อุทิศตนอย่างสุดใจให้แก่สิ่งที่เขา *ควร* จะทำให้แก่หน้าที่ที่เสี่ยงอันตรายซึ่งต้องทำให้สำเร็จเท่านั้น เขาจึงจะสามารถพบความสงบในความสุขได้ มันชัดเจนเพียงพอแล้วที่วีวีแอร์จะไม่ได้เป็นอะไร นอกจากเป็นผู้ที่ไร้ความรู้สึก (จากที่ภรรยาของนักบินมาเยี่ยมเขาเป็นฉากที่ประทับใจมากที่สุด) และเขาก็ต้องการความกล้าหาญอย่างมากที่จะออกคำสั่งต่อไป พอๆ กับนักบินของเขาก็ต้องทำตามคำสั่งนั้นด้วย

“เพื่อจะให้เราเป็นที่รัก มันเพียงพอแล้วที่จะแสดงความสงสาร ฉันแสดงความสงสารเพียงน้อยนิด หรือไม่ก็ซ่อนมันไว้... บางครั้งฉันก็รู้สึกประหลาดใจในพลังของตนเอง” และอีกครั้งว่า “รักคนซึ่งคุณออกคำสั่ง – แต่โดยไม่ต้องบอกพวกเขา”

วีวีแอร์ก็ถูกขับโดยความรู้สึกถึงหน้าที่เช่นเดียวกัน “ความรู้สึกอ่อนโยนอยู่บางเบา ถึงหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่กว่าความรัก” ด้วยความคิดที่วามมนุษย์ไม่ใช่จุดมุ่งหมายในตัวเอง แต่เขาเป็นรอง และต้องเสียสละตนเองให้แก่อะไรบางอย่างที่เหนือกว่า และแยกเนื้อหาของมันออกจากเขา ทำให้ผมพอใจที่พบว่าในหนังสือเล่มนี้มี “ความรู้สึกอ่อนโยน” ซึ่งความรู้สึกนี้เป็นสิ่งที่ทำให้เทพเจ้าโพรมิเธอุส^{1*} ของผมกล่าวว่า “ฉันไม่ชอบมนุษย์ ฉันชอบสิ่งซึ่งสังหารเขา” นี่คือการเกิดวีรบุรุษทุกคน “เรามักจะแสดงราวกับว่า มันมีอะไรบางอย่างที่ทำให้มนุษย์มีคุณค่าขึ้นมาได้อย่างมากมายมหาศาล...แต่อะไรล่ะ” หรืออีกครั้งหนึ่ง “บางทีอาจจะมียิ่งอื่นอีกบางอย่างที่หนานกว่าที่จะได้รับการช่วยชีวิต และบางทีงานที่วีวีแอร์กำลังทำอยู่ก็อาจจะเป็นการช่วยเหลือมนุษย์ในส่วนนี้ก็ได้” เราอาจจะแน่ใจได้ในเรื่องนี้

ในช่วงเวลาซึ่งความคิดเรื่องวีรบุรุษดูจืดจางหายไปจากกองทัพ เนื่องจากคุณธรรมแบบมนุษย์ไม่อาจจะค้นพบช่วงเวลาที่มีมันคงได้ในสงครามของพรั้งนี้ ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ของเราก็ได้พยากรณ์ถึง

* โพรมิเธอุส คือเทพเจ้าในนิยายกรีกโบราณ ผู้ขโมยไฟจากสวรรค์มาให้มนุษย์

ความร้ายกาจของมันมาแล้ว ไม่ใช่ในการบินหรือที่เราสามารถมองเห็นความกล้าหาญอันน่าชื่นชมและมีประโยชน์ที่สุด ความหุนหันพลันแล่นก็ถูกยับยั้งลงเมื่อได้รับการควบคุมให้อยู่ในการจัดตั้งงานบริการนักบินผู้ซึ่งเสี่ยงชีวิตอยู่ซ้ำๆ ซากๆ มีสิทธิที่จะยิ้มเยาะให้กับความคิดเรื่อง “ความกล้าหาญ” ของเราทุกวันนี้ ผมเชื่อว่าช่างเด็กซูเปรีคองจะให้อภัยที่ผมจะยกถ้อยคำจากจดหมายของเขาที่เขียนให้ผมเมื่อนานมาแล้ว ครั้งที่เขากำลังบินเหนือมัวเรตาเนีย บรรทุกไปรษณีย์ของคาซาบลังกา ดาการ์

“ผมไม่รู้ว่าเมื่อไรจะได้กลับบ้าน ผมกำลังยุ่งมากในช่วงเดือนหลังๆ นี้ – ค้นหาเพื่อนที่สูญหายไป คุ้เครื่องบินที่ตกในดินแดนที่ไม่ลงรอยกัน และยังคงต้องบินส่งไปรษณีย์ไปดาการ์เป็นครั้งคราว อีกด้วย

“ผมเพิ่งจะได้ผ่านเหตุการณ์ผจญภัยเล็กๆ มาครั้งหนึ่ง – ใช้เวลาสองวันสองคืนเพื่อคุ้เครื่องบินกับพวกมัวร์สิบเอ็ดคน และช่างเครื่องคนหนึ่ง มีความตื่นเต้น โกลาหลกันมากมาย บางเรื่องก็สำคัญ บางเรื่องก็ไม่ เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินเสียงลูกปืนแล่นเฉียดผ่านหัวไป ผมรู้ว่าในที่สุดผมก็ต้องตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น – ผมจึงสงบมากกว่าพวกมัวร์ ผมได้เข้าใจบางอย่างที่มักจะทำให้ผมพิศวงอยู่เสมอว่า ทำไมเพลโต (หรืออริสโตเติลนะ) ถึงได้ให้ความกล้าหาญเป็นคุณธรรมขั้นต่ำสุด มันไม่ได้เกิดขึ้นมาจากความรู้สึกที่สวयงามนัก มันเป็นส่วนผสมของความบ้าคลั่งเป็นแค้นแค้นของกิเลส เป็นความตึงเครียดอย่างมาก และเป็นความรู้สึกตื่นเต้นหยาบๆ ของนักเลง เหนือสิ่งอื่นใด มันเป็นความปิติของพลังทางกายของเรา และแม้ว่ามันจะไม่มีประโยชน์อะไรก็ตาม เราก็ยังสอดมือสอดเท้าที่โผล่ออกมารอคอยแยกของเสียและหายใจเข้าลึกๆ ไซ้ มันออกจะเป็นที่น่าพิงพอใจ เมื่อมันเกิดขึ้นในยามกลางคืน เราก็ได้ความรู้สึกเพิ่มเติมเหมือนกับว่าได้เล่นสนุกอย่างเด็กๆ ผมไม่สามารถจะยกย่องผู้ที่มีแต่ความกล้าหาญเพียงอย่างเดียวได้อีกเลย”

ผมต้องขอเสริมด้วยคำพิงเพยที่ยกมาจากหนังสือของแกงตง (ซึ่งผมไม่อยู่ในฐานะที่จะขออนุญาตก่อนได้) ว่า “เราซ่อนความกล้าหาญของเรา เหมือนกับที่ซ่อนความรัก” และที่ดีกว่านั้นคือ “ผู้กล้าหาญซ่อนการกระทำของเรา ในขณะที่ผู้ซื่อสัตย์ซ่อนทานของตน พวกเขาเปลี่ยนโฉมมันหรือร้องขอโทษให้มัน”

ทุกสิ่งที่ช่างเด็กซูเปรีเขียนไว้ในที่นี้ล้วนแต่มีพื้นฐานอยู่บนประสบการณ์ “โดยตรง” การเผชิญหน้าตามลำพังกับอันตรายครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้หนังสือเล่มนี้มีรสชาติที่แท้จริง และไม่มีใครสามารถลอกเลียนแบบได้ เรามีเรื่องสงครามและการผจญภัยในจินตนาการอยู่มากมาย ซึ่งบางครั้งความสามารถของผู้เขียนก็ดูอ่อนด้อยลง และนักผจญภัยหรือผู้ต่อสู้ที่แท้จริงก็อดที่จะอ่านด้วยรอยยิ้มไม่ได้ หนังสือเล่มนี้ นอกจากจะมีข้อดีทางด้านวรรณกรรมซึ่งผมยอมรับมากแล้ว มันยังมีคุณค่าในด้านสารคดี และเป็นเพราะส่วนผสมอันแปลกประหลาดของทั้งสองประการนี้เองที่ทำให้ *เที่ยวบินกลางคืน* มีความสำคัญเป็นพิเศษ

อองเดร ฌีต

1

เบื้องล่างเขา ขุนเขาได้เขาेर่องรอยของมันอยู่ภายใต้ร่มเงาของยามเย็นสีทอง พื้นดินสาดแสงประกายอันคงทนเพราะดินแดนแห่งนี้เองที่ผืนดินจะยอมพ่ายแพ้ต่อแสงทองแห่งอาทิตย์อัสดงได้ เชื่องช้ายิ่งนัก เหมือนกับที่หิมะยังคงขาวโพลนอยู่ แม้ว่าฤดูหนาวกำลังจะสิ้นสุด

ฟาเบียง นักบินผู้กำลังขับเครื่องบินขนส่งไปรษณีย์ปาธาโกเนียจากใต้สุดไปยังบัวโนสไอเรส เขาสังเกตเห็นยามค่ำคืนที่รุกล้ำเข้ามาได้จากเครื่องบินอันเดียวกันเหมือนกับท่าเรือ คือจากท้องทะเลกว้างขวางอันเงียบสงบเบื้องหน้าและมีคลื่นเมฆอันเกี้ยวจรันละล่องขวางอยู่ เขากำลังเข้าสู่ท่าจอดที่เว็งว่าง และมีความสุข

ท่ามกลางความสงบนิ่งนี้ เขาสามารถนึกฝันว่าตัวเองเป็นคนเลี้ยงแกะ กำลังออกเดินเล่นเงียบๆ ผู้เลี้ยงแกะแห่งปาธาโกเนียทั้งหลายพากันออกเคลื่อนที่อย่างไม่เร่งร้อนจากฝูงหนึ่งไปยังอีกฝูงหนึ่ง เขากำลังเคลื่อนจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง เมืองเล็กๆ เหล่านั้นก็คือฝูงแกะของเขา ทุกๆ สองชั่วโมงเขาจะเห็นตัวหนึ่งดับกระหายอยู่ที่ชายฝั่งแม่น้ำหรือและเล็มหญ้าจากพื้นดิน

สักพักหนึ่ง เมื่อผ่านทุ่งหญ้าสเตปป์ที่ว่างร้างผู้คนราวกับทะเลมาได้หกสิบไมล์ เขาก็มาถึงฟาร์มเจียบเหงาแห่งหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะแกว่งไปข้างหลังบนลูกคลื่นแห่งท้องทุ่งแพรรี บรรทุกพาชีวิตมนุษย์ออกไป จากนั้นเขาก็ลัดปีก เหมือนกับท่าความเคารพต่อเรือ

*

“ซานฮูเลียนกำลังปรากฏ เราจะลงในสินนาที่”

คนส่งวิทยุบนเครื่องส่งข่าวไปทั่วสนามบิน จากช่องแคบแมกเจลแลนไปจนถึงบัวโนสไอเรสทางขึ้นลงเครื่องบินทอดวงยาวเหยียดไปไกลมากกว่าพันห้าร้อยไมล์ แต่ทางสายนี้ตั้งอยู่ที่ชายแดนแห่งยามค่ำคืน – เหมือนกับในแอฟริกาที่หมู่บ้านเล็กๆ แห่งสุดท้ายถูกยึดครองและเปิดเผยโฉมหน้าออกมาแก่ผู้ไม่รู้จัก

คนส่งวิทยุเลื่อนแผ่นกระดาษไปให้นักบิน “แถวนี่มีพายฟ้าคะนองมากจนหูฟังของผมมีแต่เสียงฟ้าสถิตย์ คินี่เราหยุดที่ซานฮูเลียนดีไหม”

ฟาเบียงยิ้ม ท้องฟ้าสงบราวกับในอ่างเลี้ยงปลา และสนามบินทุกแห่งข้างหน้าก็แจ้งสัญญาณมาว่า

“ฟ้าโปร่ง ไม่มีลม”

“เราจะไปต่อ” เขาตอบ

คนส่งวิทยุนี้กอยู่ในใจว่า ณ ที่ใดที่หนึ่ง พายุกำลังเริ่มเสนอตัวตัวเองออกมา เหมือนกับหนอนในชั้นผลไม้ คินี่คงจะสวยงาม แต่ก็ถูกทำลาย เขารู้สึกไม่สบายใจเมื่อคิดถึงว่าจะต้องเข้าไปข้างในเงามืดซึ่งใกล้จะเนาเปื่อยนี้

*

เมื่อเขาร่อนลงสู่ขานสุเลียน ฟาเบียงรู้สึกเหนื่อย เครื่องยนต์ของเขาเอื่อยลง สิ่งที่เคยๆ ปรากฏให้เห็นเบื้องหน้าก็คือทุกอย่างที่ทำให้ชีวิตมนุษย์อ่อนโยนขึ้น – บ้าน ร้านกาแฟเล็กๆ ต้นไม้ เรียงรายเป็นแถวข้างทางเดิน เขาเหมือนกับเป็นผู้พิชิต เมื่อเสร็จสิ้นการศึกษาจนได้ชัยชนะ ผู้ซึ่ง กลับมานั่งเหม่อซึมเหนือดินแดนในความครอบครอง และได้มองเห็นความสุขงายๆ อันต่ำต้อยจาก เชลยของตน ฟาเบียงรู้สึกอยากที่จะผ่อนแขนทั้งสอง เพื่อจะคลายความปวดล้าและตะคริวออกไป – เพราะคนเราย่อมมีความทรหดที่จะเผชิญความยากลำบากอยู่ไม่น้อยได้เช่นกัน - และที่จะมาถึงที่นี่ใน ฐานะมนุษย์ธรรมดาผู้สามารถมองผ่านหน้าต่างดูทิวทัศน์อันไม่เปลี่ยนแปลงได้ เขาคงจะต้อนรับ หมูบ้านกระจัดกระจายอย่างยินดี เมื่อเราได้เลือกแล้ว เราก็ยอมพอใจกับอุปสรรคแห่งการมีอยู่ของเราเอง และเรียนรู้ที่จะรักมัน เหมือนกับความรักที่มันจะหอมล้อมคุณไว้หมด ฟาเบียงคงชอบที่จะได้ตั้ง หลักแหล่งอยู่ที่นี้ มีความสุขกับอาหารทิพย์ของเขา เพราะเมืองเล็กๆ ซึ่งเขาค่อยๆ เคลื่อนเข้าหาเพียง ในชั่วโมงเดียว และสวนล้อมกำแพงซึ่งเขาบินผ่านไปแล้วนี่ดูจะเป็นนิรันดรสำหรับเขา – สำหรับ อีสราฟอันนิรันดรของเขา

บัดนี้เมืองเล็กๆ ลอยมุ่งเข้าหาเครื่องบิน มันอ้าแขนเปิดออกกว้าง ฟาเบียงนึกถึงมิตรภาพทั้ง มวลที่มันบรรจุเอาไว้ หญิงสาวผู้อ่อนโยน ความเป็นส่วนตัวของผ้าปูโต๊ะสีขาว นึกถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ กำลังถูกทำให้เป็นนิรันดร หมูบ้านแสนพุงผ่านปีกของเขาไปแล้ว เปิดเผยความลับแห่งสวนอันร่มเย็น ที่ไม่มีกำแพงปิดอีกต่อไป แต่ฟาเบียงก็รู้ แม้ในขณะที่เขาลงสู่พื้นแล้วว่า เขาไม่ได้เห็นอะไรเลย นอกจากคนไม่กี่คน เคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางเสาหินของตน ความบริสุทธิ์ในความมั่นคงของมันทำให้ หมูบ้านแห่งนี้ปกป้องความลับแห่งปรารถนาของตนเอาไว้ ระงับยับยั้งการต้อนรับอันนุ่มนวลของตน และเพื่อที่จะครอบครองมันให้ได้ เขาก็จะต้องเลิกการกระทำ

*

เมื่อสิ้นสุดการหยุดพักสัปดาห์แล้ว ฟาเบียงก็บินต่อไป เขาหันกลับไปดูขานสุเลียนซึ่งบัดนี้ เป็นเพียงแสงไฟท่ามกลางหนึ่ง แสงไฟกลายเป็นดวงดาว แล้วก็เป็นผู้กระยิบกระยับค่อยๆ จางหายไป กลายเป็นศูนย์ไปพร้อมกับความยั่วชวนใจของมัน

*

“ฉันมองไม่เห็นหน้าปัดแล้ว เปิดไฟดีกว่า”

เขามืดสนิทให้เปิดขึ้น แต่ไฟสีแดงในห้องขับเครื่องบินก็ส่องเรืองชัดเขียวอยู่ในแสงสีน้ำเงิน ซึ่งทำให้มองแทบไม่เห็นเข็มเลย เขายกมือขึ้นส่องหน้าหลอดไฟ แต่มันก็เพียงแค่วางเข้ขึ้นมาหน่อย เท่านั้น

แต่ยามค่าคืนก็กำลังคืบคลานเข้ามา เหมือนกับควีนมิดๆ แผลลุมไปทั่วหุบเขาซึ่งทำให้ดูแยก ไม่ออกจากที่ราบอีกแล้ว หมูบ้านกำลังถูกจุดไฟให้สว่างขึ้นต้อนรับกันและกันในยามเย็นราวกับหม่อมวล ดารา เขาใช้นิวปีดปุ่มกระพริบไฟที่ปีกเป็นการตอบรับ บัดนี้โลกถูกจุดสว่างขึ้นด้วยความเย้ายวนอันเจิดจ้า แพรพรราว บ้านทุกหลังจุดดวงดาวของตนขึ้นในท่ามกลางความมืดมิดแห่งกลางคืนราวกับกระโจม ไฟกลางท้องทะเลผู้เขียวชานาญ ทุกสิ่งที่เป็นแหล่งพักพิงของมนุษย์บัดนี้กำลังส่องแสงประกาย ฟาเบียงรู้สึกเป็นสุขลึกซึ้งที่การเข้าสู่ยามค่ำของเขาครั้งนี้เป็นไปอย่างเชื่องช้าและงดงาม ราวกับการ เข้าสู่ท่าจอดเรือ

เขามืดศีรษะเข้าไปในช่องคนขับเครื่องบิน เข้มพรายน้ำเริ่มเรืองแสงขึ้น เขาตรวจสอบ เครื่องมือขึ้นแล้วขึ้นเล่า แล้วก็ใจ เขารู้สึกว่าตัวเองได้เข้ายึดห้องฟ้ายามค่าคืนนี้ไว้แล้วอย่างสาราญ เขาไล่นิวมือไปตามแนวสันเหล็ก รู้สึกถึงชีวิตที่แสนไหลไปตามนั้น โลหะไม่ได้สิ้นสะเทือน แต่มันมีชีวิต เครื่องยนต์กำลังหาร้อยแรงมาพุงทุกอย่างไปได้อย่างรวดเร็ว นักบินในเครื่องรู้สึกถึงความยินดีที่ ปราศจากอาการเวียนหัวหรือมีนเมาประกอบ มีแต่เพียงความน่าพิศวงของความเหนื่อยล้าแห่งเลือด เนื้ออันมีชีวิต

เขาสร้างโลกส่วนตัวของเขาขึ้นมาอีกครั้ง เขียยดแขนออกเพื่อให้สบายยิ่งขึ้น เขาเคลื่อนนิ้ว ไปบนแผงวงจรวไฟฟา และปุ่มต่างๆ ขยับตัวเลื่อนลงนั่งพิงหลัง พยายามหาตำแหน่งเหมาะสมที่สุดที่จะ

อยู่ในยานโลหะหนักห้าตันซึ่งกำลังเคลื่อนตัวเข้าสู่กลางคืนนี้ เขาคำนึงไปที่ปุ่มปรับไฟฉุกเฉิน ปล่อยให้มันไป จับมันไว้อีกหลังจากแน่ใจว่ามันจะไม่เลื่อน แล้วก็ผลไปแตะปุ่มทุกอันเพื่อให้แน่ใจว่าสามารถเอื้อมถึงได้โดยไม่ต้องมองดู – ฝึกฝนนิ้วมือเหมือนกับอยู่ในโลกของคนตาบอด นิ้วของเขาเก็บทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้แล้ว เขาเปิดไฟขึ้น ตกแต่งห้องเครื่องด้วยเครื่องมือที่ถูกต้องแน่นอน ตอนนี้เขาสามารถเข้าสู่ยามค่าคืนได้โดยเพียงแต่เอาใจใส่ดูแลหน้าต่าง เหมือนกับเรือดำน้ำที่เริ่มต้นดำดิ่งลง ไม่มีอาการสั่นเทา การสะท้อน ไม่มีการเคลื่อนไหวที่เกินควร และในขณะที่เครื่องวัดระดับความทรงตัว ระดับความสูงและอัตราอาร์พีเอ็ม ยังคงนิ่งไม่เปลี่ยนแปลง เขาเหยียดแขนขาออกไป เอนศีรษะพิงกับที่นั่ง ตกจมลงสู่การรำพึงรำพันในอากาศอันอุดมไปด้วยความหวังที่ไม่มีขอบเขตจำกัด

*

บัดนี้ เมื่อถูกความมืดกลืนหายราวกับยามเฝ้ากลางคืน เขาสามารถมองเห็นได้ว่า ยามค่าคืนเปิดเผยความลับของมนุษย์ได้เช่นไร ความเย้ายวนเหล่านั้น แสงสว่างเหล่านั้น ความรุ่มร้อนใจเหล่านั้น ดวงดาวโดดเดี่ยวที่อยู่เบื้องล่างท่ามกลางความมืดดวงนั้น ก็คือบ้านที่อยู่เดี่ยวดาย ดวงดาวอีกดวงหนึ่งซึ่งส่องแสงวิบวับและลับหายไป ก็คือบ้านที่ปิดบังตาเสียจากความรัก หรือไม่ก็จากความเบื่อหน่ายของมัน บ้านหลังหนึ่งซึ่งหยุดส่งสัญญาณให้แก่บ้านที่เหลือ ชาวนาเหล่านั้นนั่งรวมกันอยู่รอบโต๊ะซึ่งมีแสงไฟจุดไว้ พวกเขาจะหยิ่งรู้ วัดถึงความหวังของตนได้ก็เพียงน้อยนิด หรือกระทั่งจะรู้ว่าความปรารถนาของพวกเขาเข้าไปถึงยามค่าคืนอันยิ่งใหญ่ซึ่งโอบล้อมพวกเขาอยู่ได้มากเพียงไร แต่ฟ้าเบี่ยงผู้ซึ่งกำลังเข้ามาใกล้จากจุดหยักรอยไมล์ได้เปิดเผยพวกเขาออกมาพร้อมกับพื้นแผ่นดินอันบวมพอง ซึ่งยกเครื่องบินอันมีชีวิตของเขาขึ้นและลงเมื่อได้ท่องเที่ยวผ่านพายุราวกับสนามรบมานับสิบครั้ง แต่ท่ามกลางท้องฟ้าแจ่มกระจ่างด้วยแสงจันทร์ เขาเลือกแสงเหล่านี้ขึ้นมาทีละน้อย ด้วยความรู้สึกผยองที่ได้ครอบครอง ที่เบื้องล่างโน้นพวกเขาล้วนคิดว่า แสงสว่างถูกจุดสำหรับโต๊ะอันต่ำต้อยของตนเท่านั้น แต่ห่างไกลออกไปห้าสิบลีมีใครคนหนึ่งรู้สึกสะท้อนใจกับภาพอันเปล่าเปลี่ยวใจนี้ แม้ว่ามันจะดูแกว่งไกวไปมาอย่างสิ้นหวัง จากเกาะที่ถูกทอดทิ้ง ไปยังความมืดอันเข้มข้นของท้องทะเล

จากทิศใต้ ตะวันตก และเหนือ เครื่องบินไปรษณีย์สามลำจากปาตาโกเนีย ชิลี และปารากวัย มุ่งมาสู่ที่เดียวกันที่บัวโนสไอเรส ที่นี้ฝูงไปรษณีย์กำลังรออยู่ ก่อนที่เครื่องบินไปยุโรปจะออกราวๆ เที่ยงคืน

นักบินสามคน ต่างกำลังหลงอยู่ในความมืดเบื้องหลังตัวถังเครื่องยนต์ซึ่งหนักพอๆ กับเรือ บรรทุก พวกเขากำลังเริ่มลดความสูงลงช้าๆ สู่มืดมอ ในความคิดคำนึงบนอากาศ จากท้องฟ้า แห่งพายุหรือความสงบ ราวกับชายฉกรรจ์หลังเขาที่กำลังลงจากภูเขาของตน

บนสนามลงของบัวโนสไอเรส ริวแอร์ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบเครือข่ายงานทั้งหมดกำลังเดินไปมา เขาไม่พูดอะไรเลยเพราะถ้าเครื่องบินทั้งสามลำยังไม่ลงมาจอดอย่างปลอดภัยแล้ว วันนี้สำหรับเขาก็จะเต็มไปด้วยความรุ่มร้อนใจ ทุกๆ นาทีที่เคลื่อนผ่าน เมื่อมีโทรเลขเข้ามา ริวแอร์รู้สึกว่าเขากำลังตั้งอะไรบางอย่างจากโชคชะตาที่มองไม่เห็น เขากำลังลดขอบเขตของความไม่แน่นอนลงไป และนำเอา ลูกเรือของเขาออกจากความมืดและเข้ามาสู่ชายฝั่ง

ลูกเรือพื้นดินคนหนึ่งนำข่าวจากศูนย์วิทยุมาให้เขา
“เครื่องบินไปรษณีย์ชิลีรายงานว่ามีแสงจากบัวโนสไอเรสได้แล้วครับ”
“ดี”

ริวแอร์จะได้ยินเสียงหึ่งๆ ต้อนรับในไม่ช้านี้ ยามค่ำคืนได้ยอมจำนนต่อเหยื่อรายหนึ่งของมัน แล้ว – เหมือนกับท้องทะเล การขึ้นและลงแห่งกระแสน้ำอันลึกกลับ ฝ่าพัดพาเอาตะกอนสมบัติไปกองที่ชายฝั่ง จากนั้นเขาจะต้องนำอีกสองลำกลับเข้ามาเช่นกัน แล้ววันทำงานก็จะสิ้นสุดลง ลูกเรือที่เหน็ดเหนื่อยจะได้พักผ่อน และมีเวรใหม่ผลัดเข้ามาเปลี่ยน มีแต่ริวแอร์เท่านั้นที่ไม่ได้หยุดพักผ่อน เพราะเครื่องบินไปรษณีย์ยุโรปจะเข้ามาให้เขาเป็นกังวลใหม่ มันจะเป็นเช่นนี้เสมอเสมอ

เป็นครั้งแรกที่นักรบผู้เจนสนามผู้นี้ได้ประสบกับความเหนื่อยล้าที่น่าประหลาดใจ ไม่เคยเลยที่ การกลับมาของเครื่องบินของเขาจะนำมาซึ่งชัยชนะอันเป็นการยุติสงครามและเปิดศักราชใหม่แห่งสันติสุขอันน่ายินดี ทุกก้าวที่เขาออกไปข้างหน้าจะติดตามมาด้วยการก้าวอย่างเช่นเดียวกันอีกนับพัน เขารู้สึกหนักใจกับภาระที่นางงวยซึ่งเขาได้แบกเอาไว้ด้วยแขนตั้งเขม็งอยู่เป็นเวลานานเหลือเกินนี้ มันเป็นความพยายามอันปราศจากความหวังที่จะได้พักผ่อน

“ฉันคงจะแก่ลง” เขาคิด ไข แก้วตวง – ถ้าเขาไม่สามารถผ่อนคลายกับการงานได้แล้ว เขารู้สึกแปลกใจที่เห็นตัวเองกำลังหมกมุ่นอยู่กับคำถามที่เขาไม่เคยหยุดคิดถึงมาก่อนเลย – ถ้อยคำ พึมพำเศร้าๆ ถึงความสุขอันอ่อนโยนที่เขามักจะผลึกใสให้ออกห่างเสมอ เหมือนกับห้วงมหาสมุทรที่ไม่เคยถูกคลื่นเรือ “มันใกล้มากแล้วใช่ไหมไหมนะ” เขานึกได้ว่านับเป็นเวลาหลายต่อหลายปีแล้วที่เขาปิดเรื่องความชราของตนออกไปจนกว่าจะถึง “เมื่อฉันมีเวลาสำหรับมัน” ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ชีวิตมนุษย์อ่อนโยนและหวานชื่นยิ่งขึ้นราวกับว่าวันหนึ่งเราจะสามารถมีเวลานั้นได้จริงๆ แม้ว่าที่สดชื่นหนึ่งของชีวิต เราสามารถรับเอาสันติสุขได้อย่างที่เราปรารถนา แต่มันไม่มีสันติสุข บางทีอาจจะไม่มีแม้กระทั่งชัยชนะเสียด้วย ไม่มีอะไรที่จะแน่นอนเท่ากับการที่เครื่องบินไปรษณีย์จะต้องกลับมาเสมอ

ริวแอร์หยุดอยู่ตรงหน้าเลอรูซี่ หัวหน้าคนงานชราผู้ทำงานหนัก เลอรูซี่ก็เช่นกันที่ได้ทำงานมาเป็นเวลาสี่สิบปี งานซึ่งได้ดูดใช้กำลังของเขาไปจนหมด เมื่อเลอรูซี่กลับบ้านตอนสี่ทุ่มหรือเที่ยงคืน มันก็ไม่มีอีกโลกหนึ่งที่ทำกรต้อนรับเขา มันไม่ใช่การได้หลบเสียง ริวแอร์ยิ้มขณะที่ชายชราয়কศิริระ อันหนักอึ้งของตนขึ้น และชี้มือไปที่เพลาซึ่งได้ขัดไว้จนเงาวิบ “มันแน่นไปหน่อย แต่ผมก็เจียนมันออกบ้างแล้วครับ”

ริวแอร์ก็มองดูเพลาเหล็กสีน้ำเงิน การงานเข้าครอบงำเขาไว้อีกครั้งหนึ่ง
“เราต้องบอกโรงงานให้ทำชิ้นส่วนหลวมกว่านี้เล็กน้อย” เขาเคลื่อนนิ้วคลาไปทั่วบริเวณที่ถูกจับใช้งาน จากนั้นก็มองดูเลอรูซี่อีกครั้ง ภาพของรอยย่นยับอันน่ากลัวทำให้คำถามแปลกๆ รุ่งขึ้นมาอยู่ที่ริมฝีปาก และทำให้เขายิ้ม

"ในชีวิตของคุณนะเลอรูซี่ คุณเคยมีเรื่องเกี่ยวข้องกับความรักบ้างไหม"

"ความรักหรือครับท่านผู้อ่านวยการ!...เอ้อ..."

"ก็เหมือนผมล่ะสิ คุณก็ไม่มีเวลาพอสำหรับมัน"

"ก็ไม่ครับ ไม่มากนักหรอกครับ..."

ริวแอร์ฟังเสียงเขา พยายามสำรวจหาร่องรอยของความขมขื่นในคำตอบนั้น แต่ก็ไม่มีเลย เมื่อมองกลับไปยังชีวิตของเขา *ชายคนนี้ได้มีประสบการณ์ของความพอใจอย่างเจียบๆ ของช่างไม้ผู้ซึ่งจะขัดกระดานสวยได้เสร็จไปแผ่นหนึ่ง*

"เออล่ะ เสร็จแล้ว"

"นั่นล่ะ" ริวแอร์คิด "ชีวิตของฉันเสร็จแล้ว"

เขาบิดเอาความคิดเศร้าๆ ที่เกิดจากความเหน็ดเหนื่อยแล้วก็เดินเข้าไปยังโรงเก็บเครื่องบิน เพราะบัดนี้เขาสามารถได้ยินเสียงคำรามโกลๆ ของเครื่องบินจากซีลีแล้ว

เสียงเครื่องยนต์ที่อยู่ห่างไกลเริ่มดังชัดเจนยิ่งขึ้น เสียงซึ่งได้ยินชัดเจน แสงไฟเปิด เครื่องหมายสีแดงกระพริบสดใสอยู่บนหลังคาโรงเก็บเครื่องบิน แขนงอยู่เหมือนกับเม็ดทับทิมจาก สายอากาศวิทยุ ทำให้เกิดเงารูปสี่เหลี่ยมบนพื้นดิน

“มาถึงแล้ว!”

เครื่องบินเลื่อนเข้ามาหาพวกเขา หลังจากผ่านแสงข้ามซึ่งทำให้มันส่องประกายสดใส ในที่สุด มันก็หยุดลงตรงหน้าโรงเก็บ ขางเครื่อง และลูกเรือทั้งหลายเข้ามามารอเพื่อถ่ายไปรษณีย์ออกมา แต่นักบิน คือแปเลอแรง ไม่ขยับเขยื้อน

“อ้าว คุณรออะไรอยู่หรือ”

นักบินซึ่งกำลังง่วนอยู่กับงานลึกลับบางอย่างไม่แยแสที่จะตอบ บางทีในหูของเขาอาจจะเต็มไปด้วยเสียงของการบิน เขาผงกศีรษะอย่างสุขุมขณะที่เอนตัวไปข้างหน้าเพื่อทำอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็น ในที่สุดเขาก็หันกลับมามองดูพวกเขาหน้าทีและลูกเรืออย่างเย็นชา ราวกับว่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นคนของเขา เขาดูเหมือนกำลังนับ วัด และชั่งน้ำหนักพวกนั้นอยู่ เขาสมควรจะได้เป็นเจ้าของคนเหล่านี้ เขาคิดเช่นเดียวกับโรงเก็บเครื่องบินที่ติดพู่ห้อย และทางซีเมนต์ยาวเหล่านี้ และนอกเหนือไปกว่านั้น คือเมืองอันอึกทึกกวนวายทั้งผู้หญิง กับความอบอุ่นของมัน เขากำคนเหล่านี้ไว้ในอุ้งมือ เหมือนกับเป็นสิ่งของ เนื่องจากเขาสามารถสัมผัสพวกเขา ได้ยินพวกเขา และดูแคลนพวกเขาได้ ชั่วครู่หนึ่งเขารู้สึกอยากจะทำอะไรสักอย่างให้ทุกคนออกไปจากที่ยืนขึ้นชมดวงจันทร์ก็ขึ้นอยู่กับเขาอยู่อย่างอัปมงคลอย่างเจียมกิริยนักแล้ว แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น เขากลับต้อนรับทุกคนอย่างทอ้งไม่รู้ร้อน

“...เลี้ยงผมสักแก้วสิ!”

แล้วเขาก็ป็นลงมา เขาอยากจะทำอะไรสักอย่างให้พวกนั้นฟังเรื่องการบิน

“ถ้าเพียงแต่พวกคุณรู้...”

แต่เมื่อได้ตัดสินใจมันคงจะได้พูดเพียงพอแล้ว เขาก็เดินจากไปเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า

*

ขณะที่รถคนเดียวพร้อมคนขับนำเขาไปยังบัวโนสไอเรส แปเลอแรงซึ่งนั่งติดกับวีวีแอร์ผู้ เจียมขริมและนายตรวจอารมณ์บุตรรู้สึกหดหูใจขึ้นมาจับพลัน มันคือยี่ห้อที่ผ่านมาได้แบบนี้และที่ได้ ปลดปล่อยคำสาบถกกันไปมาเมื่อเราอย่างต่ำลงบนพื้นแข็งได้ มันทำให้เรารู้สึกยิ่งใหญ่! แต่ต่อมา เมื่อเรามอง กลับไป เราก็มองสงสัย...

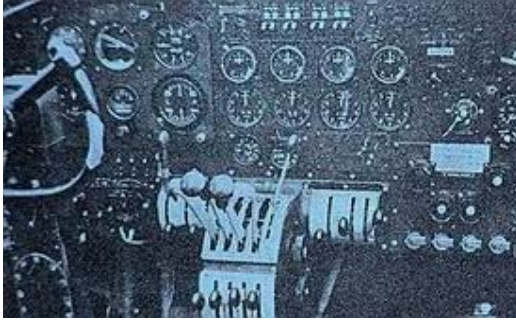
การขับเคี่ยวกับพายุมหิมะที่ในที่สุดก็เป็นความจริงและตรงไปตรงมา แต่ไม่ใช่ทำทางน่าสงสัยที่ ทุกคนนึกไปเองเมื่อพวกเขาคิดว่าตนอยู่ตามลำพัง “มันก็เหมือนกับการลากลม” เขาคิด “ใบหน้า ทั้งหลายเพียงแต่ซิดลงเล็กน้อย แต่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง”

เขาพยายามนึกถึงเหตุการณ์ตามลำดับอย่างรอบคอบ เขาได้บินเหนือเทือกเขาแอนดีส ภูเขา พากันหลับไหลอยู่ภายใต้ผืนหิมะซึ่งปกคลุมอยู่ หิมะฤดูหนาวได้แผ่ปีกสันติสุขไปทั่วเขา เหมือน เรื่องราวเก่าแก่นับศตวรรษในซากปราสาท ซึ่งยาวหนึ่งร้อยยี่สิบไมล์ กว้างหนึ่งร้อยยี่สิบไมล์ – ที่ ปราศจากมนุษย์ ลมหายใจแห่งชีวิต และการเคลื่อนไหว ไม่มีอะไรนอกจากแนวภูเขาตั้งตั้งชันซึ่ง เรากลับไปที่ความสูงสองหมื่นฟุต ไม่มีอะไรนอกจากไปจากเสื้อคลุมหิมะของก้อนหินที่ตั้งชันอยู่ ไม่มี อะไรนอกจากไปจากความเจียมที่รายมนตร์อันน่าสยของขวัญ

จากนั้น เมื่อเขาเข้าไปใกล้ยอดเขาทุฟังกาโด เขาหยุด ใจ ที่นี้แหละที่เขาได้พบกับปาฏิหาริย์

ในตอนแรกเขาไม่ได้สังเกตเห็นอะไร เพียงแต่รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา – เหมือนกับที่เรามักจะคิดว่า ตัวเองอยู่ตามลำพัง แล้วก็รู้สึกว่ามีใครกำลังจ้องดูอยู่ เขารู้สึกว่าตัวเองถูกห้อมล้อมไปด้วยอารมณ์ โกรธ ซ้ำเกินไปโดยที่ไม่รู้ว่าทำไม เพียงเท่านั้นเอง เขาไม่รู้ว่าทำไมจึงต้องรู้สึกเช่นนี้ โดยเครื่องบอก อะไรเล่าที่เขาสามารถรู้สึกถึงมันซึมซาบออกมาจากก้อนหิน ไหลเยิ้มออกมาจากหิมะ เพราะไม่มีอะไร

ที่ดูเหมือนจะตรงเข้ามาหาเขา ไม่มีเมฆตั้งเค้าทะมึนแต่ก็เป็นโลกที่แตกต่างออกไป แตกต่างเพียงเล็กน้อยจนมองเห็นไม่ชัดเจน กำลังโผล่จากที่อื่นออกมาอยู่ตรงนี้เอง แปลแสงมองดูด้วยใจที่คับแน่นอย่างอธิบายไม่ได้ ณ ที่ยอดเขาอันบริสุทธิ์เหล่านี้ ยอดเขาหิมะซึ่งคล้ำลงเพียงเล็กน้อยนี้กำลังเริ่มมีชีวิตขึ้น – เหมือนกับผู้คน

มือของเขาคลุมบังคับแน่นเข้าโดยสัญชาติญาณ อะไรบางอย่างที่เขาไม่เข้าใจกำลังก่อตัวขึ้น เขาเกร็งกล้ามเนื้อราวกับสัตว์ป่าเตรียมพร้อมจะตะครุบ แต่ก็ไม่มีอะไรในสายตาที่จะดูไม่สงบราบเรียบ ราบเรียบ ไข่ แต่ก็เต็มไปด้วยพลังอันแปลกประหลาด

ทันใดนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็เริ่มแหลมคมขึ้น ยอดเขาทั้งหลายคมกริบราวกับมีดโกน ตัดสายลมเหมือนกับหัวลูกศร สำหรับเขาแล้วมันกำลังรวนเรและล่องลอยไปราวกับเกิดสงครามขนาดยักษ์ขึ้น มันก่อร่างสร้างขึ้นล้อมรอบตัวเขา จากนั้นฝุ่นละอองละเอียดค่อยๆ ล่องลอยขึ้นปะปนกันแผ่วเบาในอากาศ เหมือนกับผืนผ้าผืนเดียวซึ่งขยับไปกับหิมะ เขาเหลียวกลับไปเพื่อดูว่าหากจำเป็นแล้วก็มีทางออกอยู่เบื้องหลัง แล้วก็ต้องตัวสั่น หัวทั้งแนวเขาข้างหลังนั้นปั่นป่วนพลุ่งพล่านไปหมด

“เสร็จแล้วสิเรา!”

จากยอดเขาทะมึนข้างหน้านั้น หิมะลูกโขติช่วงขึ้นทันใด เป็นคว้นโฆมงสีขาวของภูเขาไฟ แล้วก็ยอดเขาลูกที่สองถัดมาด้านขวา ยอดเขาลูกขึ้นเป็นไฟลูกแล้วลูกเล่าราวกับว่าถูกจุดต่อกันไปอย่างได้ผล และบัดนี้ เมื่อเขาเจอเข้ากับหลุมอากาศหลุมแรก ภูเขาทั้งมวลก็ดูจะพากันเดินร่าอยู่เบื้องหน้า

ปรากฏการณ์อันรุนแรงทั้งร่องรอยเอาไว้เพียงน้อยนิดเท่านั้น สิ่งที่เขา निकองออกก็คือ เขาได้ต่อสู้ฟันฝ่ากับมันออกมาจากคว้นพวยพุ่งสีเทานั้นอย่างไม่ลดละ

“พายุหิมะนะ” เขาคิด “มันไม่สำคัญเลย เราเอาตัวรอดได้ แต่ก่อนหน้านั้นสิ – การเผชิญหน้าอันแปลกประหลาด!”

ใบหน้าที่เปลี่ยนไปนั้น ใบหน้าหนึ่งเดียวในจำนวนพันซึ่งเขาแน่ใจว่าจะจำได้เสมอ... ได้หายไป แล้ว และเขาไม่สามารถบอกได้อีกว่ามันเป็นเช่นไร

ริวแอร์มองดูนักบิน เมื่อแปเลอแรงบินออกมาจากรถในเวลาสี่สิบนาทีเขาก็จะหายไปในกลุ่มคน ด้วยความรู้สึกเมื่อยล้าไปหมดทุกส่วนของกล้ามเนื้อ “ฉันเหนื่อยใจจะขาด...ข้างเป็นชีวิตที่เสี่ยงเครื่อง!” เขาอาจจะคิดเช่นนั้นกับภรรยา เขาอาจจะยอมรับว่า “เราอยู่นี้ยังดีกว่าบนเทือกเขาแอนดิสโนน!” แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ผูกพันอย่างรักใคร่ก็ถูกกระชากทิ้งจากเขาไปแทบจะทั้งหมด เขาได้รู้สึกถึงความเปราะบางของมัน เขาเพิ่งได้ผ่านหลายชั่วโมงเบื้องหลังฉากลวงตาแห่งโลกอันโปปิดหลอกลวง โดยที่ไม่รู้ว่าเขาจะได้รับอนุญาตให้กู้แสงสว่างของเมืองนี้กลับคืนมาหรือไม่ เขาจะได้รับอนุญาตให้สร้างความคุ้นเคยขึ้นใหม่กับพวกเพื่อนฝูงแห่งวัยหนุ่ม แห่งความอ่อนแออย่างมนุษย์ของเขา ซึ่งน่าเบื่อแต่ก็เป็นที่รักเหล่านั้นหรือไม่

“ในทุกฝูงชน” ริวแอร์คิด “จะมีคนซึ่งเราไม่อาจจะบอกความแตกต่างจากคนอื่น ๆ ได้ แต่เขาก็เป็นผู้สื่อข่าวที่ยิ่งใหญ่ โดยที่เขาเองไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย...นอกจาก...”

ริวแอร์ระแวงผู้ที่มาชื่นชมทุกคน ผู้ซึ่งไม่เข้าใจลักษณะของการผจญภัย ผู้ซึ่งโวยวาย กระตือรือร้นจนทำให้ความหมายของมันผิดเพี้ยนไป และทำให้ปัจเจกบุคคลเสื่อมต่ำลง ความสามารถของแปเลอแรงอยู่ที่ความรู้ของเขาที่มากกว่าคนอื่นว่าโลกนี้เป็นเช่นไรเมื่อถูกแสงวูบวับจับต้อง และการที่เขาแสดงความรังเกียจการแสดงความคิดเห็นด้วยที่สามัญและแฝงอาการดูถูก ดังนั้นริวแอร์จึงแสดงความยินดีกับเขาอย่างง่าย ๆ “แต่คุณจัดการกับมันได้อย่างไรนะ” ยิ่งรู้สึกชอบเขามากขึ้นเมื่อเขาพูดถึงเรื่องการบินของเขา เหมือนกับที่ช่างตีเหล็กพูดถึงทั่งของตน

แปเลอแรงเริ่มโดยการอธิบายว่าเขาไม่มีทางออก เขาแทบจะขอโทษขอโพยด้วยซ้ำ “ผมไม่เหลือทางเลือกเลย” จากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็ถูกกลืนกินหายไป และเขาถูกบังคับงัดมิดไปด้วยหิมะ กระแสลมที่พัดหอบขึ้นอย่างรุนแรงได้ช่วยเขาไว้ ยกเขาขึ้นไปสูงถึงสองหมื่นสองพันฟุต “ผมคงจะต้องถูกพัดขึ้นข้ามผ่านไปบนยอดเขา” เขายังพูดถึงเครื่องวัดระดับการทรงตัว ว่าส่วนที่มันรับอากาศคงจะถูกรบกวนคือมีหิมะอุดตันอยู่ “มันแข็งเลย เห็นไหมครับ” จากนั้นกระแสอากาศอีกลูกก็ซัดเขาเข้ามาอีก แปเลอแรงไม่รู้ว่าเขาตกลงมาตั้งหมื่นฟุตโดยไม่กระแทกกับอะไรเลยได้อย่างไร ความจริง ตอนนั้นเขาบินมาเหนือที่ราบเรียบร้อยแล้ว “ผมไม่รู้เลยจนกระทั่งผมออกมาถึงท้องฟ้ากระจ่างสดใสได้ในทันทีทันใด” จุดนี้เองที่เขาที่มีความรู้สึกเหมือนหลุดออกมาจากถ้ำ

“ที่เมโดซาก็มีพายุนักเหมือนกันหรือเปล่า”

“ไม่หรอกครับ ผมร่อนลงใต้ท้องฟ้าสดใส และไม่มีลมเลย แต่พายุมันร่อนอยู่ในสันร่องเท้าของผม”

เขายบรรยายมันก็เนื่องจาก “ออกจะแปลกๆสักหน่อย” ยอดของพายุอยู่สูงขึ้นไปบนเมฆหิมะ ขณะที่ตรงฐานของมันก็ล่องออกไปทั่วพื้นที่ราบเหมือนกับลาวาสีดำ ค่อยๆ เบือนประอะเลอะไปทั่วเมือง “ไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้มาก่อน...” เขาเจียบบลง ครุ่นคิดถึงความทรงจำบางอย่าง

ริวแอร์หันมายังนายตรวจ

“มันเป็นพายุไซโคลนจากแปซิฟิก พวกเขาเตือนเราไม่ทัน อย่างไรก็ตาม ไซโคลนไม่เคยไปไกลเกินเทือกเขาแอนดิสฮรอก”

นายตรวจผู้ซึ่งไม่รู้อะไรเลยเห็นด้วย – จะนี้รู้ก็เพียงน้อยนิดว่าผู้นี้จะต้องเดินทางต่อไปด้านตะวันออก ตรงข้ามกับความคาดหมายของทุกคน นายตรวจดูจะลังเล หันมายังแปเลอแรง ลูกกระตือรือร้นของเขาเลื่อนขึ้นลง แต่ก็ไม่ได้กล่าวอะไร เพราะเมื่อคิดอีกทีหนึ่งแล้วเขาก็เพียงแต่มองตรงไปข้างหน้า และคงทำทางผยองแบบเศร้าๆ ของตนเอาไว้

เขาได้นำท่าทางเศร้าๆ ของเขาติดตัวไปทุกหนทุกแห่งราวกับมันเป็นกระเป่าถือ คืนวันก่อน เขาได้ร่อนลงที่อาร์เจนตินาด้วยคำสั่งของริวแอร์ให้ทำงานที่ไม่มีรายละเอียด แต่เขารู้สึกหนักใจกับมืออันใหญ่โตของเขาเท่าๆ กันกับเรื่องความหึงผยองของนายตรวจ เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะชื่นชมภาพความฝันหรือความโลดสุดใส มันเป็นงานของเขาที่จะชื่นชมได้ก็แต่ความเที่ยงตรง เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะดื่ม

กับคนอื่นๆ ที่จะเรียกชื่อแรกของนักบิน หรือที่จะเล่นถ้อยคำสำนวนด้วยนอกเสียจากว่าเขาจะเกิดไปชนเข้ากับนายตรวจอีกคนหนึ่งในสนามบินเดียวกัน ซึ่งก็เป็นเหตุการณ์ไม่ปกติที่เกิดขึ้นยากมาก

“มันยาก” เขาคิด “ที่จะเป็นผู้ตัดสิน”

โดยความเป็นจริงเมื่อตริกตรองดูแล้ว เขาไม่ได้เป็นผู้ตัดสิน เขาเพียงแต่ฟังกสิระ เพื่อที่จะกำบังความไม่ใส่ใจของเขา เขาจงใจฟังกสิระให้ไม่ว่าจะมีอะไรเข้ามาก็ตาม มันจะรบกวนความรู้สึก ผิดชอบชั่วดีสำหรับคนที่มิเหตุผลของการรู้สึกผิด และก็ช่วยจ่ายค่ารักษาบำรุงสิ่งต่างๆ ได้ด้วย ไมใคร่มีคนชอบเขา เพราะพวกนายตรวจไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อที่จะยินดีในความรัก หากแต่ต้องคอยยินดีต่อร่างรายงาน เขาได้เลิกเสนอการแก้ไขปัญหาทางวิธีการและเทคนิคตั้งแต่วันที่รีวีแอร์ได้เขียนกลับมาว่า “นายตรวจโรบินโนได้รับการขอร้องให้ส่งรายงานให้เราไม่ใช่บทกวี นายตรวจโรบินโนจะใช้ความสามารถของคุณอย่างดีในการกระตุ้นความกระตือรือร้นของคนออกมา” หลังจากนั้นมาเขาก็ยึดติดตัวเองเข้ากับข้อบกพร่องของมนุษย์ราวกับเป็นขนมปังที่ต้องกินทุกวัน ทั้งข้างเครื่องผู้พิสมัยในขวดหัวหน้าสนามบินผู้ต้องตาสว่างจนถึงยามค่ำคืนและนักบินผู้กระแทกเครื่องบินตอนลงจอด

รีวีแอร์ชอบพูดถึงเขาว่า “เขาไม่ฉลาดหลักแหลม ซึ่งก็เป็นเหตุผลที่เขาอาสาทำงานนี้ให้เรา” กฎระเบียบที่รีวีแอร์เป็นผู้ร่างขึ้น ทำให้เขาได้รู้เกี่ยวกับผู้ชายคนนี้ แต่สำหรับโรบินโนนั้น สิ่งที่สำคัญก็คือความรู้ในกฎเกณฑ์เหล่านี้

“โรบินโน” รีวีแอร์กล่าวกับเขาในวันหนึ่ง “การออกบินที่ล่าช้าทุกครั้ง คุณต้องดโบนัสตรงเวลานะ”

“แม้กระทั่งถ้าไม่ใช่ความผิดของใครหรือครับ แม้กระทั่งกรณีที่มีหมอกด้วยหรือครับ”

“แม้กระทั่งในกรณีที่มีหมอก”

โรบินโนออกจรัสสิริภูมิใจที่มีเจ้านายซึ่งไม่กลัวที่จะเป็นคนอยู่ดีธรรม โรบินโนถึงกับรับอำนาจจากพลังอันไม่ประนีประนอมนี้เอาไว้เองด้วย

“คุณออกเครื่องบินไปเมื่อเวลา 6.15” เขาย้ำกับผู้ควบคุมสนามบินหลังจากนั้น “เราจ่ายโบนัสให้คุณไม่ได้”

“แต่คุณโรบินโนครับ เวลา 5.30 นะ เรามองไม่เห็นแม้กระทั่งสิบหลายข้างหน้านะครับ”

“มันเป็นกฎระเบียบ”

“แต่คุณโรบินโนครับ เรากวาดหมอกออกไปไม่ได้ นะครับ!”

โรบินโนกลับคืนมาสู่ห้วงความสับสนของตน เขาเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการ เขาเพียงผู้เดียวท่ามกลางผู้ที่ไม่สลักสำคัญทั้งหลาย เขาเท่านั้นที่เข้าใจว่าเราจะทำให้สภาพอากาศดีขึ้นได้อย่างไร โดยการลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

“เขาไม่เคยคิด” รีวีแอร์มักจะพูดถึงเขาเช่นนี้ “ซึ่งทำให้เขาไม่ต้องคิดอะไรผิด”

ถ้าหากนักบินทำให้เครื่องเสียหาย ก็จะไม่ได้รับโบนัสปลอดอุบัติเหตุ

“แล้วถ้าหากเครื่องยนต์เกิดดับเหนือป่าไม้ล่ะครับ” โรบินโนถาม

“เหนือป่าไม้เขาก็ไม่ได้รับอยู่นั้นแหละ”

โรบินโนไม่พยายามที่จะโต้แย้ง

“ผมเสียใจ” ถัดจากนั้นเขาก็จะพูดกับพวกนักบินอย่างครั้นใจ “ผมเสียใจอย่างสุดซึ้ง แต่คุณควรจะไปทำเครื่องเสียที่อื่น”

“แต่คุณโรบินโนครับ เราเลือกไม่ได้...”

“มันเป็นกฎระเบียบ”

“กฎระเบียบ” รีวีแอร์คิด “ก็เหมือนกับพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งดูเหมือนไร้สาระ แต่มันก็ช่วยหล่อหลอมมนุษย์” รีวีแอร์ไม่สนใจว่าเขาจะดูเป็นคนยุติธรรมหรือไม่ บางทีถ้อยคำเหล่านี้ก็ไม่มี ความหมายสำหรับเขา พวกชาวบ้านที่มีอันจะกินในชนบทเล็กๆ แห่งนี้เดินเที่ยวไปมาในยามเย็นรอบๆ กระจงของตน รีวีแอร์คิดว่า ยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรมต่อพวกเขา ก็ไม่มีความหมายอะไร เพราะพวกเขาไม่มีอยู่จริงมนุษย์สำหรับเขาแล้ว ก็เหมือนกับซีดั่งรอยที่จะถูกหล่อหลอม มันขึ้นอยู่กับเขาที่จะใส่ วิญญาณให้ อาบโขกมันด้วยความตั้งใจ เขาไม่มีความคิดเอาคนพวกนี้มาเป็นทาส เขาตั้งใจที่จะพุ่มพัก เลี้ยงดูทุกคน ให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ การลงโทษความล่าช้าแต่ละครั้ง อาจดูเหมือนกับไม่ยุติธรรม แต่ในทุกๆ สนามบิน เขากำลังกระตุ้นความตั้งใจที่จะทำตามกำหนดและสร้างสรรค์ความตั้งใจอันนี้ ไม่ให้โอกาสของเขาที่จะยินดีต่ออากาศอันขมุกขมัว ซึ่งเป็นข้ออ้างที่จะเกียจคร้าน เขาให้พวกนั้นคอย ระวังพร้อมสำหรับความเสียหายครั้งแรก และแม้กระทั่งลูกเรือพื้นดินที่ต่ำต้อยที่สุด ก็ยังรู้สึกละอายใจ อยู่ลึกๆ เมื่อเกิดการล่าช้า พวกเขาได้เรียนรู้ที่จะใช้ประโยชน์จากเสียงกระแทกเกราะกรีกแรก “มี

เหตุขัดข้องที่ด้านเหนือ "ไปได้!" ขอบคุณรีวิแอร์ ธรรมเนียมของการบินไปรษณีย์จะต้องบินให้เหนือกว่าสิ่งอื่น – เป็นระยะสูงถึงหมื่นไมล์

บางครั้งรีวิแอร์ก็จะกล่าวว่า "พวกนี้มีความสุขเพราะเขาสนุกกับสิ่งที่เขาทำ และที่พวกเขาสนุกก็เพราะผมสิน"

บางทีเขาอาจจะทำให้คนทุกข์ทรมานก็ได้ แต่เขาก็ยังทำให้พวกนั้นมีความสุขอย่างแรงกล้าได้ "พวกเขาจะต้องถูกผลึก" เขาคิด "ไปสู่ชีวิตซึ่งโหดร้าย ที่มีทั้งการทนทุกข์และความสุขซึ่งในตัวของมันเองมีมากมายกว่านั้น ไม่มีที่สิ้นสุด"

ในขณะที่รถยนต์แล่นเข้าเมือง รีวิแอร์ออกไปที่ทำการบริษัท โรบินโนเมื่อพบว่าตัวเองอยู่กับแบเลอแรงเพียงลำพังก็มองดูเขา และเริ่มเปิดปากพูด

เย็นวันนี้โรบินรู้สึกท้อแท้ใจ ตรงกันข้ามกับแปเลอแรงผู้ชนะ เขาถูกทำให้ยอมรับอย่างเจ็บปวดว่าชีวิตของตนนั้นช่างหม่นหมองเพียงใด เห็นอื่นใด มันเพิ่งปรากฏขึ้นในใจ เขาว่า หน้าทีและตำแหน่งของนายตรวจของเขาทั้งหมดนั้น เขา โรบิน ถูกนับค่าต่ำกว่าเจ้าคนอ่อนเปลี้ยคนนี้ ผู้ซึ่งกำลังทรุดนั่งอยู่ที่มุมหนึ่งของรถด้วยดวงตาปิดสนิท และมีมือไม้เปื้อนเประอะตาไปด้วยน้ำมัน เป็นครั้งแรกที่โรบินรู้สึกชื่นชมยกย่องอย่างแท้จริง เขารู้สึกต้องการที่จะพูดเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการที่จะสร้างมิตรภาพ การเดินทางของเขาเองก็ทำให้เขารู้สึกเหน็ดเหนื่อย ทั้งการถูกปฏิเสธตลอดวันนี้คงจะทำให้เขารู้สึกตกลงไปบ้าง ชั่วโมงหนึ่งหรือสองชั่วโมงที่ผ่านมา เขากำลังสับสนอยู่กับตัวเลขในขณะที่ตรวจดูคลังเก็บเชื้อเพลิง สายที่เขาหวังว่าจะจับยามที่หลบหนีได้กลับเกิดความสงสัยขึ้นมาและยุติเรื่องไปก่อนเขา ที่แย่ยิ่งกว่านั้นเขาได้วิพากษ์วิจารณ์การติดตั้งเครื่องบีมน้ำมันแบบบี 6 โดยสับสนกับเครื่องบีมน้ำมันแบบบี 4 และพวกช่างเครื่องก็แกล้งให้เขาพูดปาวๆ ว่าเรื่อง "การละลายงานที่ไม่มีข้อแก้ตัว" ซึ่งเป็นครุระของเขาติดต่อกันไปถึงยี่สิบนาทีโดยไม่มีใครสนใจ

เขายังรู้สึกเมื่อห้องพักของโรงแรมด้วย จากดูลุสถึงบัวโนสไอเรส เขาหลีกเลี่ยงการซ่อมแซมเมื่อสิ้นสุดงานประจำวันแล้วไม่ได้ เขาจะปิดประตูที่อยู่ข้างหลัง สำนึกถึงความลึกลับซึ่งเคยเป็นเรื่องส่วนตัว ดึงปีกกระดาษออกจากกระเป๋า เขาจะเริ่มกระทำการด้วยความระมัดระวังอย่างรอบคอบ "รายงาน" พยายามเขียนได้สองสามบรรทัดแล้วก็เลิกทิ้ง เขาอยากจะกับริษัทเอาไว้จากภัยอันหนักหน่วงแต่มันก็ไม่ได้อยู่ในอันตรายอะไร ทั้งหมดที่เขาได้ช่วยเอาไว้แล้วก็มี ปุ่มใบพัดซึ่งมีสนิมจับบางๆ เขาเคลื่อนนิ้วนี้มือไปตามรอยสนิมนี้อย่างช้าๆ ด้วยอาการไม่สบายใจต่อหน้าผู้บังคับการสนามบิน ผู้ซึ่งเพียงแต่กล่าวว่า "เอามันขึ้นไปกับลำที่จอดก่อนหน้านี้ เครื่องนี้เพิ่งจะเข้ามา"

โรบินสูญเสียความเชื่อมั่นในหน้าที่ของตนไป

เพื่อที่จะเอาชนะแปเลอแรง เขาลองชวนออกไปว่า "คุณอยากรับประทานอาหารค่ำกับผมไหม ผมอยากจะคุยด้วยนิดหน่อย และงานของผมบางทีก็น่าเบื่อ..." แต่เพื่อที่จะรักษาศักดิ์ศรีของตนไว้ เขาก็แก้ไขใหม่อย่างรีบร้อน "ผมมีความรับผิดชอบมากเหลือเกิน"

พวกที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขาไม่สนใจที่จะนำโรบินมาข้องเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของพวกเขา คนนี้ แต่ละคนก็นึกว่า "ถ้าเขายังทำอะไรใส่ลงในรายงานไม่ได้สักก็ คงจะยื่นหน้าเข้ามาหาเราเองแน่"

แต่โรบินในตอนเย็นวันนี้คิดได้ก็เฉพาะความลำบากยากเข็ญทางร่างกายของตนเท่านั้น – แผลเปื่อยบนตัวที่กวนใจอยู่ตลอดเวลา เป็นความลับอย่างเดียวเท่านั้นของเขา ความลับที่เขาต้องการจะเล่า เพื่อที่จะล้างเอาความเห็นใจออกมา เนื่องจากเขาไม่สามารถจะหาคำปลอบประโลมใจได้จากความหยิ่งเยโส เขาจึงพร้อมที่จะมองหาความเมตตากรุณา และแล้วก็มีสาวน้อยคนหนึ่งที่ฝรั่งเศสซึ่งเขาจะต้องคอยเอาอกเอาใจทุกครั้งทีกลับบ้านด้วยการเล่าถึงการเดินทางไปตรวจงาน เขาหวังที่จะทำให้เธอได้พิศวงงงงวยบ้าง และทำให้เธอรักเขา แต่ทั้งหมดกลับทำให้เธอประสาธ เขาารู้สึกต้องการพูดคุยเกี่ยวกับเธอเช่นกัน

"คุณจะไปรับประทานอาหารกับผมไหม"

แปเลอแรงตกลงอย่างอารมณ์ดี

พวกเขาขานการกำลังเฉื่อยเนื่อยอยู่ในที่ทำการบัวโนสไอเรส เมื่อรีวีแอร์เดินเข้ามา เขายังคงสวมเสื้อกับหมวกราวกับนักเดินทางตลอดกาล ซึ่งเขามักจะดูเป็นเช่นนั้นเสมอ ร่างกายของเขาช่างสร้างขึ้นมาอย่างดี และผมสืบทอดกับเสื้อกีขางปรับตัวของมันเองเข้ากับตัวเขาได้อย่างเหมาะสม จนการมาปรากฏตัวของเขาเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจ อย่างไรก็ตามพวกพนักงานก็เกิดอาการกระตือรือร้นขึ้นมาได้ทันทีทันใด เลขานการเริ่มก๊อจทำงาน หัวหน้าเสมียนพลิกหน้ากระดาษใหม่ล่าสุดอย่างรวดเร็ว เครื่องพิมพ์ติดเริ่มส่งเสียง

ผู้ควบคุมแผงสวิตซ์เสียบปลั๊กสายไฟกลางจุดโทรเลขไปด้วยท่ามกลางรายงานอันมากมาย กายกอง รีวีแอร์นั่งลงอ่านทั้งหมด งานอันยากลำบากของเครื่องบินไปรษณีย์ขีลีสั้นสุดลงแล้ว พวกเขาบันทึกถึงวันที่ไม่ค่อยมีอะไรเกิดขึ้นนัก วันที่ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปอย่างเรียบร้อย และข่าวใหม่ๆ ทางอากาศก็ราบเรียบ เครื่องบินไปรษณีย์ปาทาโกเนียก็ไปได้ดีเช่นกัน มันไปได้เร็วกว่ากำหนดด้วยซ้ำ เพราะสายลมจากทิศใต้ช่วยพัดผลึกมันไปทางเหนือด้วยพลังอันแรงกล้า

“ส่งรายงานอากาศให้ผมด้วย”

สนามบินแต่ละแห่งก็วัดอ้างถึงสภาพอากาศที่ดีท้องฟ้าอันปลอดโปร่ง แจ่มใส สายลมอันเป็นมิตร บัดนี้ยามเย็นสีทองกำลังปกคลุมทั่วทั้งทวีปอเมริกา รีวีแอร์รู้สึกยินดีที่เห็นทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น มีอยู่บางที่ซึ่งเครื่องบินไปรษณีย์ลำนี้อากำลังครุ่นคิดถึงแต่อันตรายแห่งยามค่ำคืนอยู่แต่ถ้าจะมีสิ่งประหลาดเกิดขึ้นมาก็น่ายินดี

“เอลละ” รีวีแอร์พูด วางรายงานลง

แล้วเขาก็เดินออกไป – ยามผู้ไม่รู้จักเห็นเดี๋ยวแห่งซีกโลกหนึ่ง เพื่อออกไปดูว่าพนักงานที่เหลือของเขากำลังทำอะไร

*

เขาหยุดอยู่หน้าบานหน้าต่างที่เปิดอยู่ และจ้องออกไปในราตรีซึ่งบรรจบบัวโนสไอเรสเอาไว้ และคืออเมริกา ราวกับยามล้ามหึมา ความรู้สึกถึงความมากมายมหึมานี้ไม่ได้ทำให้เขาแปลกใจนัก ท้องฟ้าของซานติอาโกเดอชิลีอาจจะเป็ท้องฟ้าต่างประเทศ แต่ครั้งหนึ่งที่เครื่องบินไปรษณีย์ออกบินไปยังซานติอาโก จากสุดปลายด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่งแล้ว เขาก็มีชีวิตอยู่ภายใต้ท้องฟ้าสูงอันเดียวกัน ชาวประมงแห่งปาทาโกเนียสามารถมองเห็นแสงการเดินทางของเครื่องบินไปรษณีย์ได้ในตอนนี้ ซึ่งพนักงานรับวิทยุจะต้องเงี่ยหูรับฟังข่าวจากหุฟัง ความกังวลที่ได้ข่มขั้บที่ใจของรีวีแอร์เมื่อเครื่องบินกำลังทำการบิน เป็นความกังวลอันเดียวกับที่ได้ถ่วงเมืองหลวงและจังหวัดต่างๆ ซึ่งถูกรบกวณโดยเสียงเครื่องที่ตรงหึ่งๆ อย่างไม่รู้จักพักผ่อน

ด้วยความโล่งใจกับคืนที่ปลอดโปร่งเช่นนี้ เขานึกไปถึงค่าคืนแห่งความสับสนวุ่นวายเมื่อเครื่องบินดูเหมือนจะตกอยู่ในวงล้อมของอันตรายอย่างยากที่จะช่วยเหลือได้ การติดต่ออันโหยละห้อยถูกหิววิทยุที่บัวโนสไอเรสรับไว้ได้ ท่ามกลางบรรยากาศประทุของพายุฟ้าคะนอง ภายใต้เสียงดังสนั่นราวกับแผ่นดินจะถล่มทลายนี้ แนวสีทองของความยาวคลื่นก็หายไป ความเจ็บปวดอันทิ่มแทงที่มาในระดับเสียงต่ำอันโหยหวนของเครื่องบินไปรษณีย์โผล่เข้าสู่สิ่งกีดขวางในยามค่ำคืนราวกับลูกศรหลงทิศที่เจ็บปวดอะไรเช่นนี้!

*

รีวีแอร์รู้สึกว่่าที่พักของนายตรวจในขณะที่พนักงานกำลังทำงานอยู่นั้นก็คือห้องทำงานนั่นเอง “ตามหาโรบินซี” เขาสั่ง

โรบินซีขณะที่อยู่ในห้องพักโรงแรม กำลังทำการผูกมิตรกับนักบิน เขาเปิดกระเป่าถือตรงหน้า และดึงเอาของเล็กๆ น้อยๆ ของตนออกมา ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ถึงความผูกพันของพวกนายตรวจที่มีต่อมนุษย์คนอื่นๆ เช่นเสื้อเช็ดในแบบที่ไม่ขาด เครื่องใช้ในห้องนำ และภาพถ่ายผู้หญิงซึ่งเขาใช้ติดที่ผนังสำหรับเพลเลอริน สิ่งนี้เองที่เขาได้สารภาพอย่างถ่อมตนถึงความต้องการ ความรัก และความเสียใจ

ของเขา กองสมบัติที่ชวนให้สังเวชใจซึ่งเขาวางกองอยู่ตรงหน้านักบินในฐานะที่มันเป็นประจักษ์พยานแห่งความเศร้าหมองของเขาเอง มันเป็นแผลเปื่อยทางศีลธรรม เป็นคุจจองจำซึ่งเขาได้เปิดเผยให้เห็น

แต่สำหรับโรบินโนเช่นกับผู้ชายคนอื่นๆ มันมีรอยแยกอยู่ในความมืด และด้วยอะไรบางอย่างที่คล้ายกับอาการผลอผลลิมตน เขาตั้งธงที่ห่อหุ้มอย่างทะนุถนอมจากเบื้องล่างของกระเป๋าคอมมาลูบล้ออย่างรักใคร่อยู่สักครู่โดยไม่ได้เอ่ยปาก จากนั้นเขาก็เลื่อนมือออก พลังกล่าวว่า

“ผมนำเอาสิ่งนี้กลับมาจากซาฮารา”

นายตรวจรู้สึกเสียงที่สารภาพออกมาเช่นนี้ จึงหน้าแดงขึ้น ก่อนกรวดต่าๆ เหล่านี้ซึ่งเปิดเผยความลับออกมา เขาได้พบกับเครื่องหย่อนใจจากการถูกโจมตีและเหตุร้ายที่ส่งผลต่อจิตใจ รวมทั้งงานที่น่าเบื่อทรมานในชีวิต

เขากล่าวต่อไปอีก ใบหน้าแดงยิ่งขึ้น “เราจะพบสิ่งที่เหมือนกันนี้ได้ที่บราซิล”

รู้สึกขึ้นต่อภาพของนายตรวจผู้ซึ่งบำรุงเลี้ยงความลึกลับแห่งเกาะแอดแลนติสของตนไว้ แปลผลแรงดบทีหลังเขาอย่างเป็นมิตร ก่อนที่จะถามต่อ

“คุณชอบเรื่องธรณีวิทยาหรือ”

“ผมคลั่งมันเลยทีเดียว”

ในชีวิตอันหยาบกระด้างของเขานั้น ก่อนหน้าเป็นสิ่งอ่อนโยนเพียงสิ่งเดียวที่เขาเคยรู้จัก

*

เมื่อได้รับแจ้งว่าถูกเรียกตัวไปที่สนามบิน โรบินโนรู้สึกเศร้าใจแต่ก็เรียกอาการสง่าผ่าเผยกลับคืนมาได้อย่างรวดเร็ว

“ผมต้องไปก่อนแล้ว คุณรีวีแอร์ต้องการให้ผมช่วยตัดสินใจอะไรบางอย่างที่สำคัญ”

เมื่อโรบินโนเดินไปยังสำนักงาน รีวีแอร์ก็ลืมนึกเขาไปแล้ว เขากำลังจับจ้องอย่างสงสัยไปยังแผนที่บนผนังซึ่งมีเส้นสีแดงลากแสดงขายงานของบริษัท นายตรวจยืนรอคำสั่งอยู่ ในที่สุด หลังจากเวลาผ่านไปหลายนาที รีวีแอร์ก็เปรยกับเขาโดยไม่ได้เห็นศีรษะกลับมา

“คุณว่าแผนที่นี้เป็นอย่างไร โรบินโน”

รีวีแอร์มักจะขัดสมาธิของตนโดยการโยนปริศนาแปลกๆ มาให้คนได้ประหลาดใจอยู่เสมอ

“แผนที่นี้ ท่านผู้อำนวยราชการครับ...”

ที่จริงแล้ว นายตรวจไม่มีความคิดเห็นอะไรในเรื่องนี้เลย แต่ตอนนี้ก็ได้แต่ขมวดคิ้วเพ่งมองมันอยู่ เขาสำรวจดูส่วนที่เป็นพื้นดินใหญ่ของยุโรปและอเมริกา ขณะนั้นรีวีแอร์ก็กำลังมุ่งมันอยู่ในความคิดอันเจียบเขียบของตน “เส้นขอบเขตของงานดูสวยแต่ยุ่งยาก มันทำให้เราต้องใช้คนมาก คนหนุ่มเสียด้วย มันแต่งตั้งตัวเองเอาไว้มันคงด้วยโครงสร้าง แต่มันช่างน่าเอาปัญหาามากมายเสียเหลือเกิน!” อย่างไรก็ตาม สำหรับรีวีแอร์เป้าหมายนั้นมีความหมายมากกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง

โรบินโนซึ่งกำลังยืนอยู่ข้างๆ เขา และจับตาอยู่ที่แผนที่ค่อยๆ หยดตัวเอง เขารู้ดีว่าเขาไม่อาจจะหวังความเมตตาได้จากรีวีแอร์ ครั้งหนึ่งเขาเคยพยายามอย่างเข้อๆ ซ้ำๆ ที่จะได้รับ โดยการยื่นยื่นถึงสุขภาพที่ไม่แข็งแรงของตน รีวีแอร์ตอบกลับมาด้วยถ้อยคำอันถากถางว่า “ถ้ามันทำให้คุณนอนไม่หลับ มันก็ควรจะกระตุ้นความขยันของคุณด้วยสิ”

แม้กระทั่งตอนนั้น มันก็ยังเป็นคำเยาะหยันเพียงแค่ว่าเท่านั้น เพราะรีวีแอร์ชอบพูดว่า “ถ้าหากว่าโรคนอนไม่หลับของนักดนตรีทำให้เขาสร้างสรรค์งานอันงดงามขึ้นมาได้แล้ว มันก็เป็นโรคนอนไม่หลับที่ดี” วันหนึ่งเขาขึ้นไปยังเลอรูซ์และกล่าวว่า “ดูนั่นสิ! ในความน่าเกลียดซึ่งปฏิเสธความรักก็ยังมีความงามอะไรเช่นนั้น!” เลอรูซ์อาจจะได้คุณสมบัติที่ดีที่สุดของเขามาจากโชคร้าย ซึ่งมีมันได้ผลักดันให้เขามัวชีวิตอยู่เพื่อการงานเท่านั้น

“คุณสนิทกับเปลเลอแรงหรือ”

“เฮ้อ...”

“ผมไม่ได้ถือมันเป็นข้อตำหนิคุณหรอก”

รีวีแอร์มองไปรอบๆ ดวงตาก็มองที่พื้น เขาก้าวสั้นๆ ไปสองสามก้าว โดยมีโรบินโนอยู่ใกล้ๆ ริมฝีปากเขาเผยอยิ้มเศร้าๆ ด้วยเหตุผลบางอย่างที่โรบินโนไม่อาจจะหยั่งถึงได้

“เพียงแต่...เพียงแต่...คุณเป็นเจ้านาย”

“ใช่ครับ” โรบินโนตอบ

ริวแอร์คิดว่า ทุกๆ คืบเหตุการณ์ใหม่ๆ จะเปิดฉากขึ้นในท้องฟ้าเหมือนกับละคร พลังใจที่หย่อนลงแม้เพียงน้อยนิดก็สามารถนำความพ่ายแพ้มาให้ได้ และจากขณะนี้ไปจนถึงรุ่งสาง การขับเคี่ยวจะไม่มีใครลดละลงได้เลย

“คุณต้องรักษาตำแหน่งของคุณไว้” ริวแอร์กล่าวอย่างหนักแน่น “คืนพรุ่งนี้คุณอาจจะต้องสังหารนักบินคนอื่นให้บินในเที่ยวที่อันตรายก็ได้ เขาจะต้องเชื่อฟัง”

“ครับ”

“ชีวิตและสวัสดิการของคนหลายคนวางไว้กับคุณและคนเหล่านั้นก็มีค่ามากกว่าคุณ...” เขาดูเหมือนจะลังเล “นั่นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก”

ทั้งๆ ที่ยังเดินไปมาด้วยก้าวเล็กๆ ที่ระมัดระวัง ริวแอร์ปล่อยให้เวลาผ่านไป

“ถ้าพวกเขาเชื่อฟังคุณด้วยความรู้สึกของเพื่อน นั่นแสดงว่าคุณกำลังหลอกหลวงพวกเขา คุณเองไม่มีสิทธิที่จะขอให้พวกเขาเสียสละ”

“แน่นอนครับ”

“และถ้าพวกเขาคิดว่าความเป็นเพื่อนของคนจะทำให้เขารอดไปจากงานยากๆ ที่น่าเบื่อได้ คุณก็หลอกหลวงพวกเขาอีกเช่นกัน เพราะพวกเขาไม่มีทางเลือกนอกจากเชื่อฟัง เอาละ เข้าไปนั่งก่อนสิ”

ริวแอร์ค่อยๆ ผลักให้โรบินโนเข้าไปในห้องทำงานของเขา

“โรบินโน ผมจะสอนบทเรียนหนึ่งให้คุณ ถ้าคุณรู้สึกเหนื่อย มันไม่ใช่งานของคนพวกนี้ที่จะมาให้กำลังใจคุณ คุณเป็นเจ้าของ ความอ่อนแอของคุณเป็นเรื่องตลก เอาละ เขียนไป...”

“ผม...”

“เขียนว่า ‘นายตรวจโรบินโน กำหนดโทษดังนี้ สำหรับนักบินแปเลอแรง เนื่องจากสาเหตุดังนี้...’ มันเป็นเรื่องของคุณที่จะหาสาเหตุ”

“ท่านผู้อำนวยการ!”

“จงทำเหมือนกับว่าคุณเข้าใจ โรบินโน รักคุณซึ่งคุณออกคำสั่ง แต่โดยไม่ต้องบอกพวกเขา”

อีกครั้งที่โรบินโนจะต้องดูว่า ดมใบพัดถูกไขอย่างแน่นหนาถูกต้องแล้ว

*

ข่าวจากวิทยุประกาศการลงจอดฉุกเฉินว่า “เห็นเครื่องบินแล้ว เครื่องบินส่งสัญญาณว่า ลดความเร็วเครื่อง กำลังลง”

นั่นหมายความว่าได้อย่างเกือบจะแน่นอนว่า เวลาสูญเปล่าไปแล้วครึ่งชั่วโมง ริวแอร์รู้สึกถูกรบกวนเหมือนกับเป็นผู้โดยสารรถด่วนที่ต้องหยุดแล่นโดยทันที และเวลานาทีก็หยุดนิ่งไม่เคลื่อนผ่านท้องทุ่งนาอีกแล้ว ตอนนี้เข็มนาฬิกาอันใหญ่โตจะเดินขวางพื้นที่ว่างอยู่ ซึ่งกว้างถึงขนาดที่เหตุการณ์ต่างๆ สามารถเกิดขึ้นได้อย่างมากมาย ในนั้น ริวแอร์ออกจากห้องทำงานของเขาเพื่อที่จะใช้เวลาให้หมดไป คืบนี้ดูว่างเปล่าราวกับเวทีที่ปราศจากนักแสดง “ค่าคืบเช่นนี้ช่างไร้ประโยชน์!” เขาคิดขณะที่จ้องออกไปนอกหน้าต่าง เขาเบื่อบรรยากาศท้องฟ้าที่ไร้เมฆ ที่ประดับด้วยดวงดาว และดวงจันทร์ที่โปรยแสงออกมาอย่างไรค่าท่ามกลางพื้นสวรรค์อันระยิบระยับ

*

แต่เมื่อเครื่องบินออกไปแล้ว กลางคืนสำหรับริวแอร์ก็เต็มไปด้วยเสน่ห์และความสวยงามมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที และริวแอร์ก็คือผู้อรักขามัน

“อากาศเป็นอย่างไรบ้าง” เขาให้พนักงานวิทยุถามลูกเรือบนเครื่อง สิบวินาทีผ่านไป

“ดีมาก”

จากนั้นชื่อของเมืองต่างๆ ที่บินผ่านมากมายก็ตามออกมา สำหรับริวแอร์ ในสงครามครั้งนี้เมืองเหล่านี้ก็ล้วนแต่มีน้ำเสียงของความพ่ายแพ้

7

หนึ่งชั่วโมงต่อมา คนส่งวิทยุของเครื่องบินพาทาโกเนียรู้สึกของตัวเองถูกผลึกเบาๆ ด้วยไหลส์อันมหึมา เขามอบไปรอบๆ เมฆทึบที่มกำลั้งบังแสงดาว เขาเอนตัวไปข้างหน้า และมองลงไปยังพื้นดิน มองหาแสงสว่างของหมู่บ้านซึ่งซ่อนอยู่ในทุ่งนาเหมือนกับหนอนกระสือ แต่ในกลุ่มหญาดำสนิทเบื้องล่างก็ไม่มีแสงอันใดส่องลอดออกมาเลย

เขารู้สึกหดหู ขณะที่คาดการณ์ถึงเรื่องราวในคำคืนที่เข้าใจได้ยาก – เหมือนการเดินทาง ไปถึงปลายทางแล้วก็กลับมาอีก และดินแดนอันมีผู้ครอบครองแล้วซึ่งพวกเขาจะต้องจำนวน เขาไม่เข้าใจกลยุทธ์ของนักบินนัก เพราะมันดูเหมือนกับว่าพอไปข้างหน้าได้เพียงเล็กน้อย พวกเขาก็จะไปชนเข้ากับอะไรบางอย่างที่หนาแน่นของยามคำคืนเหมือนกับชนกำแพง

ข้างหน้าพวกเขา เขาสามารถแลเห็นแสงวิบวิบหรือของขอบฟ้า สีจางๆ ของเหล็กเผาไฟ คนส่งวิทยุดับไหลส์ไฟเบียง แต่นักบินไม่ขยับเขยื้อน

แรงสะท้อนของพายุกที่อยู่ไกลๆ เริ่มปะทะเครื่องบินมวลเหล็กอันมากมายของมันจะกดทับเนื้อหนังของคนส่งวิทยุ ในขณะที่มันค่อยๆ ยกตัวเขาขึ้น หลังจากนั้นก็ดูเหมือนจะผ่อนคลายเป็นและหลอมละลายไปในยามราตรี ทิ้งให้เขาล่องลอยไร้ผู้นำนักอยู่หลายวินาที เขายึดจับเสาโลหะทั้งสองข้างเอาไว้อย่างไม่น่าเชื่อ ตอนนี้เขามองไม่เห็นอะไรที่เป็นของโลกมากไปกว่าตะเกียงสีแดงในห้องคนขับอีกแล้ว เขาตัวสั่นเมื่อคิดไปว่าพวกเขากำลังถูกทิ้งไว้ในใจกลางแห่งยามคำคืน ปราศจากความช่วยเหลือ และมีเพียงตะเกียงดวงเล็กๆ ของคนเมืองเท่านั้นที่จะเป็นเครื่องนำทาง เขาไม่กล้ารบกวนนักบินเพื่อถามว่าเขาตั้งใจทำอะไร มือทั้งสองของเขายึดแท่งเหล็กไว้แน่น เขาเอนตัวไปข้างหน้าอย่างเคร่งเครียด จับจ้องไปที่รูปร่างสีเข้มๆ เบื้องหน้า

ทั้งหมดที่เขามองเห็นได้จากแสงสลัวๆ ก็คือ ศีรษะกับไหลส์ที่ตรงแนวแนไม่ขยับเขยื้อน ร่างของนักบินเป็นมวลอันมืดทึบที่มีโหนกเล็กน้อยเหนือไหลส์ซ้าย ใบหน้าของเขาประจัญกับพายุกและถูกแสงฟ้าแลบแปลบปลาบหายไป คนส่งวิทยุมองไม่เห็นใบหน้าของเขา สิ่งที่ถูกซ่อนเร้นไว้ก็คือความรู้สึกที่กำลั้งรวบรวมไว้ต่อสู้กับพายุก – ริมฝีปากปิดสนิท การตัดสินใจแน่วแน่ ความโกรธ การแลกเปลี่ยนที่มีอยู่ในธรรมชาติเกิดขึ้นระหว่างใบหน้าซีดๆ ของเขากับฟ้าแลบแปลบปลาบที่อยู่ไกลออกไป

เขารู้สึกได้ถึงกำลังที่รวบรวมอยู่ในเงาอันไม่ไหวติงนั้น และเขาชอบมัน มันกำลังนำเขาเข้าไปสู่พายุ และยังเป็นเกราะกำบังให้เขาด้วย มือทั้งสองที่กำลังยึดจับปุ่มควบคุมนั้นทุ่มโถมไปยังพายุ และยังเป็นเกราะกำบังให้เขาด้วย มือทั้งสองที่กำลังยึดจับปุ่มควบคุมนั้นทุ่มโถมไปยังพายุ รวากับขลุ่ยล่าคอของสัตว์ป่า แต่หลังไหลอันแข็งแกร่งนั้นก็ยังไม่เคลื่อนไหว ซึ่งบ่งบอกได้ดีถึงพลังกำลังที่เก็บสะสมเอาไว้มากมาย คนสงวิทย์นึกในใจว่า อย่างไรก็ตาม นักบินก็ต้องรับผิดชอบ ดังนั้น ในขณะที่มุ่งหน้าไปเหมือนกับนั่งซ้อนอยู่บนหลังม้าที่มีคนขับควบไปสู่ไฟลุกโพล่งข้างหน้านั้น เขารู้สึกกระหายอยากที่จะได้เห็นว่าเขามีดเบื้องหน้าเขาจะเล่นเกมกับน้ำหนักมากมายและความยืดเยื้อยาวนานนี้ได้อย่างไร

ทางด้านซ้าย แสงไฟลำใหม่ลุกโพล่งขึ้นราวกับไฟของประกาศคาร คนสงวิทย์รุดไปข้างหน้าเพื่อแตะไหล่เตือนฟาเบียง แต่ก็มองเห็นเขาค่อยๆ เบือนศีรษะไปจับจ้องศัตรูใหม่อยู่นานหลายวินาที จากนั้นก็ค่อยๆ หันกลับไปสู่ท่าเดิมของตน ไหล่ของเขาสงบนิ่งเหมือนกับเบื้องหลังศีรษะเขาซึ่งพึงไว้กับเบาะหนังอย่างหนักแน่น มันคง

ริวแอร์ออกไปยึดแข่งยึดขาข้างนอก และเพื่อที่จะให้สัมผัสอากาศคลื่นเหียววิ่งเวียนที่คอยรบกวนเขาอยู่ เขาผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่เพื่อการกระทำแบบละคร บัดนี้รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงอันน่าแปลกใจที่เรื่องละครมันเริ่มกลายเป็นเรื่องส่วนตัวมากขึ้น เขาคิดไปถึงชาวบ้านชนชั้นกลางในเมืองเล็กๆ ที่เกาะกลุ่มรวมกันอยู่ พวกเขาใช้ชีวิตซึ่งภายนอกดูราบเรียบและมีวิกฤตการณ์เกิดขึ้นเป็นบางครั้ง เช่น ความเจ็บป่วย ความรัก การสูญเสีย และอื่นๆ ที่ไม่มีใครรู้... อากาศคลื่นเหียวของเขาเองก็คือการสั่งสอนที่คล้ายคลึงกัน “มันเปิดหน้าต่าง” เขาคิด “ไปสู่หลายๆ สิ่ง”

เขาหมุนตัว และมุ่งหน้ากลับไปยังสำนักงานเมื่อรู้สึกสดชื่นขึ้น มันเกือบจะเป็นสิบเอ็ดนาฬิกาแล้ว ฟุ้งซันมุงกันอยู่ข้างหน้าโรงภาพยนตร์ เขาต้องเบียดไหล่หาทางแทรกออกมา เขากวาดสายตาขึ้นไปสู่ดวงดาวที่ส่องแสงจางๆ อยู่เหนือถนนแคบๆ มันเกือบจะถูกหลบเลื่อนไปหมดด้วยแสงป้ายนีออน เขาคิดว่า “คืนนี้ ด้วยเครื่องบินไปรษณีย์สองลำอยู่บนท้องฟ้า ฉันจึงต้องรับผิดชอบต่อท้องฟ้าทั้งหมด ดวงดาวที่อยู่บนนั้นคือสัญญาณคอยมองหาฉัน ให้พบในท่ามกลางฟุ้งซัน นี่คือนาฬิกาที่ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกับเป็นคนแปลกหน้าและค่อนข้างว่าเหว”

ท่อนประกอบของดนตรีท่อนหนึ่งกลับคืนมาสู่เขา โน้ตบางตัวในโซนาตาที่เขาได้ฟังร่วมกับเพื่อนๆ เมื่อวันก่อนเพื่อนๆ ของเขาไม่เข้าใจมัน “เพลงนี้ทำให้เราเบื่อ และคุณเช่นกัน เพียงแต่คุณไม่ยอมรับมัน”

“อาจจะใช่...” เขาตอบ

จากนั้น เหมือนกับคืนนี้ เขารู้สึกว่าเหวขึ้นมา แต่เขาก็รู้ได้ในทันทีถึงความรุ่มรวยแห่งอารมณ์อ้างว้างเช่นนั้น เนื้อความของเพลงนี้ได้เข้าไปถึงเขาด้วยความนุ่มนวลในความลับของมัน เพียงคนเดียวท่ามกลางหมู่คนที่อยู่ร่วมกระโจมเดียวกัน ดังนั้น ดวงดาวดวงนี้ เบื้องบนไหล่ของผู้คนเหล่านี้กำลังพูดคุยกับเขาด้วยลิ้นซึ่งเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้ยิน

ใครบางคนกระแทกเขานทางเดิน “ฉันจะไม่โกรธ” เขาคิด “ฉันก็เหมือนกับพ่อของเด็กที่เจ็บป่วย กำลังเดินเร่งรีบไปในหมู่ผู้คน นำเอาเสียงอันเจียบกริบแห่งที่บ้านไปด้วย”

เขามองไปยังผู้คนรอบๆ เขา มองหาใครที่จะเร่งรีบสาวเท้าไปพร้อมกับสิ่งเนรมิตหรือความรักของพวกเขาไปด้วย และเขาก็นึกถึงความอ้างว้างของผู้รักษาประภาคาร

*

ความเจียบของห้องทำงานทำให้เขาพอใจ เขาเดินช้าๆ ผ่านคนเหล่านั้นไปที่ละคน ผีเท้าของเขาตึงสะทอนก้องไปมา พนักงานพิมพ์ติดนอนหลับอยู่ภายใต้ผ้าห่ม ประตูใหญ่ได้ปิดซ่อนชั้นของแฟ้มที่จัดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว สิบปีของการทำงานและประสบการณ์ เขารู้สึกราวกับว่าเขากำลังมาเยี่ยมธนาคารหลังคาโด่ด ที่ซึ่งมีทองคำวางเรียงรายอยู่ แต่บันทึกต่างๆ แต่ละเล่มนี้ได้สะสมสิ่งงดงามยิ่งกว่าทองคำ มันคือพลังงานอันมีชีวิต มีชีวิตแต่ยังคงหลับใหลอยู่เหมือนกับกองทองคำ

บางครั้งเขาก็มาพบกับเสมียนเพียงคนเดียวที่อยู่เวรกลางคืน ชายผู้ซึ่งทำงานอยู่ที่ใดที่หนึ่งเพื่อที่ว่าชีวิตของบริษัทจะไม่รู้จักกับการหยุดพัก เพื่อที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะได้ถูกอัดไว้ด้วยการตัดสินใจอันแน่วแน่ เพื่อที่ว่าจากตุลสุไปยังบัวโนสไอเรส สนามบินทุกแห่งจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของสายโซ่ที่เชื่อมโยงถึงกัน

“ชายคนนี้” ริวแอร์คิด “ไม่รู้ถึงความยิ่งใหญ่ของตน” ที่ใดสักแห่งในท้องฟ้าด้านใต้นี้ เครื่องบินไปรษณีย์กำลังฝ่าฟันไปข้างหน้า เทียบบินกลางคืนก็เหมือนกับความเจ็บไข้ซึ่งเราจะต้องคอยดูแลอยู่เสมอ เราต้องช่วยคนเหล่านี้ซึ่งกำลังจัดจอกกับความมืดด้วยมือและเข่า ด้วยหน้าอกต่อหน้าอก ถูกขังอยู่ในการต่อสู้กับสิ่งที่มองไม่เห็น สิ่งที่เคลื่อนไหว ซึ่งมีมือที่มองไม่เห็นของพวกเขาจะต้องจับจวยเอาไว้เหมือนกับจับทะเล ข้างเป็นการยอมรับอันน่ากลัวอะไรเช่นนั้น! “ฉันจะจุดตะเกียงเพื่อดูมือของ

ฉัน...” มือที่ราบเรียบคู่หนึ่งปรากฏขึ้นในห้องมืดๆ ที่มีแสงสว่างเล็กน้อย เป็นทั้งหมดที่เหลือจากโลก และซึ่งจะต้องรักษาเอาไว้

ริวแอร์เปิดประตูดังคับการบินเข้าไป ตะเกียงดวงเดียวที่มมหนึ่งทำให้เกิดชายฝั่งที่มีแสงสว่าง เสียงคลิกจากพิมพ์ดีดเครื่องเดียวทำให้ความหมายขึ้นมาในความเงียบ โดยไม่ได้เติมมันต่อให้เต็ม เสียงสัญญาณวิทยุดังขึ้นเรื่อยๆ เสมียนในหน้าที่ลุกขึ้นเดินไปยังเสียงสัญญาณที่เศร้า ดื้อดึงและดังซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่นี่ เสมียนยกหูฟังขึ้น และความเจ็บปวดที่มองไม่เห็นก็ถูกลบโดยคำกระซิบเบาๆ แลกเปลี่ยนกันในมุมสลัวๆ จากนั้นเขาก็กลับไปยังห้องทำงานท่าทางของเขาหงอยเหงา ง่วงนอน และปิดบังความจำเอาไว้อย่างหนาแน่น โทรศัพท์เรียกมาจากคำคืนเบื้องนอกข้างเป็นอันตรธานอยู่ภายในเหลือเกิน ในขณะที่เครื่องบินไปรษณีย์สองลำอยู่ในอากาศ! ริวแอร์คิดถึงโทรเลขที่ไปถึงครอบครัวได้แสงตะเกียงยามคำคืน จากนั้น ความโศกเศร้าซึ่งกลายเป็นความลับอยู่บนใบหน้าของผู้เป็นบิดาจะกินเวลายาวนาน ตอนแรกก็เป็นเพียงเสียงร่อยแร่เบาๆ เบาบาง และห่างไกล มันเป็นเสียงสะท้อนจางๆ ที่เขาจับได้ทุกครั้งทีโทรศัพท์ส่งสัญญาณดังอย่างระแวดระวัง และทุกครั้งเขาก็เห็นเสมียนโผล่ออกจากเงาไปยังแสงตะเกียง เหมือนกับนักดำน้ำขึ้นจากน้ำลึก ท่าทางเคลื่อนไหวที่เชื่องช้า หงายหงอย และรอบคอบของเขา ปะทะถูกริวแอร์หนักหน่วงราวกับเป็นความลับ

“ไม่ต้องขยับ ฉันจะรับเอง”

ริวแอร์ยกหูฟังขึ้น ได้ยินเสียงสัญญาณจากโลกภายนอก

“ริวแอร์พูด”

มีเสียงที่ดังสับสน จากนั้นก็เป็นเสียงคนพูด “ผมกำลังต่อสถานีวิทยุให้ครับ”

เสียงแกรกริกกรากดังขึ้นมาใหม่เมื่อพนักงานวิทยุต่อวงจร จากนั้นก็มีเสียงคนพูดเข้ามา “นี่คือศูนย์วิทยุ ต่อไปนี่เป็นโทรเลขล่าสุด”

ริวแอร์จดไว้ พลังพยักหน้าไปด้วย

“ดี...ดี...”

ไม่มีอะไรสลักสำคัญ รายงานข่าวตามปกติ ริโอเดอจาเนโรขอคำแนะนำ มอนเทวีดีโอรายงานอากาศ เมนโดซาถามเกี่ยวกับเรื่องเครื่องบิน เป็นเสียงคุ้นเคยภายในบ้าน

“แล้วเครื่องบินไปรษณีย์ล่ะ”

“มีพายุในอากาศ เราไม่ได้ยินพวกเขา”

“เข้าใจล่ะ”

คำคืนนี้ดูสวยงามและเต็มไปด้วยดวงดาว ริวแอร์คิด แต่พนักงานรับส่งวิทยุก็สามารถตรวจจับพายุที่อยู่ไกลๆ ได้

“เรียกกลับมาด้วยนะ”

เมื่อริวแอร์ลุก เสมียนก็เดินเข้ามาหา “เอกสารให้เซ็นครับท่าน”

“ตกลง”

ริวแอร์รู้สึกชอบชายคนนี้น่ามากขึ้น ผู้ซึ่งคำคืนได้ถ่วงน้ำหนักเขาไว้เช่นกัน “สหายร่วมรบ” เขานิกร “และใครจะได้รู้ว่าความระมัดระวังนี้ได้นำเรามาอยู่ใกล้ชิดกันมากแค่ไหน”

ขณะที่เขาเดินกลับไปยังห้องทำงานพร้อมด้วยปีกกระดาษในมือ ริวแอร์รู้สึกถึงความเจ็บปวดเสียดแทงเข้าข้างด้านขวา มันทำความรำคาญให้เขามากหลายสัปดาห์แล้ว

“แยะ...”

เขาพึงร่างเข้ากับกำแพงอยู่ครู่หนึ่ง

“ตกลงอะไรอย่างนี้!” เขานึก ขณะที่ค่อยๆ พยุงกายไปยังเก้าอี้

อีกครั้งหนึ่งที่เขารู้สึกเหมือนถูกกลมโซ เหมือนกับสิงโตชรา ความเศร้าอันมากมายเข้าครอบงำเขา

“งานหนักและความพยายามอย่างแสนสาหัสต้องมาจบลงเช่นนี้! ฉันอายุห้าสิบปีแล้ว อายุห้าสิบปี ฉันเข้าใจชีวิตดี ฉันได้ต่อสู้ ฉันได้แก้ปัญหาามาก ตอนนี้ต้องมาทรมานอยู่กับบางสิ่ง จนสิ่งอื่นๆ กลายเป็นเรื่องไม่สลักสำคัญ...ตกลงเหลือเกิน!”

เขาหยุด เช็ดเหงื่อ และเมื่อความเจ็บปวดคลายลงแล้ว เขาก็เริ่มตรวจดูบันทึก

“ในการนำเครื่อง 301 ลงที่บัวโนสไอเรส เราได้พบว่า...ผู้ที่รับผิดชอบจะต้องถูกปรับอย่างมาก”

เขาเขียนชื่อ

“สนามบินฟลอเรียโนโพลิสได้ละเลยที่จะทำตามคำแนะนำ...”

เขาเขียนชื่อ

“เพื่อเป็นการรักษาระเบียบวินัย เรากำลังจะโอนผู้บังคับการสนามบิน ริชาร์ด ออกไปเนื่องจาก...”

เขาเขียนชื่อ

ทั้งๆ ที่งง แต่เขาก็ยังรู้สึกตัว ความเจ็บปวดที่สีข้างทำให้ความคิดกลับมาสู่ตัวเอง

“ฉันยุติธรรมไหมนะ” เขาสงสัย อย่างเกือบจะขมขื่น “ฉันไม่รู้ ถ้าฉันเดินทางไปหน้าๆ อุบัติเหตุก็ลดน้อยลง มันไม่ใช่ปัจเจกบุคคลหรอกที่รับผิดชอบ มันคือพลังอันมีดমনซึ่งจะสามารถจัดการได้ก็แต่เมื่อทุกๆ คนถูกระทบ ถ้าฉันยุติธรรมจริงๆ ละก็ เทียบบินกลางคืนทุกเที่ยวก็จะต้องเสี่ยงต่อความตายมาก”

เขารู้สึกเหนื่อยล้าที่ได้เดินทางบนถนนอันแสนยากลำบาก เขาคิดว่าความสงสัยตายเป็นสิ่งดี เขาพลิกผ่านแผ่นกระดาษ ซึมลึกอยู่ในความคิดของตนเอง

“...สำหรับร้อยแล้ว วันนี้เขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในพนักงานของเราแล้ว”

เขานึกไปถึงคำสนทนาระหว่างเขากับชายชราเมื่อคืนก่อน

“คุณต้องเข้าใจว่าตัวอย่างก็ต้องเป็นตัวอย่าง”

“แต่ท่านครับ...แต่ท่านครับ...มันเพียงแค่อครั้งเดียวเท่านั้น ครั้งเดียวจริงๆ คิดดูเถิดครับ! ผมทำงานมาทั้งชีวิต!”

“ต้องมีตัวอย่างเกิดขึ้น”

“แต่ท่านครับ!...ท่านดูซิครับ!”

เขาดึงเอาหนังสือเก่าๆ รุ่งรังเล่มหนึ่งออกมา และดึงเอาหน้ากระดาษหนังสือพิมพ์เหลืองๆ ซึ่งมีภาพร้อยแล้วตั้งท่าอยู่หน้าเครื่องบิน ริวแอร์เห็นมือชราที่นั่นสั่นเทาไปกับเกียรติยศชื่อๆ ของตน

“ปี 1910 ครับท่าน...นี่คือผมเองที่ผู้ควบคุมเครื่องบินลำแรกในอาร์เจนตินา! ผมได้เข้าร่วมในการบินนี้มาตั้งแต่ปี 1910 ท่านครับ พวกเขาจะพากันหัวเราะอยู่ในโรงงาน!...โอ พวกเขาจะหัวเราะเยาะกันขนาดไหน!”

“ผมช่วยในเรื่องนี้ไม่ได้”

“และเด็กๆ ของผมล่ะครับท่าน เด็กๆ ของผม!”

“ผมบอกแล้วว่าคุณจะไปทำงานเล็กๆ น้อยๆ ก็ได้”

“แต่เกียรติยศของผมล่ะครับท่าน เกียรติยศของผม! คิดดูเถิดครับ ยี่สิบปีในการบิน คนงานเก่าแก่อย่างผม...”

“ทำงานเล็กๆ น้อยๆ ก็ได้ นี่ ผมบอกคุณแล้ว”

“ผมไม่รับครับท่าน ไม่ครับ...และยังมีอีกอย่างที่ผมต้องการจะพูด --”

“เท่านั้นละ”

“ไม่ใช่เขาหรอกที่ฉันไล่ออกไปอย่างโหดร้าย” ริวเอร์นิก “มันคือความยุ่งยากซึ่งบางที่เขาอาจจะไม่ใช่ผู้รับผิดชอบ แต่เขาเป็นตัวแทน มนุษย์คือสิ่งที่เล็กน้อย ไร้ค่า และพวกเขาที่ต้องถูกสร้างขึ้นมาจากดิน หรือไม่ก็ต้องถูกกำจัดออกเมื่อนาไซครายมา”

“ยังมีอีกอย่างที่ผมต้องการจะพูด...” ชายผู้นำเสนอคนนี้หมายถึงอะไรกันแล้ว หมายถึงที่เขาถูกคิดกันออกไปจากความชื่นบานเก่าๆ หรือ หมายถึงว่าเขามีความสุขกับเสียงเครื่องมือของเขาที่กระทบกับเหล็กเครื่องบิน และชีวิตของเขาถูกปล้นเอาบทวีไป... หลังจากนั้นเขาก็จำต้องมีชีวิตอยู่หรือ

“ฉันเหนื่อย” ริวเอร์นิก รู้สึกเป็นไข้ขึ้นมา เขาเคาะนิ้วบนแผ่นกระดาษ “ฉันชอบใบหน้าคนงานเก่าๆ คนนี้...” ริวเอร์นิกถึงมือของเขา นึกถึงอาการเคลื่อนไหวที่สามารถทำให้มันมารวมกันได้ เขาเพียงแต่ต้องพูดว่า “เออละ เออละ คุณอยู่ต่อไปก็ได้” ริวเอร์นิกภาพความร่าเริงแห่งมือของคนงานเก่าๆ ซึ่งจะปรากฏขึ้นมากกว่าบนใบหน้าของเขาอีกนั่นกระทบใจเขาว่าเป็นสิ่งงดงามที่สุดทั้งมวลในโลกนี้ “ฉันจะฉีกมันทิ้งนี้ทั้งดีไหม”

และในเย็นวันนั้น ก็จะเป็นการกลับบ้านอันแจ่มใส จะเป็นความภาคภูมิใจต่อหน้าครอบครัวมากมายเพียงใด!

“พวกเขาให้คุณอยู่ต่อไปแล้วสิคะ”

“ทำไมล่ะ!” ก็ฉันนี่เองล่ะที่เป็นผู้ควบคุมเครื่องบินลำแรกในอาร์เจนตินานะ!”

และพวกคนหนุ่มๆ ซึ่งจะไม่หัวเราะเยาะชื่อเสียงที่สาบสูญของคนเก่าแก่อีกแล้ว...

“จะฉีกมันทิ้งดีไหม”

เสียงโทรศัพท์ดัง ริวเอร์นิกหุ้้น มีความเจ็บบอผู้สักครุ่ จากนั้นเสียงก็กังวานก้องเป็นความลึกซึ่งสายลมและห้วงอวกาศนำมาสู่หูของมนุษย์ ในที่สุดก็มีเสียงคนพูด

“นี่คือสนามบิน ใครอยู่ที่นั่น”

“ริวเอร์”

“ท่านผู้อำนวยการครับ เครื่อง 650 อยู่บนสนามและพร้อมแล้ว”

“ดี”

“อ้อ ตอนนี้ทุกอย่างอยู่ใต้บังคับเรียบร้อยหมดแล้ว แต่ในนาที่สุดท้ายเราต้องเปลี่ยนวงจรไฟฟ้าใหม่ครับ มีการต่อผิดขึ้นที่ไหนสักแห่ง”

“เข้าใจแล้ว ใครเป็นคนต่อสาย”

“เราจะตรวจดูครับ และขออนุญาตท่านในการกระทำการเพื่อรักษาวิญเฑาะที่จำเป็น ความผิดพลาดเล็กน้อยในช่องเครื่องมืออาจจะทำให้เกิดเหตุรุนแรงได้”

“แน่นอน”

“ถ้าหากว่า” ริวเอร์นิกคิด “เราไม่ได้ค้นไปที่ต้นตอของความยุ่งยากเมื่อเราพบมันตั้งแต่แรก ก็จะเกิดความล้มเหลวขึ้น เมื่อได้พบมันตอนที่นักบินต้องจุดเครื่องมือขึ้นมันก็จะกลายเป็นเรื่องอาชญากรรมไป ร็อบเล็ดควรออกไปได้”

เสมียนซึ่งไม่ได้รู้เห็นอะไรยังคงพิมพ์งานต่อไป

“อะไรนะ”

“รายงานประจำปีครับ”

“ทำไมมันยังไม่เสร็จล่ะ”

“ผม...”

“ผมจะตรวจดู”

นาแปลกที่เมื่อเรื่องมาอยู่ในมือที่สูงชันมันก็เป็นของง่าย! ริวเอร์นิกถึงเถาองุ่นเลื้อยซึ่งแข็งแรงพอที่จะพังโบสถ์ลงมาได้ มันเป็นพลังทำงานในธรรมชาติอันเดียวกับป่าฝน พลังซึ่งไม่ต้องออกแรงอันเดียวกันซึ่งทำให้การงานอันยิ่งใหญ่ต้องหวาดผวา

“งานอันยิ่งใหญ่...”

เพื่อใหตนเองมั่นใจ เขาจึงเพิ่มว่า “ฉันชอบคนเหล่านี้ ไม่ใช่พวกเขาหรอกที่ฉันต่อสู้ด้วย แต่คือความป่วยไข้ซึ่งพุกผ่านพวกเขาต่างหาก”

เขารู้สึกหัวใจเต้นเร็วขึ้น และทำให้เขาเจ็บ

“ฉันไม่รู้ว่สิ่งที่ทำไปนี้ถูกต้องหรือเปล่า ฉันไม่รู้จักคุณค่าที่แท้จริงของมนุษย์ ไม่รู้จักความยุติธรรม ไม่รู้จักความเศร้าโศก ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าความรู้สึกเบิกบานของมนุษย์มีค่าเพียงไร ไม่รู้ถึงมือที่สิ้นเทา ไม่รู้จักความสงสาร ไม่รู้จักความเมตตา...”

“ชีวิตเต็มไปด้วยความขัดแย้ง” เขาคิด “เราพยายามมากที่สุดเท่าที่จะทำได้...แต่การสร้างสรรค์ ทำให้สิ่งอยู่ยืนนานถาวร เปลี่ยนแปลงร่างกายที่เนาเปื่อยได้หรือ...”

หลังจากที่คิดสักครู่ ริวแอร์สันระงัง

“โทรศัพท์ไปยังนักบินเครื่องบินไปยุโรป บอกให้เขามาหาผมก่อนออกเดินทาง”

“ไม่มีความหมายอะไร” เขาคิด “ที่เครื่องบินไปรษณีย์จะกลับเข้ามาโดยไม่มีจุดหมาย ถ้าฉันไม่เขย่าคนพวกนี้ให้ตื่นขึ้น ยามค่าคืนก็มักจะทำให้พวกเขาประสาทเสีย”

เมื่อถูกปลุกขึ้นจากเสียงโทรศัพท์ ภรรยาของนักบินมองไปที่สามีและคิดว่า “ฉันจะปล่อยให้เขาอนต่อไปอีกหน่อย”

เธอมองดูที่แผ่นอกอันเปลือยของเขาย่างชื่นชม มันกลมกลิ้งสวยงามราวกับลำเรือ เขาอนอยู่บนเตียงอันแสนสงบนี้ราวกับจอนั่งอยู่ที่ท่าเรือ เธอหลับใหลรอยย่นนี้ เงานี้ คลื่นนี้ด้วยนิ้วมือของเธอ เพื่อมิให้มีอะไรบกวนการหลับของเธอ ทำเตียงนี้ให้ราบเรียบราวกับเป็นนิ้วมือของพระเจ้าลูบไล้พื้นทะเล

เธอลุกขึ้น และเปิดหน้าต่าง สายลมปะทะเข้ากับใบหน้า ห้องนอนของพวกเขาหันหน้าไปทางบัวโนสไอเรส มีคนเดินร่ากันที่บ้านใกล้ๆ ลมพัดพาเสียงดนตรีเข้ามา เพราะนี่เป็นชั่วโมงแห่งความสุขและการพักผ่อน เมื่อได้เก็บงำเอาผู้คนที่อยู่อาศัยเอาไว้ให้กลายเป็นป้อมปราการหนึ่งแสนป้อม ทุกสิ่งทุกอย่างสงบและปลอดภัย แต่สำหรับผู้หญิงคนนี้ มันดูเหมือนกับว่าในไม่ช้าก็จะมีเสียงร้องเรียกดังขึ้นว่า “จับอาวุธ!” และชายเพียงคนเดียว ชายที่เป็นของเธอ ก็จะต้องตื่นขึ้นมาขานรับ เขายังคงนอนอยู่ การพักของเขา เป็นการสะสมที่น่าเกรงขาม เปราะบาง และในไม่ช้าก็จะได้รับมือบอบหมายงาน เมืองที่หลับใหลนี้ไม่ได้ให้การป้องกันแก่เขาเลย มันดูจะเป็นแสงที่ไร้ประโยชน์เมื่อเขาทะยานขึ้นสู่ฟูลองระยิบระยับของมันราวกับเทพเจ้าหนุ่ม เธอมองดูลำแขนอันกำยำซึ่งภายในเวลาชั่วโมงหนึ่งนี้ก็จะได้รับการของไปรษณีย์ยุโรป และรับผิดชอบบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ เช่นชะตากรรมของเมือง ความคิดนี้ทำให้เธอไม่สบายใจ ชายผู้นี้ ท่ามกลางคนนับเป็นล้านๆ เป็นเพียงคนเดียวที่ต้องเตรียมตัวสำหรับการเสียสละอันแปลกประหลาด เธอรู้สึกเศร้า ในไม่ช้าเขาก็จะต้องไปอยู่ห่างไกลเกินขอบเขตของความอ่อนโยนของเธอ เธอได้เลี้ยงดูเขา เอาใจใส่เขา ปลอดภัยเขา ไม่ใช่เพื่อเธอเอง แต่เพื่อคำคืนนี้ซึ่งกำลังจะได้ตัวเขาไป สำหรับการคืนรนต่อสู้ ความกังวล และชัยชนะ เธอไม่รู้เรื่องสิ่งเหล่านี้ มืออันอ่อนโยนของเขานั้นก็เพียงแต่ถูกทำให้เชื่อง และงานที่แท้จริงซึ่งกำหนดมาที่เขาทั้งสองนั้นก็ยังเป็นเรื่องลึกลับอยู่ เธอรู้จักรอยยิ้มของเขา รู้จักความช่างคิดของเขาในฐานะคู่รัก แต่ไม่ใช่ความเกรี้ยวกราดท่ามกลางพายุราวกับพระเจ้า เธอปกป้องเขาไว้ด้วยสายใยอันอ่อนโยน ด้วยดนตรี ความรัก ดอกไม้ แต่ในทุกขณะที่ต้องจากกัน สายใยเหล่านี้ก็ถูกผลักให้ขาดออกไปโดยที่เขาไม่ได้ดูเหมือนกับว่าเสียใจเลย

เขาลืมตาขึ้น
“ก็โหมงแล้ว”
“เที่ยงคืนคะ”
“อากาศเป็นอย่างไร”
“ฉันไม่รู้”

เขาลุกขึ้น ยึดแขนขาบิดขี้เกียจ แล้วเดินตรงไปหน้าต่าง
“คงจะไม่หนาวนักหรอก ลมพัดไปทางไหนนะ”
“ฉันจะรู้ได้อย่างไรล่ะคะ”

เขาเอนตัวออกไป “จากทิศใต้ ดีแล้ว มันจะพัดไปไกลถึงบราซิลเลย”

เขาเหลือบมองขึ้นไปบนดวงจันทร์ และรู้สึกเหมือนกับเศรษฐีเงินล้าน จากนั้นเขาก็มองลงไปยังเบื้องล่าง พบบัวมันทั้งไม่กรุ่นา ทั้งไม่เรืองรอง และทั้งไม่อบอุ่น เขาสามารถมองเห็นแสงของมันได้แล้ว...แสงที่กำลังเหือดหายไปจากพื้นทรายอันเปลือยประโยชน์

“คุณคิดถึงอะไรคะ”

เขากำลังคิดถึงหมอกที่เขาอาจจะบินเข้าไปเจอในเขตของพอร์โต แอลเลเกรอ

“ผมคิดถึงเรื่องยุทธวิธีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมรู้ว่าจะผ่านมันไปให้พ้นได้อย่างไร”

เขายังคงเอนตัวฟังกับกรอบหน้าต่าง หายใจเข้าลึกๆ ราวกับว่าเตรียมพร้อมที่จะดำดิ่งลงในทะเลด้วยร่างเปลือย

“คุณไม่แม้แต่จะเศร้าเลย...คุณจะไปกี่วันคะ”

แปดวัน สิบวัน เขาไม่รู้หรอก เศร้า...ไม่ ทำไมหรือ พื้นดินเหล่านั้น เมืองเหล่านั้น ภูเขาเหล่านั้น...เขากำลังเตรียมมุ่งไปข้างหน้าเหมือนกับชายเสรีที่มุ่งไปสู่ชัยชนะภายในเวลาหนึ่งชั่วโมง บัวโนสไอเรสก็จะถูกริบและถูกละทิ้งไว้เบื้องหลังเขา

เขายิ้ม "เมืองนี้...ไม่ช้าผมก็จะจากมันไปไกล มันเป็นสิ่งทิ้งดงาม จากไปในตอนกลางคืน ดึงคันเร่ร่อนน้ำมันไปข้างหลังหมด มุ่งหน้าไปทางใต้ และลิบรินาที่ต่อไปก็โยกย้ายทั่วทิศให้เป็นวงรอบ แล้วก็มุ่งไปทางเหนือ เมืองก็จะหายไปเหมือนกับก้นทะเล"

เธอนึกถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้ชายจะต้องคัดค้านเพื่อให้ได้ชัยชนะ

"คุณไม่ชอบบ้านหรือคะ"

"ผมชอบบ้าน"

แต่ภรรยาของเขาก็รู้ว่าเขาได้ออกเดินทางเรียบร้อยแล้ว ไหล่กว้างขวางของเขาเริ่มงานบนท้องฟ้าแล้ว

เธอขึ้นไปทีนั้น "คุณได้อากาศแจ่มใสในขณะ ดวงดาวแผ้วทางให้เรียบร้อยแล้ว"

"ใช่สิ" เขาหัวเราะ

เธอวางมือลงบนไหล่ของเขา มันตบอุ่นอย่างแปลก ความรู้สึกเหมือนกับว่าเลือดเนื้อนั้นถูกความปั่นป่วนภายในขูเซ็ญ

"ฉันรู้ว่าคุณเข้มแข็งมาก แต่ระวังตัวนะคะ!"

"ระวังหรือ แน่จน..." แล้วเขาก็หัวเราะอีก

เขาเริ่มแต่งตัว ในงานฉลองนี้เขาเลือกวัตถุดิบที่หายากที่สุด ชุดหนังที่หนักที่สุด เขาแต่งตัวเหมือนชาวนา ยิ่งเขาหนักขึ้นเท่าไร เธอก็ยิ่งชื่นชมเขามากยิ่งขึ้น เธอคาดเข็มขัดให้เขา ช่วงเขาต้องรองเท้าบูตขึ้นใส่

"บูตคู่นี้คับไปนะ"

"นี่อีกคู่หนึ่งคะ"

"หยิบเชือกตะเกียงฉุกเฉินให้ผมหน่อยสิ"

เธอมองดูเขา เธอกำลังช่วยซ่อมแซมรูโหว่สุดท้ายในโล่ให้ ตอนนี้ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว

"คุณดูยอดไปเลยคะ"

เธอจ้องเขาที่กำลังหัวมออย่างบรรจง

"เพื่อพวกดวงดาวหรือคะ"

"เพื่อที่ผมจะได้ไม่รู้สึกแก่..."

"ฉันอิจฉา..."

เขาหัวเราะอีกครั้งและจุมพิตเธอ ดึงเธอเข้ามาชิดกับเสื้อผ้าหนังๆ ของตน จากนั้นก็ยกเธอขึ้นด้วยแขนขูเหยียดตรงเหมือนกับยกเด็กผู้หญิงเล็กๆ แล้วก็วางเธอลงบนเตียงที่ที่ยังคงหัวเราะอยู่

"นอนได้แล้ว!"

เมื่อปีดประตูไว้เบื้องหลัง เขาก้าวลงไปยังถนน ที่นี้ท่ามกลางฝูงชนยามกลางคืนอันไม่ปรากฏนาม เขาเริ่มย่างเท้าก้าวแรกแห่งชัยชนะออกไป

เธอยังคงอยู่เบื้องหลัง มองดูที่ดอกไม้ หนังสือ ของที่ระลึกอันอ่อนโยนอย่างเศร้าหมอง สำหรับเขาก็เป็นเพียงก้นทะเลเท่านั้น

ร็วี่แอร์ทักทายเขา

“ที่คุณชักจูงผมเมื่อเที่ยวบินครั้งที่แล้วนะ ดีเหลือเกินนะ เลี้ยวกลับมาเมื่อรายงานอากาศกำลังดี คุณน่าจะขับต่อไปได้ คุณกลัวหรือ”

นักบินไม่ได้กล่าวอะไรด้วยความงุนงง เขาถูมือทั้งสองเข้าด้วยกันอย่างช้าๆ จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นจ้องดาร์วีแอร์

“ครับ”

ร็วี่แอร์รู้สึกเสียใจสำหรับชายหนุ่มผู้กล้าหาญคนนี้ที่เกิดความกลัวขึ้น นักบินพยายามจะหาคำมากล่าวขอโทษ

“ผมไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่ดีได้เลย ผมรู้...บางที่อาจจะไปต่ออีก...วิทยุบอกเช่นนั้น...แต่ไฟที่แผงของผมอ่อนแรงเสียจนมองไม่เห็นแม้แต่มือของตัวเอง ผมพยายามเปิดสวิตช์ไฟปีก แต่ก็มองไม่เห็นเช่นกัน มันเหมือนกับอยู่ที่สุดกันของหลุมลึก ยากที่จะปีนขึ้นมาได้ และจากนั้น เครื่องยนต์ของผมก็เริ่มสิ้น...”

“ไม่หรอก”

“ไม่หรือครับ”

“ไม่หรอก หลังจากนั้นเราตรวจดูมันแล้ว มันอยู่ในสภาพดี แต่เวลาที่เรากลับเรามักจะนึกว่าเครื่องมันสิ้นเสมอ”

“ใครบ้างจะไม่กลัว! รอบตัวและเบื้องบนเต็มไปด้วยภูเขา เมื่อผาพยายามจะปีนขึ้น ผมก็เข้าไปอยู่ในความโกลาหลอลหม่าน คุณก็รู้ เวลาที่เราดาบอดเหมือนค้างคาว การหล่นวูบลงข้างล่าง...แทนที่จะไต่สูงขึ้น ผมกลับตกลงไปสามร้อยฟุต ผมมองไม่เห็นขอบฟ้าเทียม ผมมองไม่เห็นแม้กระทั่งเกร็ดน้ำมันอีกต่อไป ผมมีความรู้สึกว่าการกำลังลดความเร็ว มันกำลังร้อนขึ้น เหมือนกับหลุมฝังศพ ผมดีใจชะมัดเมื่อมองเห็นแสงของเมืองแรกได้อีกครั้ง”

“คุณมีจินตนาการมากเกินไป เอาละ คุณออกไปได้”

นักบินจากเขาไป

*

ร็วี่แอร์นั่งจมลงในเก้าอี้ ใช้นิ้วลูบไปตามผมสีเทาของตน

“เขาเป็นคนกล้าหาญที่สุดในคนของฉัน” เขาคิด “คืนก่อนนี้เป็นการบินที่เยี่ยมมาก แต่ถึงกระนั้น...ฉันช่วยเขาไว้จากความหวาดกลัว”

เป็นเวลาชั่วครู่หนึ่งที่เขายอมจำนนต่อคลื่นของการทำตามใจประสงค์ “เพื่อจะให้เราเป็นที่รัก มันเพียงพอแล้วที่จะแสดงความสงสาร ฉันแสดงความสงสารเพียงน้อยนิดหรือไม่ก็ซ่อนมันไว้ แต่ฉันก็ไม่ถือสาที่จะให้ตัวเองถูกห้อมล้อมไว้ด้วยมิตรภาพและความกรุณาของมนุษย์ หมอเข้าถึงพวกเขาโดยอาชีพ แต่ฉันเป็นผู้รับใช้ของเหตุการณ์ ฉันต้องหลอหลอมคนเหล่านี้เพื่อให้พวกเขาเป็นผู้รับใช้มันด้วย ฉันรู้สึกรุนแรงกับกฎหมายเหล่านี้เหลือเกิน ณ ที่นี้ ในห้องทำงานของฉันในยามกลางคืน เมื่อฉันอยู่ตามลำพังกับรายงานการบิน แต่ถ้าฉันปล่อยให้ตัวเองไป ถ้าฉันปล่อยให้เหตุการณ์เป็นไปตามระเบียบของตัวเอง แล้วอุบัติเหตุอันลึกลับก็เกิดขึ้น รวากับว่ามันเป็นความตั้งใจอันเดียวของฉันที่จะทำให้เครื่องบินรอดจากการพังทลายในขณะที่ปฏิบัติงาน หรือที่จะทำให้พายุไม่สามารถรบกวนการไปรษณีย์ได้ บางครั้งฉันรู้สึกประหลาดใจในพลังของตนเอง

“บางทีมันอาจจะค่อนข้างตรงไปตรงมาก็ได้” เขารำพึงต่อไป “เหมือนกับที่คนสวนจะต้องทำสวนอยู่ต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด มันเป็นงานง่ายๆเมื่ออยู่ในมือเขา งานซึ่งต้องมีความอดทนตลอดเวลา ทำให้พื้นดินไม่รกไปด้วยป่าหญ้า”

เขาคิดไปถึงนักบิน “ฉันช่วยเขาไว้จากความหวาดกลัว ไม่ใช่เขาหรอกที่ฉันโจมตี แต่ฉันโจมตีอุปสรรคที่เข้ามาทางเขา ซึ่งทำให้มนุษย์อ่อนเปลี้ยสิ้นแรงต่อหน้าคนที่ไม่รู้จัก ถ้าฉันฟังเขา ถ้าฉันรู้สึกเสียใจไปกับเขา ถ้าฉันถือความหวาดหวั่นของเขาเป็นจริงเป็นจัง เขาก็จะนึกว่าเขากำลังกลับมาจากดินแดนลึกลับ และความลึกลับอย่างเดียวกันนี้แหละที่มนุษย์กลัว จะต้องไม่มีความลึกลับอีกต่อไป พวก

เขากำลังจะต้องลงไปยังบ่ออันดำมืดนี้ และขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับกล่าวว่าไม่ได้พบอะไรเลย ชายคนนี้จะต้องลงไปยังกึ่งกลางของยามค่าคืน ในความลึกทั้งหมดของมันโดยไม่มีอะไรไปด้วนอกจากตะเกียงเหมืองดวงเล็ก ๆ ดวงเดียว แม้ว่ามันจะส่องให้เห็นแค่มือหรือปีกเท่านั้น แต่ก็ยังทำให้สิ่งที่ไม่รู้ยุใกล้แค่มือมือถึง”

*

แต่ในศึกครั้งนี้ ความสัมพันธ์ฉันท์พี่น้องเริ่มผูกพันรีวิแอร์กับพวกนักบินของเขา พวกเขาคือเพื่อนร่วมงานที่ถูกปล่อยออกไปด้วยจุดมุ่งหมายอันเดียวกันคือ เพื่อให้ได้ชัยชนะ แต่รีวิแอร์นึกไปถึงศึกอีกครั้งหนึ่งที่เขาได้เคยขับเคี่ยวเพื่อพิชิตยามค่าคืน ในดินแดนอันมืดมิดซึ่งเป็นสถานที่ทำงานนี้ มันถูกหวาดกลัวราวกับเป็นฝันแผ่นดินหลังฝั่งทะเลที่ยังไม่มีใครไปถึง ความคิดที่จะส่งลูกน้องไปทำงานด้วยความเร็ว 140 ไมล์ต่อชั่วโมงท่ามกลางพายุและหมอกและเครื่องกีดขวางทั้งหลายที่จะเคลื่อนออกมาจากยามค่าคืน สำหรับพวกเขา ก็เหมือนกับการผจญภัยซึ่งพวกทหารอากาศเท่านั้นถึงจะทนทานได้ เมื่อถึงคืนที่กระจ่างใส ก็มีคนออกไป ทั้งระเบิด และกลับมายังสนามเดิม แต่สำหรับการบินไปรษณีย์เป็นประจำนั้น อาจจะต้องล้มเหลวบ้าง “สำหรับพวกเรา” รีวิแอร์เคยตอบ “เป็นเรื่องของชีวิตและความตาย เมื่อระยะทางที่เราสามารถไปได้ในตอนกลางวันทุกๆ วันโดยรถไฟหรือเรือไอน้ำ เรากลับสูญเสียไปในยามกลางคืน”

รีวิแอร์ถูกบังคับให้ต้องฟังเรื่องที่น่าเบื่อมากมายเกี่ยวกับงบดุล อัตราค่าประกัน และเหนืออื่นใดคือประชามติ “ประชามติ” เขาตอบ “ก็คือบางอย่างที่เราเป็นผู้นำและปกครอง” เขาเคยคิดว่าช่างเสียเวลาอะไรเช่นนี้! “มีอะไรบางอย่าง...บางอย่างที่สำคัญมากกว่าทุกสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมากนัก สิ่งซึ่งมีชีวิตอยู่จริงๆ ทำให้ทุกอย่างผิดหวัง มันสร้างกฎหมายเพื่อดำรงชีวิตของมันอยู่เอง มันเป็นสิ่งที่ดีต่อฉันไม่ได้” รีวิแอร์นึกไม่ออกว่า เมื่อไร หรืออย่างไรที่การบินพาณิชย์จะเข้ามาครอบครองเที่ยวบินกลางคืน แต่เขาก็ต้องเตรียมตัวสำหรับข้อสรุปที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้

เขานึกกลับไปถึงผ้าปูโต๊ะขนสัตว์สีเขียวยุโรปเหล่านั้นซึ่งเขาวางคางไว้บนกำปั้น เขาต้องฟังข้อคัดค้านมากมาย สำหรับเขาแล้วมันช่างหาสาระประโยชน์ไม่ได้เลย มันช่างยากเหลือเกินที่จะก้าวหน้าในชีวิต! และด้วยสิ่งเหล่านี้เองที่เขาได้รู้สึกถึงพลังกำลังของตนเองที่กำลังรับน้ำหนักเข้ามาในตัว “เหตุผลของฉันแบกรับน้ำหนักเอาไว้ ฉันจะต้องชนะ” รีวิแอร์เคยคิด “มันเป็นทางลาดธรรมชาติของเหตุการณ์” เมื่อพวกเขาถามถึงข้อสรุปอันสมบูรณ์ ซึ่งรับประกันได้ว่ากำจัดความเสี่ยงออกไปจนหมดแล้ว เขาก็จะตอบว่า “ประสบการณ์จะสร้างกฎที่จำเป็นขึ้นมาเอง ความเข้าใจที่ถูกต้องในกฎเกณฑ์ไม่เคยมาก่อนประสบการณ์”

ในที่สุดรีวิแอร์ก็ชนะ หลังจากการเคี่ยวเข็ญมาเป็นเวลานานปี สำหรับบางคนมันเป็น “เพราะโชคชะตาของเขา” สำหรับคนอื่น ๆ “เพราะความโหด และหยาบกระด้างของเขา” แต่สำหรับเขามันเป็นเพียงเพราะเขามีทิศทางที่ถูกต้องนั่นเอง

แต่ก้าวแรกนั้นก็ช่างระมัดระวังมากเสียจริง! เครื่องบินเพียงแค่ออกไปหนึ่งชั่วโมงก่อนพระอาทิตย์ขึ้น และลงจอดหนึ่งชั่วโมงหลังจากพระอาทิตย์ตก และเมื่อรีวิแอร์รู้สึกมั่นใจในพื้นที่ฐานของเขามากขึ้น เขาก็กล้าที่จะนำเครื่องบินไปรษณีย์ของเขาเข้าไปในความลึกแห่งยามค่าคืน โดยเกือบจะปราศจากการรบกวนจากใคร ไม่เป็นของใคร บัดนี้เขาได้เข้าร่วมในสงครามอันเปล่าเปลี่ยวแล้ว

รีวิแอร์สิ้นระงัง เพื่อรับข่าวล้าสุดจากเครื่องบินที่กำลังทำงานอยู่

เครื่องบินไปประณีตปาทาโกเนียกำลังเข้าสู่พายุ ฟาเบียงเลิกความคิดที่ว่าจะพยายามบินไปรอบๆ เพราะด้านหน้าของมันกว้างเกินไป และเส้นตึกของสายฟ้าแลบก็ขยายกว้างออกไปมาก เปิดเผยให้เห็นป้อมปราการแห่งเมฆอันมากมาย เขาพยายามที่จะหลุดลงไปทางด้านล่าง และถ้าหากมันลำบากมากเกินไป เขาก็จะหันกลับและบินจากไป

เขาขำเลื่องดูเครื่องวัดระยะความสูง 1,700 เมตร เขากดฝ่ามือเข้ากับที่ควบคุมเครื่องลดระดับเครื่องยนต์สั้นอย่างรุนแรง และเครื่องบินก็เริ่มสะท้อน ฟาเบียงปรับมุมให้ถูกต้อง จากนั้นก็มองดูแผนที่เพื่อตรวจความสูงของภูเขาเบื้องล่าง : 500 เมตร เขาจะต้องบินอยู่ที่ 700 เพื่อที่จะได้มีระยะห่างที่ปลอดภัย เขายอมเสียระยะสูงไปเหมือนกับเรายอมเสียต่อโชคชะตา

เครื่องบินเอียงวูบ ลั่น ขณะเข้าไปในหลุมอากาศ ฟาเบียงรู้สึกตัวเองถูกขูโดยแผ่นดินถล่มที่มองไม่เห็น เขาคิดอย่างโหยหาถึงการบินกลับไปสู่อดวงดาวหนึ่งแสนดวงของตน แต่ก็ไม่ได้ช่วยเปลี่ยนแปลงแม้แต่องศาเดียว

ฟาเบียงคำนวณดูโอกาส บางทีนี่อาจจะเป็นพายุท้องถื่นธรรมดา เพราะที่ทริลัวร์ทำต่อไป มีรายงานว่าท้องฟ้ามีเมฆเพียงสามในสี่ส่วนเท่านั้น เขามีกำแพงดำมืดที่ต้องต่อสู้ด้วยเพียงอีกยี่สิบนาทีเท่านั้น แต่นักบินก็รู้สึกลำบากใจ เขาเลี้ยวโค้งไปทางซ้าย ทวนลม พยายามที่จะค้นหาความหมายของแสงเรือเรืองอันสับสนซึ่งจะซึมแทรกออกมาแม้ในคืนที่มีดวงไฟที่สว่างที่สุด แต่บัดนี้ไม่มีแม้แตแสงเล็กน้อย มีเพียงการเปลี่ยนแปลงความเข้มในความมืดที่รายรอบ หรือว่านั่นจะเป็นเพราะดวงดาวอันอ่อนล้า

เขาคลืแผ่นดินกระดาศที่คนสงวิทยยื่นมาให้ “เราอยู่ที่ไหน”

ฟาเบียงก็ต้องการที่จะรู้มากเช่นกัน เขาเขียนตอบกลับไปว่า “ไม่รู้ เรากำลังผ่านพายุไปโดยใช้เข็มทิศ”

เขาเลี้ยวอีกครั้งหนึ่ง รู้สึกรำคาญแสงไฟที่จางหายไปข้างหน้าเขา ที่มันปักอยู่กับเครื่องบินตัวราวกับขอไฟ ชัดจางจนแสงจันทร์ก็อาจจะทำให้มันเลือนหายไปได้ แต่มันก็อยู่ในความเว้งว่าง ดำมืดซึ่งดูคล้ายโลกที่มองเห็นไปเสีย เขามองดูมัน – ถูกประดับด้วยสายลมอย่างแข็งแรง เหมือนกับคบไฟ

ทุกๆ สามสิบวินาที ฟาเบียงจะมุดลงไปในช่วงคนขับเพื่อตรวจดูลูกข้างและอ่านเข็มทิศ เขาไม่กล้าเปิดไฟสีแดงข้างๆ อีกแล้ว มันคงจะทำให้เขาตาพร่าเป็นเวลานานเกินไป แต่หน้าปัดซึ่งมีตัวเลขระบายด้วยเรเดียมสองแสงประกายเหมือนกับแสงดาวซีดๆ ออกมา ที่นี้ท่ามกลางตัวเลขและเข็มหน้าปัด นักบินได้เรียนรู้ถึงความมั่นคงปลอดภัยซึ่งเป็นสิ่งลวงอย่างที่เราารู้สึกได้ในเคบินเรือเมื่อถูกคลื่นซัดสาด ยามค่ำคืนและแสงทั้งหมดที่มันขับออกจากก้อนหินและแนวหินโสโครก และซากปรักหักพังพากันสาดซัดขึ้นมาถึงเครื่องบินด้วยความรุนแรงอันน่าสะพรึงกลัวในทำนองเดียวกัน

“เราอยู่ที่ไหน” คนสงวิทยถามมาอีก

ฟาเบียงลุกขึ้นนั่งตรง และกลับคืนสู่ท่าทางถมึงทึง เขาเอี้ยวตัวไปทางซ้ายเพื่อให้เห็นเลยเครื่องยนต์ออกไปดีขึ้น เขาไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลาหรือความพยายามสักเท่าไรจึงจะนำพาตนเองออกไปจากเข็องอันดำมืดนี้ไปได้ หรือว่าเขาจะเป็นอิสระจากมันได้หรือไม่ เขากำลังเอาชีวิตตัวเองเข้าเสี่ยงเต็มพิน ข้อความสั้นๆ ที่เขียนขยุกขยิกอยู่บนกระดาษอยู่สปรกที่เขาคลืออกมาอ่านอีกนับเป็นพันๆ ครั้ง เพื่อที่จะสนับสนุนความหวังของตน “ทริลัวร์ : ท้องฟ้ามีเมฆสามในสี่ส่วน ลมตะวันออกอ่อน” ถ้าหากทริลัวร์มีเมฆสามในสี่ส่วนก็จะสามารถมองเห็นแสงของมันได้จากรอยแยกของเมฆนอกเสียจาก...

แสงเรือเรืองจางๆ ที่เป็นความหวังของเขายู่เบื้องหน้าโน้น กระตุ้นให้เขาเดินต่อไป แต่เพื่อความกังวลสงบลง เขาเขียนกลับไปที่คนสงวิทยว่า “ไม่รู้ว่าจะออกไปพ้นหรือเปล่า ดูว่าอากาศข้างหลังยังดีอยู่หรือไม่”

คำตอบทำให้เขาขุ่นลุก

“โคโมโดโรรายงาน : กลับมาที่นี่ไม่ได้ มีพายุ”
เขากำลังเริ่มชั่งน้ำหนักคำหัตถานที่ผิดธรรมดา เริ่มจากเทือกเขาแอนดีสไปยังทะเล ก่อนที่
เขาจะไปถึง พายุไซโคลนคงจะหอบเมืองทั้งหลายขึ้นมา
“ถามสภาพอากาศที่ซานอานโทนิโอ”
“คำตอบจากซานอานโทนิโอ : ลมตะวันตกเริ่มขึ้น พายุทางตะวันตก ท้องฟ้ามีเมฆสามในสี่
รับคลื่นจากซานอานโทนิโอได้แยะมาก เพราะไฟฟ้าสถิตย์รบกวน ผมฟังไม่ค่อยชัดเจนด้วย อาจจะต้อง
ดึงสายอากาศกลับเข้ามาก็ได้เพราะมีฟ้าแลบมาก คุณจะกลับไปไหน คุณมีแผนอะไร”
“หยุดคำถามคุณไว้ก่อน ถามอากาศที่บาเฮีย บลังคา”
“คำตอบจากบาเฮีย บลังคา : คาดว่าพายุตะวันตกจะมาอย่างรุนแรงเหนือบาเฮีย บลังคาใน
ยี่สิบนาทีข้างหน้า”
“ถามอากาศที่ทริลูร์”
“คำตอบจากทริลูร์ : พายุตะวันตกมีกำลังสามสิบเมตรต่อวินาที และมีพายุฝน”
“วิทยุไปบัวโนสไอเรสว่า : ถูกปิดไว้จากพายุทุกด้าน พายุกำลังก่อตัวที่พันกิโลเมตรข้างหน้า
ไม่เห็นอะไรเลย เราจะทำอย่างไรดี”

*

คืนนี้สำหรับนักบินไม่มีการถึงฝั่ง มันไม่น่าไปสูหาใด ๆ เลย (เพราะดูจะเข้าไปไม่ได้ทั้งนั้น)
แม้แต่จะไปสูดวงอาทิตย์ภายในหนึ่งชั่วโมงกับยี่สิบนาทีน้ำมันก็จะหมด ไม่นานนี้พวกเขาจะถูกบังคับ
ให้ปักหลังลงท่ามกลางท้องทะเลแห่งอากาศอันเรื้องรังนี้

ถ้าเพียงแต่เขาจะสามารถไปจนถึงรุ่งเช้าได้! ฟ้าเบี่ยงนี้ถึงรุ่งเช้าเหมือนกับเส้นเชือกเกลียว
ทองซึ่งพวกเขาสามารถดึงแขวนตัวเองไว้ได้ภายหลังจากคำคืนอันโหดร้าย เบื้องล่างของเครื่องยนต์ที่
กำลังถูกขู่เข็ญนี้ พื้นดินคงจะแผ่ขยายแขนขาของมันออกไป โลกอันสงบสงัดคงจะค่อยๆ มีชีวิตปรากฏ
ให้เห็น นำท้องนาและฝูงปศุสัตว์ที่หลับใหลขึ้นสู่ภูเขายามค่ำคืนพัศกระจายออกไป ชากเรือที่ถูก
ทอดทิ้ง พายุพัศกระหน้าจะไม่ไขความหายนะอันน่าหวาดหวั่นอีกต่อไปแล้ว ถ้าเขาสามารถทำเช่นนั้น
ได้ เขาคงจะสามารถแหวกว่ายไปสู่แสงอาทิตย์ได้

แต่ตอนนี้เขาถูกล้อมเอาไว้ ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งดีและเลวจะถูกละลายหายไปในความมืดอัน
หนาที่บั้นนี้ ไซ้ มันเป็นความจริง : การเริ่มรุกของวันก็เหมือนกับความปวดร้าว เขาเคยรู้สึกมากกว่าครั้ง
หนึ่ง แต่ก็ไม่เคยรุนแรงสาหัสเท่าตอนนี้ มีประโยชน์อะไรที่จะฝีกสายดาไปทางตะวันออกไปยัง
บ้านของพระอาทิตย์ที่ห่างไกล ระหว่างนั้น มีหุบเหวล้ำลึกของยามกลางคืน ซึ่งเขาไม่มีทางที่จะปีนขึ้น
จากความลึกล้ำของมันได้เลย

“เครื่องบินไปรษณีย์อาซังซิงออกไปได้เรียบร้อย คงจะเข้ามาได้ในราวๆ สองนาฬิกา ส่วนเครื่องบินไปรษณีย์ปาทาโกเนียดูจะมีเรื่องยุ่งยากอยู่ เราสามารถคาดได้ถึงความล่าช้ามาก”

“ครับ คุณรีวีแอร์”

“เราอาจจะไม่ต้องรอให้มันเข้ามาก่อนที่จะปล่อยเครื่องบินยุโรปออกไปก็ได้ หันที่ที่อาซังซิงเองเข้ามา คุณโทรเข้าไปถามคำสั่งจากผมนะ ขณะนี้เตรียมตัวเอาไว้”

รีวีแอร์พิจารณารายงานอากาศจากสนามบินไปทางทิศเหนือ มันแสดงให้เห็นว่าเครื่องบินไปรษณีย์ไปยุโรปจะบินได้อย่างสบาย “ท้องฟ้าแจ่มใส พระจันทร์เต็มดวง ไม่มีลม” เขื่อกเขาในบราซิลเป็นเงาทอดทะน้มนอยู่ท่ามกลางสวรรค์ที่สาดส่องไปด้วยแสงจันทร์ มันโถมเงาป่าด้าของมันไปในท้องทะเลคลื่นสีเงิน ป่าเหล่านั้น แสงจันทร์ตกกระทบลงโดยไม่ได้ระบายสีสันให้มัน หมูเกาะแก่งก็เป็นสีดำเช่นกัน ล่องลอยอยู่บนท้องทะเลราวกับซากเรือ

ที่ถูกทอดทิ้ง และเหนือขึ้นไปก็คือดวงจันทร์ แห่่งกำเนิดแสง!

ถ้าหากรีวีแอร์สั่งให้ออกเดินทาง ลูกเรือของเครื่องบินไปรษณีย์ยุโรปก็จะเข้าสู่โลกที่มันคง ที่มีแสงนุ่มนวลตลอดคืน โลกซึ่งไม่มีสิ่งใดจะมาสันคลอนความสงบแห่งมวลทึบทุมและบ่อแห่งแสงได้ โลกซึ่งไม่สะด้งสะเทือนกับการปลอมโยนของสายลมบริสุทธิ์ ซึ่งแม้ว่ามันจะเยือกเย็น แต่ก็สามารถทำลายท้องฟ้าทั้งหมดได้ในเวลาสองชั่วโมง

แต่รีวีแอร์ก็ล้งเลต่อหน้ารังสีที่เรียกร่องนี้ เหมือนกับคนสำรวจแร่ที่ยืนอยู่ต่อหน้าขุมทองอันต้องห้าม สถานการณ์ในทางทิศใต้ขู่เตือนว่าเขาทำผิดมาแล้ว จากความหายนะในปาทาโกเนีย ศัตรูของเขาสามารถส่งพลังมาได้ จนมันอาจจะลดทอนความเชื่อของเขาจนปราศจากอำนาจ รีวีแอร์เป็นผู้ชนะเพียงเดียวตายแห่งเที่ยวบินกลางคืน แต่ความเชื่อของเขาก็ยังไม่ถูกสันคลอน ข้อบกพร่องในงานของเขาอาจจะทำให้เกิดวิกฤตการณ์ขึ้นได้ : วิกฤตการณ์แสดงถึงความบกพร่อง ที่ไม่พิสุจน์อะไรมากไปกว่านี้ “เราอาจจะต้องการจุดสังเกตทางทิศตะวันตก มันเป็นเรื่องที่เราต้องดูแล” เขาคิด “มันจะมีเหตุผลที่มันคงอันเดียวกันเพื่อยืนยัน อาจจะเป็นสาเหตุที่เป็นไปได้น้อยที่สุดอันเดียวในอุบัติเหตุสาเหตุซึ่งตอนนี้ได้เปิดเผยออกมาแล้ว”

ผู้แข็งแรงจะได้รับความแข็งแรงจากการพ่ายแพ้ โชคร้ายในการที่จะจัดการกับคน ซึ่งเราจะเล่นเกมที่มีความหมายแท้จรงน้อยมาก คนเราจะชนะหรือแพ้ก็บนพื้นฐานของสิ่งที่ปรากฏตัวออกมาอย่างชัดเจน และสิ่งที่ได้รับก็ไม่มีสารอะไร ตัวของความพ่ายแพ้เองก็เพียงพอแล้วที่จะบอกให้รู้ได้อย่างสิ้นเชิง

รีวีแอร์สั่นระฆัง

“ยังไม่มีข่าวจากบาเฮีย บลังกาหรือ”

“ยังครับ”

“โทรศัพท์ต่อสนามบินให้ผมหน่อย”

ห้านาทีต่อมาเขาก็ได้รับ

“ทำไมคุณไม่ส่งวิทยุติดต่อเลย”

“เราไม่ได้ยินจากเครื่องบินไปรษณีย์เลยครับ”

“เขาเจียบไปเลยหรือ”

“เราไม่ทราบครับ มีเสียงฟ้าร้องมากเกินไป แม้ว่าเขาเคาะสัญญาณอะไรเราก็จะไม่ได้ยินเลย”

“ที่ทรูลูว์ได้ยินเขาไหม”

“เราไม่ได้ยินจากทรูลูว์เลย”

“จันก็โทรศัพท์”
“ลองดูแล้วครับ แต่สายขาด”
“อากาศเป็นยังไง”
“น้ำกล้วมากครับ ฟาแลบทางตะวันตกและใต้ อากาศอบอ้าวมาก”
“มีลมไหม”
“ยังอ่อนอยู่ แต่บางทีก็ไม่เกินสิบนาทีก่อน แสงฟ้าแลบเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว”
เสียงเงียบไป
“บาเฮีย บลังคาหรือ กำลังฟังอยู่หรือเปล่า ดีมาก เรียกกลับมาในสิบนาทีก่อน”

รีวีแอร์พลิกผ่านโทรเลขต่างๆ จากสนามบินทางทิศใต้ รายงานทุกใบคล้ายๆ กันคือไม่มีข่าวจากเครื่องบิน บางสถานีก็ไม่ตอบบัวโนสไอเรสแล้ว รอยปะติดปะต่อที่เงียบกริบค่อยๆ ขยายไปทั่วแผนที่ราวกับว่าเมืองเล็กๆ เหล่านั้นถูกพายุหมุนดูดกลืนเข้าไป ประตูที่สลักกลอนและถนนที่มีดสนิท เหมือนกับว่ามีคนถูกตัดออกจากโลก และหายไปนิยามคำคืนราวกับเรือ มีเพียงรุ่งเช้าเท่านั้นที่จะนำมันกลับมา

รีวีแอร์ก็เหมือนแผนที่ ยังคงได้แต่หวังว่าจะสามารถค้นพบที่ปักธงเพียงเล็กน้อยจากท้องฟ้าที่แจ่มใส เขาแบ่งโทรเลขออกมาตามสถานีตำรวจท้องถิ่นสามสิบแห่ง เพื่อค้นหาข่าวสภาพอากาศ คำตอบกำลังเริ่มเข้ามา เหนือระยะทางหนึ่งพันสองร้อยไมล์ สถานีวิทยุได้รับคำสั่งให้คอยแจ้งบัวโนสไอเรสภายในสามสิบวินาทีถ้าสามารถติดต่อเครื่องบินลำนั้นได้ เพื่อที่ว่าฟาเบียงจะได้รับที่ฟังฟังบ้าง

พวกเขาจัดการที่มารายงานตัวเข้างานตอนกลางคืนเวลา 1 นาฬิกา ตอนนี้กำลังอยู่ในที่ทำงาน การกระซิบกระซาบต่อ ๆ กันทำให้รู้ไปทั่วว่าเที่ยวบินกลางคืนอาจจะต้องงด และเครื่องบินไปรษณีย์ในยุโรปจะไม่ออกจนกว่าจะรุ่งเช้า พวกเขาพูดกันเบาๆ ถึงฟาเบียง พายุหมุน และเหนือสิ่งอื่นใด ถึงรีวีแอร์ผู้ซึ่งทุกคนสามารถนึกออกว่าอยู่ใกล้ๆ นี้ กำลังกังวลใจกับคำปฏิเสธรของธรรมชาติที่รุนแรงมากขึ้น

ทันใดนั้นเอง เสียงกระซิบกระซาบก็หยุดลง รีวีแอร์ปรากฏตัวขึ้น หยุดที่ประตูของเขาในเสื้อโค้ด หมวกยังคงหล่นอยู่เหนือดวงตา เขาดูเหมือนกับนักเดินทางนิตินด์ร เขาก้าวเดินออกมาเงียบๆ ไปที่หัวหน้าเสมียน

“ตอนนี้ 1.10 แล้ว ใบบินสำหรับไปรษณีย์ยุโรปเสร็จหรือยัง”

“ผม... ผมคิดว่า”

“คุณไม่มีหน้าที่คิด แต่ทำตามคำสั่งให้เสร็จเท่านั้น”

เขาหันสั้นเท้ากลับอย่างช้าๆ แล้วเดินไปยังหน้าต่างที่เปิดอยู่ มือทั้งสองกุมกันอยู่เบื้องหลัง เลขาณการคนหนึ่งเข้าไปหาเขา “ท่านผู้อำนวยการครับ เราคงจะไม่ได้รับคำตอบมากนัก เราได้รับรายงานว่าสายโทรศัพท์ภาคพื้นดินหลายแห่งล้มลงหมดครับ”

“ผมรู้แล้ว”

รีวีแอร์จึงออกไปยังยามคำคืนโดยไม่ขยับเขยื้อนกล้ามเนื้อเลย

*

แต่ข่าวใหม่ๆ ทุกข่าวก็ล้วนแต่บอกเหตุอันตรายนแก่ไปรษณีย์ทั้งนั้น แต่ละเมืองที่สามารถตอบได้ก่อนที่สายโทรศัพท์จะถูกทำลายรายงานถึงการคืนหน้าของพายุไซโคลนเหมือนกับการรุกราน “มันมาจากภายใน จากกลุ่มเทือกเขา มันพัดเอาทุกอย่างที่ขวางหน้ามันลงไปทะเล...”

รีวีแอร์มองขึ้นไปบนดวงดาว มันสุกสว่างเกินไป และอากาศก็ชื้นเกินไป ช่างเป็นคืนที่ประหลาดอะไรเช่นนี้! มันกำลังมุ่งไปเป็นหย่อมๆ เหมือนผิวหนังของลูกพีชแก่จัด ดวงดาวที่ฉายโชนยังคงส่องแสงลงมาจับบัวโนสไอเรส แต่มันก็ไม่มีอะไรมาที่โอเอซิสเป็นแหล่งพักพิง ซึ่งไม่ว่าจะทำอย่างไรก็อยู่เฉยๆ มือของฟาเบียงแล้ว คำคืนแห่งอันตรายน ถูกสัมผัสและแปดเปื้อนไปด้วยสายลมปีศาจ เป็นคืนอันลำบากยากที่จะเอาชนะได้

ณ ที่หนึ่ง ในความลึกล้ำของคำคืน เครื่องบินกำลังฝ่าอันตรายน แต่บนฝั่งที่นี่ ใครบางคนกำลังโบกมืออย่างไม่มีจุดหมายอะไร

ภรรยาของฟาเบียงโทรศัพท์

เมื่อถึงกำหนดเวลาที่เขาจะต้องกลับทุกครั้ง เธอจะนั่งคำนวณถึงความคืบหน้าของเครื่องบินพาทาโกเนีย “ตอนนี้เขากำลังออกจากทริลูว์...” และเธอก็จะกลับไปนอน สักครู่ต่อมา : “เขาคงจะกำลังถึงซานอาานโทนิโอแล้ว เขาคงจะมองเห็นแสงไฟของมันแล้ว...” เธอจะลุกขึ้น ดึงม่านเปิด แล้วตั้งคำถามกับท้องฟ้า “เมฆพวกนั้นคงจะทำให้เขารำคาญ...” หลายครั้งที่มิดวงจันทร์อยู่ที่นั่น พร้อมกับจะต้อนเขาเข้าสู่สวรรค์ ภรรยาสาวกลับไปทีเดียว มั่นใจในดวงจันทร์และดวงดาว หนึ่งพันและหนึ่งดวงที่ปรากฏนั้นกำลังล่องลอยอยู่เหนือศีรษะของสามีเธอ ก่อนถึงตีหนึ่งเธอจะรู้สึกว่าเขาใกล้เข้ามา “ตอนนี้เขาคงจะอยู่ไม่ไกลหรอก เขาคงจะปรากฏนั้นกำลังล่องลอยอยู่เหนือศีรษะของสามีเธอ ก่อนถึงตีหนึ่งเธอจะรู้สึกว่าเขาใกล้เข้ามา “ตอนนี้เขาคงจะอยู่ไม่ไกลนักหรอก เขาคงจะปรากฏให้เห็นที่บัวโนสไอเรสแล้ว...” แล้วเธอก็จะลุกขึ้นอีกครั้ง เพื่อเตรียมอาหารให้เขาพร้อมกับกาแฟร้อนๆ กาหนึ่ง “บนนั้นคงหนาวมาก...” เธอมักจะต้อนรับเขากลับบ้านราวกับว่าเขาเพิ่งจะลงมาจากยอดเขาที่มีหิมะปกคลุม “คุณไม่หนาวหรือคะ” “ไม่หรอกจ้ะ” “แต่ยังไ้ก็ทำให้ตัวเองอุ่นๆ ดีกว่านะคะ...” “ไม่หรอกจ้ะ” “แต่ยังไ้ก็ทำให้ตัวเองอุ่นๆ ดีกว่านะคะ...” ตีหนึ่งสิบห้า เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เธอก็จะโทรศัพท์

คืนนี้ก็เหมือนกับคืนอื่นๆ เธอโทรศัพท์ไปถามข่าว

“ฟาเบียงลงหรือยังคะ”

เลขานุการที่อยู่อีกด้านหนึ่งของสายอีกๆ อักๆ หาคำตอบ

“ใครกำลังพูดอยู่ครับ”

“ซีโมน ฟาเบียงคะ”

“อา! รอสักครู่ครับ...”

ด้วยไม่กล้าที่จะพูดอะไร เลขานุการจึงส่งหูโทรศัพท์ไปยังหัวหน้าเสมียน

“นั่นใครครับ”

“ซีโมน ฟาเบียง ค่ะ”

“อา! ผมจะช่วยเหลืออะไรคุณนายได้บ้างครับ”

“สามีของดิฉันลงหรือยังคะ”

มีความเจียบบแบบจนด้วยถ้อยคำเกิดขึ้น ติดตามมาด้วยคำตอบง่ายๆ ว่า “ยังครับ”

“เขายังลงไม่ได้หรือไงคะ”

“ครับ”

มีความเจียบบเกิดขึ้นอีก “ครับ เขายังลงไม่ได้”

“อา!”

“อา!” คำนี้เหมือนกับเสียงร้องของสัตว์ที่บาดเจ็บการลงมาไม่ได้ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร... ไม่ใช่เรื่องใหญ่... แต่เมื่อมันนานเกินไป...

“อา!...แล้วเมื่อไรเขาถึงจะเข้ามาได้คะ”

“เมื่อไรเขาถึงจะเข้ามาได้ เรา...เรายังไม่รู้แน่นอน”

มันเหมือนพูดกับกำแพง สิ่งที่เธอได้รับตอนนี้คือเสียงสะท้อนจากคำถามของตนเอง

“กรุณาบอกดิฉันด้วยเถิดคะ ให้คำตอบดิฉันด้วย! เขาอยู่ที่ไหนคะ”

“เขาอยู่ที่ไหน เดี๋ยวนะครับ...”

ความสงสัยนั้นทำให้เจ็บปวด อะไรบางอย่างกำลังเกิดขึ้นที่นั่น เบื้องหลังกำแพง

คำตอบปรากฏออกมาในที่สุด

“เขาขึ้นจากโคโมโดโรเมื่อ 19.30”

“และหลังจากนั้นล่ะ”

“หลังจากนั้น...เขาล่าช้าอย่างมาก...ล่าช้าอย่างมากโดยสภาพอากาศแล้ว...”

“อา! อากาศแล้ว!”

ช่างไม่ยุติธรรมเลย ช่างหลอกลวงอย่างนี้ชี้โก่งอะไรเช่นนี้ เจ้าดวงจันทร์แสนซีเกียดดวงนี้ที่ฉายแสงเฉื่อยเฉื่อยเหนือบัวโนสไอเรส! ทันทันนั้นผู้เป็นภรรยาก็นึกขึ้นได้ว่าจากโคโมโดโรไปทริลูว์ใช้เวลาแค่สองชั่วโมงเท่านั้น

“และเขาบินตั้งหกชั่วโมงไปทริลูว์!” แต่เขาคงจะส่งข่าวมาบ้างหรือกนะคะ! เขาว่าอะไรบ้างคะ”

“เขาว่าอะไรบ้าง เป็นธรรมดา...สภาพอากาศแบบนี้...คุณคงเห็นแล้ว...ข่าวจากเขาเรารับไม่ได้เลย...”

“สภาพอากาศแบบนี้!”

“คุณนายครับ วางใจเถิดครับ เราจะโทรศัพท์ถึงคุณทันทีที่เราจะอะไร”

“โอ! พวกคุณไม่รู้จะอะไรเลยสิคะ!”

“สวัสดีนะครับคุณนาย...”

“ไม่ค่ะ! ไม่! ดิฉันต้องการพูดกับผู้อำนวยการ”

“ผู้อำนวยการกำลังยุ่งมากเลยครับคุณนาย ท่านมีแขกอยู่ในห้อง...”

“ดิฉันไม่แคร์หรอกค่ะ ดิฉันไม่สน! ดิฉันต้องการพูดกับเขา!”

หัวหน้าเสมียนขมวดคิ้ว “กรุณารอสักครู่ครับ...”

เขาเปิดประตูของรีวีแอร์

“คุณนายฟาเบียงครับ...ต้องการจะพูดกับท่าน...”

“เป็นสิ่งที่ฉันกำลังกลัว!” รีวีแอร์นึก ปัญหาเรื่องอารมณ์ต่อวิกฤตการณ์กำลังเริ่มปรากฏออกมาแรงกระต้นอันแรกของเขาคือปิดมันออกไป : แม่และภรรยาจะไม่ได้รับการต้อนรับเข้ามาในห้องปฏิบัติการ การระเบิดทางอารมณ์ถูกทำให้เจ็บลงเหมือนกับในเรื่องที่กำลังได้รับอันตราย มันไม่ใช่สิ่งที่ช่วยชีวิตใครได้ อย่างไรก็ตาม เขายอมรับโทรศัพท์

“โอนเข้ามาในห้องผม”

เขาได้ยินเสียงซึ่งห่างไกล สั้นพร่ามัน และนึกขึ้นมาได้ทันใดว่าเขาให้คำตอบอะไรแก่เธอไม่ได้เลย คงไม่มีความหมาย หาประโยชน์อะไรไม่ได้ สำหรับทั้งสองที่จะมาเผชิญหน้ากัน

“คุณนายครับ ผมขอร้อง โปรดทำใจให้สงบ! ในการทำงานของเรา เรามักจะต้องรอข่าวเป็นเวลานานเสมอ”

เขาได้เคยสัมผัสสิ่งนั้นมาแล้ว สิ่งนั้นไม่ใช่ความทุกข์เล็กน้อยของคนเราเลย แต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่เข็ญหน้ากับรีวีแอร์อยู่ในตอนนี้ ไม่ใช่ภรรยาของฟาเบียงแต่เป็นอีกรูปหนึ่งของชีวิต รีวีแอร์ทำได้เพียงรับฟัง ทำได้ก็เพียงเห็นใจในเสียงเบาๆ ที่บอกกับคำร้องทุกข์อันสิ้นหวังนั้น แต่ก็เป็นความเห็นใจของศัตรู เนื่องจากการกระทำและความสุขของปัจเจกบุคคลนั้นอยู่คนละด้านกัน ขัดแย้งกับผู้หญิงคนนี้ยังพูดในนามของโลกแห่งหน้าที่ และความถูกต้องสูงสุดอีกด้วย – โลกแห่งแสงไฟบนโต๊ะยามเย็น แห่งเลือดเนื้อซึ่งอ้างความเป็นเจ้าของเลือดเนื้อของตน แห่งบ้านเกิดของความหวัง ความรัก และความรำลึกถึง เธอเรียกสิ่งที่เป็นของเธอเอง และเธอก็ถูก รีวีแอร์ก็ถูกเช่นกัน แต่เขาไม่อาจจะคัดค้านกับความจริงของผู้หญิงคนนี้ได้ ความจริงของเขาเองปรากฏต่อเขาภายใต้แสงไฟสลัวๆ ภายในบ้าน – ไม่สามารถจะแสดงออกได้ ไม่เหมือนมนุษย์...

“คุณนายครับ...”

เธอไม่ได้ฟังอีกแล้ว เธอล้มลงไป เขารู้สึกเหมือนกับว่าที่เบื่องเท้าของเขา มีกำปั้นอันเหนียวล้ำของเธอจากการทุบกำแพงวางอยู่

*

วันหนึ่ง มีวิศวกรคนหนึ่งพบกับรีวีแอร์ขณะที่ทั้งสองกำลังก้มอยู่บนร่างชายซึ่งได้รับบาดเจ็บใกล้ๆ กับสะพานซึ่งเริ่มทำการสร้าง : “สะพานนี้มีค่าเท่ากับใบหน้าของเด็กและของชายคนนี้หรือ” ไม่มีชวาวาซึ่งเป็นผู้ใช้สะพานนั้นคนใดจะได้ทำการตกลงเรื่องใบหน้านี้ล่วงหน้ามาก่อน เพื่อที่ตัวเองจะได้เลี้ยวไปใช้สะพานอันถัดไปแทน แต่เราก็คงยังคงสร้างสะพานกันต่อไป วิศวกรกล่าวเสริมว่า “ความสนใจโดยทั่วไปสร้างขึ้นมาจากความสนใจของปัจเจกบุคคลนี้แหละ จึงไม่เป็นการยุติธรรมสำหรับสิ่งอื่นๆ”

“แต่แล้ว” รีวีแอร์ตอบเขาในเวลาต่อมา “ถ้าชีวิตของมนุษย์ไม่มีค่าอะไร เรามักจะแสดงราวกับว่ามันมีอะไรบางอย่างที่ทำให้มนุษย์มีคุณค่าขึ้นมาได้อย่างมากมายมหาศาล...แต่อะไรล่ะ”

เมื่อคิดถึงลูกเรือบนอากาศ ร็วแอร์ก็รู้สึกเจ็บปวดแปลบขึ้นมา การกระทำแม้ว่าจะเป็นการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสะพานก็ทำลายหัวใจหลายดวง และร็วแอร์ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงที่จะถามตัวเองได้ว่า “ด้วยนามของอะไร”

“คนเหล่านี้” เขาคิด “ผู้ซึ่งถึงวาระที่จะสาบสูญหายสามารถมีชีวิตอย่างมีความสุข” เขานึกไปถึงใบหน้าของพวกเขานั่นที่ล้อมวงรอบๆ ที่พักพิงสีทองแห่งตะเกียงยามเย็น “ด้วยนามของอะไร หรือที่ฉันจะพรากพวกเขาไปเสียจากมัน” ด้วยนามของอะไรที่เขาจะพรากพวกเขาไปเสียจากความสงบสุขส่วนตัว ไม่ใช่พันธะอย่างแรกของเราหรือที่จะคุ้มครองความสุขเช่นนี้ไว้ แต่ตัวเขาเองก็กำลังทำลายมัน และที่พักพิงสีทองในวันหนึ่งก็จะหายไปอย่างไม่มีข้อผ่อนปรนเหมือนกับภาพลวงตา ความแก่และความตายทำลายมันอย่างโหดร้ายยิ่งกว่าตัวเขาเองเสียอีก บางทีอาจจะมียิ่งอื่นอีก บางอย่างที่ดีทนทานกว่าที่จะได้รับการช่วยชีวิต : และบางทีงานที่ร็วแอร์กำลังทำอยู่ก็อาจจะเป็นการช่วยเหลือมนุษย์ในสวนนี้ก็ได้ ไม่เช่นนั้นการกระทำก็คงจะไม่มีคุณธรรมเลย

*

“เพื่อรัก เพียงเพื่อรัก ช่างเป็นทางตันอะไรเช่นนี้!” ร็วแอร์มีความรู้สึกอ่อนโยนอยู่บางเบาถึงหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าความรัก หรือบางทีมันอาจจะป็นรูปหนึ่งของความรักก็ได้ แต่ก็ช่างแตกต่างกับรูปแบบอื่นๆ เหลือเกิน ถ้อยคำกลับคืนมาสู่เขา “มันเป็นปัญหาของการสร้างมันให้เป็นนิรันดร์...” เขาอ่านมาจากไหนนะ “สิ่งซึ่งคุณเสาะหาอยู่ข้างในคุณจะตายไป” เขานึกไปถึงโบสถ์ที่ชาวอินคาในเปรูสร้างขึ้นถวายเทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์เป็นก้อนหินตัดชั้นที่ตั้งตระหง่านข้างๆ ภูเขา สำหรับพวกเขา อะไรเล่าที่จะคงเหลืออยู่จากวัฒนธรรมที่ยิ่งใหญ่ด้วยอำนาจซึ่งบัดนี้ถูกถ่วงหนักไปด้วยน้ำหนักทั้งหมดของก้อนหินอันมากมายเหล่านั้น เหมือนกับการต่อว่าของผู้คนร่วมสมัย “ด้วยนามแห่งความรุนแรงอันใด ของความรักประหลาดแบบไหน ที่ผู้นำของมนุษย์สมัยก่อนบังคับฝูงชนหิวมาให้ลากโบสถ์นี้ขึ้นไปบนภูเขา บังคับให้พวกเขาสถาปนาความเป็นนิรันดร์ของตนเองขึ้น และภาพของฝูงชนในเมืองเล็กๆ ที่เดินไปมาวนเวียนอยู่รอบๆ กระจงเมตรของตนในยามเย็นก็ผุดขึ้นมาในมโนภาพของร็วแอร์ “ความสุขชนิดนี้ บังเขียนนี้...” เขานึก แต่ผู้นำของมนุษย์สมัยก่อน ถ้าเขารู้สึกสงสารในความทุกข์ทรมานของเพื่อนมนุษย์แม้สักเพียงน้อยนิด เขาก็จะรู้สึกสงสารความตายของเพื่อนมนุษย์อีกเป็นล้านพัน ไม่ใช่เพราะการตายของปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่สงสารต่อทั้งมวลเผ่าพันธุ์ ที่วันหนึ่งคงจะต้องถึงวาระที่ถูกลบเลือนไปเหมือนกับรอยเท้าบนผืนทราย และเขาก็จึงกวาดต้อนผู้คนของเขาไปก่อตั้งก้อนหินที่แม้แต่ทะเลทรายก็ไม่อาจจะถมทับทำลายได้

เศษกระดาษที่พับมาอย่างดี บางทีมันอาจจะช่วยเขาไว้ได้ ฟาเบียงคลี่มันออกมา กรามของเขาสบกันแน่น

“ไม่สามารถจะไปจนถึงบัวโนสไอเรสได้ แม้จะเคาะสัญญาณส่งข่าวก็ยังทำไม่ได้ มีกระแสไฟฟ้าดูดที่นิ้วของผมด้วย”

ฟาเบียงลั้งเล ต้องการที่จะตอบ แต่ขณะที่เขาเอามือออกจากคันบังคับเพื่อจะเขียน เขารู้สึกว่าทั้งร่างถูกคลื่นใต้น้ำกระแทกโยนขึ้น กระแสอากาศยกเขาขึ้นพร้อมกับโลหะหนักห้าตันของเขาแล้ว โยนให้กลิ้งไปมา เขาเลิกล้มความตั้งใจเดิม มือของเขาพยายามที่จะปิดกั้นคลื่นนั้น และลดอาการช็อคกระแทกที่รุนแรงลง

ฟาเบียงสุดหายใจยาว ถ้าหากคนส่งวิทยุถึงสายอากาศกลับเพราะกลัวไฟฟ้า เมื่อลงถึงพื้นแล้วเขาจะกระแทกกำปั้นให้สึกที่ มันเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องติดต่อกับบัวโนสไอเรสให้ได้ – แม้ว่าจะอยู่ห่างจากกันถึงพันไมล์ ก็จะต้องมีสายช่วยชีวิตโยนลงมาที่พวกเขาในห้วงเวทิลึกนี้ให้ได้ ในที่ที่ไม่มีแม้แต่แสงสีนวล ไม่มีแสงวิบวับของตะเกียงโรงเตี๊ยมที่อยู่ไกลๆ – แม้มันจะไม่มีประโยชน์ แต่มันก็เหมือนกับแสงไฟกระโจม ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันถึงผืนแผ่นดินที่อยู่ไม่ไกล – เขาต้องการได้ยินเสียงเพียงเสียงเดียว ที่มาจากโลกซึ่งบัดนี้หยุดมีชีวิตแล้ว นักบินยกกำปั้นขึ้นเขย่าท่ามกลางแสงเรืองๆ สีแดง เพื่อให้ชายที่อยู่เบื้องหลังเข้าใจความจริงที่น่าเศร้านี้ แต่ฝ่ายหลังไม่ได้เห็น เพราะมัวแต่จับจ้องลงไปยังพื้นดินเบื้องล่าง แสงที่ตายแล้ว และเมืองที่ถูกฝัง

ฟาเบียงจะทำตามคำแนะนำใดๆ ก็ตาม ถ้าเพียงแต่จะสามารถตะโกนผ่านมาถึงเขาได้ “ถ้าพวกเขาบอกให้ฉันบินไปรอบๆ เป็นวงกลม ฉันก็จะบินรอบเป็นวงกลม และถ้าพวกเขาบอกให้ฉันบินตรงไปทางทิศใต้...” ณ ที่ใดที่หนึ่ง : ยังคงมีสิ่งเหล่านี้อยู่ แผ่นดินแห่งความเจ็บสงบด้วยแสงจันทร์ส่องเบื้องหลังนั้น เพื่อนผู้รอบรู้ไปหมดทุกอย่างของเขากำลังก้มตัวเหนือแผนที่ ราวกับเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้คงแก่เรียน มีแสงตะเกียงที่อ่อนนุ่มเหมือนดอกไม้คอยเป็นเครื่องกำบัง แต่ทั้งหมดที่เขาได้รับรู้มาก็คือ ความกราดเกรี้ยวบ้าคลั่งของคำคืนสินค้านี้ ซึ่งกระหน่ำเขาอยู่ไม่มีที่สิ้นสุดด้วยแผ่นดินถล่มและน้ำเชี่ยว พวกเขาละลายชายสองคนนี้ท่ามกลางฝนหาใหญ่ และเมฆที่เต็มท้องฟ้านี้ได้อย่างไรกันเล่า พวกเขาทำได้อย่างไร “ตั้งวิถีไปที่ 240 องศา...” พวกเขาจะสั่งฟาเบียง แล้วเขาก็จะเปลี่ยนวิถีไปที่ 240 แต่เขาอยู่เพียงเดียวตาย

ตอนนี้เขารู้สึกว่า แม้กระทั่งเรื่องที่ทาร์นโหดร้ายก็ยังเริ่มกำเริบ ทุกครั้งที่ถูกกระแทกอีก เครื่องยนต์จะสั่นอย่างแรงจนเครื่องบินทั้งลำสั่นสะเทือนไปหมดอย่างโกรธเคือง ฟาเบียงต้องการกำลังทั้งหมดเพื่อความคุ้มกัน ศีรษะเขามุดลงไปข้างล่างในช่องคนขับ เขาจับตามองดูที่ขอบฟ้าเทียม เพราะเบื้องนอก เขาไม่สามารถจะมองเห็นความแตกต่างของพื้นโลกกับท้องฟ้าได้อีกแล้ว หลงทางอยู่ในความโกลาหลของความมืดยดบรรพกาล แต่บัดนี้เข็มเครื่องมิตข้างหน้าเขาเริ่มส่ายไปมาอย่างรุนแรง เริ่มควบคุมยากเข้าไปทุกที การอ่านที่เอาแน่ไม่ได้นำเขาไปผิดทาง เขาเสียระดับความสูงลง ซ้ำๆ แต่แน่นอน เขากำลังขมลงไปสู่หลุมยุบยากที่ดำคล้ำ ทรายูดที่มีดมิด เครื่องวัดระยะสูงของเขาตอนนี้ “500 เมตร” – เป็นความสูงของยอดเขาเบื้องล่าง เขารู้สึกถึงยอดสูงขงมันที่ยกเสียดแทงขึ้นมาหาเขามันเหมือนกับว่ามวลดินอันมากมายเหล่านี้ แม้แต่ชิ้นเล็กที่สุดก็ไม่สามารถชนเขาให้แหลกเป็นผุยผงได้ และทันใดมันก็แตกออกจากฐานของมัน หลุดออกมาปลิวฟ่านอย่างคลุ้มคลั่งล้อมรอบตัวเขา การเดินร่าอย่างร้ายกาจเริ่มขึ้น ห่อมล้อมรัดรีงเขาไว้ราวกับเป็นบ่วง

เขาตัดสินใจ เขาไม่สามารถลงจอดได้ไม่ว่าที่ไหน แม้ว่าจะต้องเสี่ยงต่อการยวบยับลงก็ตาม แต่อย่างน้อยที่สุด เพื่อจะหลีกเลี่ยงภูเขา เขาโยนใต้ไฟอันเดียวที่มีลงไป มันลุกขึ้นเป็นเพลิงอย่างรวดเร็วขณะที่หม่นแกว่งไกวไปเบื้องล่างสาดแสงประหลาดของมันออกไปเหนือพื้นเบื้องล่าง จากนั้นก็ดับไป : ข้างล่างเป็นทะเล

ความคิดแล่นเข้ามาสู่สมองของเขา “ฉันหลงทาง แม้ว่าจะปรับทิศทางลมไปที่ 40 องศา ถูกต้องแล้ว ก็ยังถูกพัดไปนอกวิถี มันเป็นพายุ แผ่นดินอยู่ที่ไหนนะ”

เขาเลียว มุ่งหน้าไปทางตะวันตก “เมื่อไม่มีได้สองนำทางฉันก็สิ้นหวัง” เขานึก “เออละ มันก็ต้องเกิดขึ้นสักวันหนึ่ง” สำหรับเพื่อนที่อยู่ด้านหลังนั้น... “เขาทำให้ยุ่งไปหน่อย” แต่เขาก็ไม่โกรธอีกแล้ว เพียงแต่ปล่อยมือทั้งสอง แล้วชีวิตของพวกเขา ก็จะกระจัดกระจายออกไปเหมือนกับฝุ่น ในมือของเขา เขาก็หัวใจที่กำลังเต้นของเพื่อนร่วมทางและของตัวเองเอาไว้ บัดนี้ หันใดมือของเขาก็ทำให้เขาหวาดหวั่นขึ้นมา

ทุกๆ ครั้งที่มีคนกระหน่ำลงมาใหม่ เขากำคั้นบังคับไว้แน่นด้วยพลังทวีขึ้น เพื่อควบคุมแรงสะบัด ซึ่งอาจจะทำให้สายเคเบิลขาด เขายังคงฉวยไว้อย่างไม่ลดละ แต่ตอนนี้มือของเขาหมดความรู้สึกไป กับความพยายามที่ใช้ เขาพยายามเคลื่อนไหวนี้ เพื่อจะรับแรงกระตุ้นจากมันบ้างแต่เขาก็ไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันเชื่อฟังหรือเปล่า ที่ปลายแขนของเขา มันกลายเป็นส่วนประกอบอันแปลกประหลาดที่ติดอยู่ – อ่อนปวกเปียก ไร้ความรู้สึก “ฉันอาจจะต้องเพ่งอยู่กับความคิดที่ว่า ฉันกำลังยึดอยู่” เขาไม่อาจบอกได้ว่าความคิดแล่นไปถึงมือได้หรือไม่ เพราะสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกว่ากำลังปะทะกับคั้นบังคับอยู่นั้นก็เพียงจากความเจ็บปวดที่ไหลเท่านั้น “มันกำลังจะหลุดไปจากฉัน” เขาคิด “มือของฉันกำลังจะเปิด...” เพียงแต่นึกว่าเขาสามารถหัวเราะกับความคิดเช่นนั้นได้ทำให้เขารู้สึกหวาดกลัว เพราะบัดนี้เขามีความรู้สึกว่ามือทั้งสองข้างกำลังเปิดให้ความมืดเข้ามา และปล่อยแรงจับออกไปเพื่อตอบโต้กับภาพเงามืดๆ แห่งจินตนาการของเขา

เขาอาจจะพยายามต่อไปอีกสักหน่อย เพื่อเสียงโชคดู ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าโชคชะตาจากภายนอกหรอก การทำงานที่แท้จริงมาจากภายในต่างหาก มีช่วงเวลาหนึ่งซึ่งเราได้รู้ว่าเราช่างอ่อนแอเหลือเกิน แล้วความผิดพลาดก็สูบเรากลับลงไปได้ เหมือนกับวังน้ำวน

ขณะนี้พายุเปิดช่องขึ้นเหนือศีรษะของเขา จากช่องรอยแยกเขามองขึ้นไปที่ดวงดาวมากมายราวกับเหยื่ออันตรัยซึ่งส่องแสงลอดช่องตาข่ายออกมา เขารู้สึกว่ามันเป็นกับดัก เรามองเห็นดวงดาวสามดวงในหลุมหนึ่ง เราลอยขึ้นไปหามัน และจากนั้นเราก็ไม่สามารถลงมาได้อีก เราคงอยู่ที่นั่นเพื่อคอยแตะเส้นดวงดาว

แต่นั้นก็คือความกระหายอยากต่อแสงสว่างที่เขาเริ่มปีนขึ้นไป

ขณะที่เขาบินขึ้น เขาพบว่ามันง่ายที่จะแก่ เขาพบว่ามันง่ายที่จะแก่ถ้ากระแสอากาศโดยการตั้งทิศทางไปยังดวงดาว อานาจอ่อนๆ ของมันดึงดูดเขา เขาได้ตะเกียดตะกายมานานเหลือเกินเพื่อแสงสว่างเพียงแวบเดียวซึ่งบัดนี้เขาจะไม่ยอมให้แม้แต่เศษเล็กเศษน้อยของมันหนีไปจากเขาได้ เมื่อพบแสงตะเกียงโรงเตี๊ยมที่เขาถวิลหาแล้ว เขาก็จะได้เวียนวนล้อมรอบเครื่องหมายอันน่าปรารถนาที่จนกว่าจะตาย และเขาก็ทะยานขึ้นไปสู่ท้องทุ่งแห่งแสงสว่างนี้

เขาค่อยๆ วนหมุนขึ้นในบ่อซึ่งได้เปิดออก และปิดลงอีกครั้งเบื้องล่างเขา ขณะที่เขาลอยขึ้นก่อนเมฆก็เลื่อนเงาคล้าๆ ของมันไป มันพัดเข้ามาหาตัวเขาด้วยคลื่นที่ดูบริสุทธิ์ยิ่งกว่า ชาวสะอาดกว่าฟ้าเบื้องลอยขึ้นไปอย่างง่ายดาย

ความประหลาดใจของเขาล้าลึก แสงสว่างจ้ามืดมากเสียจนทำให้เขามึนงง เป็นเวลาหลายวินาทีที่เขาต้องหลับตาเขาไม่เคยคิดหกรอกว่าก่อนเมฆในยามกลางคืนจะเจิดจ้าได้มากเท่านั้น แต่พระจันทร์ที่สุกเต็มดวง และหมู่ดาวก็ได้เปลี่ยนมันให้เป็นคลื่นอันฉายฉาน

เมื่อบายหน้าไปอีกครั้ง ขณะที่เครื่องบินโผล่ออกมาก็ได้พบกับความสงบซึ่งดูน่ามหัศจรรย์ยิ่ง ไม่มีแม้แต่คลื่นสักลูกที่จะมากระแทกเขา และเขาก็กำลังจะเข้าไปในท้องน้ำที่กำบังเหมือนกับเรือใบที่กำลังแล่นผ่านสันสะพานยาว เขาได้พบที่

หลบภัยในจุดของท้องฟ้าที่ยังไม่ได้รับการสำรวจกับอ่านของเกาะแห่งความสุขที่หลบซ่อนอยู่เบื้องล่างเขาในความลึกเก้าพันฟุต พายุก่อรูปสร้างโลกอีกโลกหนึ่งขึ้น ถูกกระหน่ำด้วยสายลม สายฝน และแสงฟ้าแลบ แต่เบื้องหน้าทางไปสู่ดวงดาวนั้น เปลี่ยนเป็นผิวหน้าแห่งผลึกหิมะ

ฟ้าเบี่ยงรู้สึกราวกับว่าเขามาถึงที่กักขังอันแปลกประหลาด เพราะทุกสิ่งกลับกลายเป็นเรื่องรองสว่าง – มือของเขา เสื้อผ้าชุดนักบินของเขา ปีกของเขา แสงสว่างไม่ได้หลั่งไหลมาจากดวงดาว แต่มันก่อตัวขึ้นจากเบื้องล่างมากกว่าและขึ้นมาห้อมล้อมเขาไว้ด้วยกระแสสีขาวอันไม่มีที่สิ้นสุดนี้ ก่อนเมฆเบื้องล่างเขาสะท้อนแสงหิมะจากดวงจันทร์ออกมาเหมือนกับสิ่งที่ก่อตัวอยู่ข้างซ้ายและข้างขวาราวกับหอคอย ทั้งสองกำลังลอยผ่านกระแสสว่างสีขาวนวล เมื่อฟ้าเบี่ยงมอมไปรอบๆ ก็เห็นคนส่งวิทยุกำลังยิ้ม

“เราทำได้ดีขึ้น!” เขาร้อง

แต่เสียงนั้นก็หายไปในเสียงคำรามของการบิน มีเพียงรอยยิ้มเท่านั้นที่ผ่านออกมาได้ “ฉันคงจะบ้าที่ยิ้ม” ฟ้าเบี่ยงนึก “เราหลงทาง!”

มือมีดนับพันปล่อยจากที่ยึดเขาไว้ พันธนาการของเขาถูกผ่อนคลายเป็นเหมือนนักโทษที่ได้รับอนุญาตให้ออกไปเดินชมดอกไม้สักครู่

“สายเกินไป” ฟ้าเบี่ยงคิด เขากำลังท่องไปในกลุ่มดวงดาวล้ำค่าอันหนาแน่น ภายในโลกซึ่งไม่มีอะไร ไม่มีอะไรเลยที่มีชีวิตนอกจากเขา ฟ้าเบี่ยง และเพื่อนของเขา คล้ายๆ กับพวกโจรในนิทานที่ปลอດภัยอยู่ในห้องเก็บสมบัติล้ำค่าซึ่งไม่มีทางหนีรอดออกไปได้ ท่ามกลางอัญมณีที่จับแย้ง ทั้งสองท่องไป ร่ำรวยอย่างมหาศาล แต่ก็ถึงวาระแห่งเคราะห์กรรม

พนักงานวิทยุคนหนึ่งที่สนามบินโคโมโดโร ริวาดาเวีย ในปาตาโกเนีย ทำท่าทางขึ้นมาอย่างฉับพลัน และทั้งหมดที่กำลังเฝ้าคอยดูกับเขาอย่างไม่มีความหวังที่ฐานนั้นก็เริ่มล่อมเข้ามาอย่างรวดเร็ว แสงจ้าดาดกลลงมาที่หน้ากระดานเปลาซึ่งทุกคนยืนคอเข้ามาดู มือของพนักงานวิทยุค้างอยู่ในอากาศ หมุนดินสอเล่นซำๆ มือของเขายังคงกักตัวอักษรไว้ แต่นั่นนั้นกระตุกแล้ว

“ฝนฟ้าคะนองหรือ”

พนักงานวิทยุผวกศีรษะ ไฟฟ้าสถิตย์ทำให้เขาเข้าใจได้ลำบาก จากนั้นเขาก็จดตัวหนังสือลงขยุกขยิกเป็นตัวแล้วก็เป็นคำ ในที่สุดก็ได้ข้อความว่า :

“ติดอยู่ที่ 12,000 ฟุตเหนือพายุ กำลังบินตรงไปในฝั่งภาคตะวันตก ถูกพัดลอยออกไปถึงทะเล เบื้องล่างมองไม่เห็นอะไรเลย บอกไม่ได้ว่ายังมีบินอยู่เหนือทะเลหรือไม่ โปรดแจ้งด้วยถ้าพายุขยายเข้าไปถึงในฝั่ง”

เพราะฝนฟ้าคะนองทำให้โทรเลขนี้ต้องถูกถ่ายทอดจากฐานหนึ่งไปยังอีกฐานหนึ่ง ตลอดทางมาจนถึงบัวโนสไอเรส ข้อความนี้แพร่ไปในยามกลางคืนราวกับแสงประกายซึ่งถูกจุดจากหอคอยหนึ่งไปยังอีกหอคอยหนึ่ง

คำตอบกลับมาจากบัวโนสไอเรสว่า “พายุทั่วไปหมดในฝั่ง คุณมีเชื้อเพลิงเหลืออยู่อีกเท่าไร”
“ครึ่งชั่วโมง”

ถ้อยคำถ่ายทอดจากเสาหนึ่งไปอีกเสาหนึ่ง เดินทางกลับไปยังบัวโนสไอเรส

ในเวลาไม่ถึงสามสิบนาที เครื่องบินนี้ถูกพิพากษาให้ถลาลงไปในพายุหมุนซึ่งจะพัดมันไปสู่ชะตากรรม ลงมากระหน่ำกับแนวแผ่นดิน

ริวแอร์จมนอยู่ในห้วงความคิด เขาละทิ้งความหวังทั้งหมดไปแล้ว เครื่องบินลำนี้คงจะอัปปาง ณ ที่ใดที่หนึ่งยามค่ำคืน เขานึกถึงเหตุการณ์จากหนึ่งซึ่งเคยประทับใจเขามากเมื่อตอนเป็นเด็ก : สระน้ำ ถูกสูบน้ำออกจนหมดเพื่อหาร่างของคน สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ก็เช่นกันที่เราจะไม่ได้พบอะไรจนกระทั่งกระแสแห่งความดำมืดได้ถูกลอกคราบออกไปให้พ้นจากโลก เมื่อผืนทราย พื้นดิน ทุ่งข้าวสาลี จะถูกนำแสงสว่างกลับคืนมาอีก ชาวนาผู้ต่ำต้อยบางคนอาจจะได้พบกับร่างของชายหนุ่มสองคน ข้อศอกของพวกเขา เขาคงจะคงอึ้งขึ้นมาปิดใบหน้าทำให้ดูราวกับว่ากำลังหลับไหล นอนกระจัดกระจายอยู่บนผืนหญ้าสีทอง แต่ค่ำคืนก็จะกลืนร่างของพวกเขาไป

ริวแอร์นึกถึงสมบัติที่ซ่อนอยู่ในความมืดของยามค่ำคืนเหมือนกับท้องทะเลในนิทาน...ต้นแอปเปิ้ลของราตรีกำลังรอให้ถึงวันใหม่ด้วยดอกบานที่ยังไม่ร่วงหล่นของมัน กลางคืนนั้นอุดมสมบูรณ์ เต็มไปด้วยกลิ่นหอม ฝูงแกะที่หลับใหลและดอกไม้ที่ยังไม่มีสี รอยไถอันชุ่มฉ่ำ ป่าไม้ชื้นๆ ทุ่งหญ้าสดใหม่ จะลอยขึ้นสู่ยามกลางวัน ท่ามกลางเทือกเขาและทุ่งหญ้าแพรรีซึ่งบัดนี้ไม่มีพืชภัย ท่ามกลางฝูงแกะตัวเล็กๆ มีเด็กสองคนซึ่งดูเหมือนกับจะนอนหลับ ได้รับการกอดอยู่ในอ้อมอกของโลก แต่บางอย่างจะจมนลง จากโลกที่มองเห็นได้ไปสู่โลกอื่น

ริวแอร์คุ้นเคยกับความอ่อนโยนอันทุกขรอนของภรรยาฟาเบียงดี ความรักอันนี้ซึ่งถูกยื่นให้เธอเหมือนกับเราให้เด็กหญิงยากจนยืมตุ๊กตาไปเล่น ริวแอร์นึกถึงมือของฟาเบียงซึ่งสามารถยึดกุมบังคับโชคชะตาของตนไปได้อีกเพียงไม่กี่นาที มือซึ่งเคยหยอกล้อ มือซึ่งเคยได้วางบนหน้าอกและกระตุ้นความเร่าร้อนข้างในนั้น ราวกับมือของพระเจ้า มือซึ่งเคยได้ลูบไล้อยู่บนใบหน้า และเปลี่ยนใบหน้านั้น มือซึ่งได้เคยสร้างปาฏิหาริย์ขึ้น

คืนนี้ฟาเบียงกำลังท่องไปอยู่ในที่โล่งกว้างอันแสนวิเศษบนท้องทะเลแห่งก้อนเมฆ แต่เบื้องล่างของเขาคือนิรันดร เขาหลงทางอยู่ท่ามกลางหมู่ดาวที่เขาเป็นเพียงแต่ผู้มาพักอาศัยเท่านั้น เขายังคงยึดถือโลกไว้ในมือของเขา และถ่วงตุลมันอยู่บนหน้าอก เขายึดนำหนักทรัพย์สมบัติของมนุษย์ไว้บนพวงมาลัย และจากดาวดวงหนึ่งไปยังอีกดวง เขากำลังเร่ขายสมบัติที่ไร้ค่าอย่างหมดหวัง และในไม่ช้าเขาก็จะต้องยอมจำนน

สถานีวิทยุยังคงรับฟังเขาอยู่ ริวแอร์คิด จังหวะดนตรีเบาๆ คลื่นเสียงในคีย์ไมเนอร์เป็นสิ่งเดียวที่เชื่อมโยงฟาเบียงกับโลก ไม่ใช่คำร้องทุกซ์ ไม่ใช่เสียงร้อง เป็นเพียงแต่เสียงอันแสนบริสุทธิ์เท่าที่ความสิ้นหวังจะเคยเอ่ยเอื้อนออกมาได้

โรบินโนกระตุ้นให้เขาออกมาจากความเปล่าเปลี่ยว

“ท่านผู้อำนวยความสะดวกครับ ผมกำลังคิดดู...บางที่เราอาจจะลอง...”

เขาไม่มีอะไรที่จะเสนอ นอกจากต้องการแสดงถึงความตั้งใจของคุณ ถ้าเขามาพร้อมกับข้อสรุปเขาก็จะเป็นที่ชื่นชมอย่างมาก และเขายังคงคิดหาข้อสรุปสักข้ออย่างที่เป็นกังวล เหมือนกับหาคำตอบปริศนาอันยุ่งยาก เขามักจะเข้ามาพร้อมกับข้อสรุป ซึ่งริวรี่แอร์ไม่เคยทำตาม “ในชีวิตนะโรบินโน มันไม่มีข้อสรุปหรอก มันมีพลังในการเคลื่อนไหว พลังซึ่งเราจะต้องเตรียมกระทำ และจากนั้นข้อสรุปก็จะตามมา” โรบินโนจำกัศบตบาทของตอนที่สร้างแรงจูงใจขึ้นในหมู่ช่างเครื่อง แรงจูงใจอันต่ำต้อยซึ่งทำให้ปุมไบพัดไม่ขึ้นสนิม

แต่เหตุการณ์ในคืนนี้มากกว่าที่โรบินโนจะสามารถรับมือได้ ตำแหน่งนายตรวจของเขาไม่มีความสำคัญอันใดต่อพายุ ไม่ทั้งต่อลูกเรือผีซึ่งไม่ได้ต่อสู้เพื่อโบนัสตรงเวลาอีกแล้ว แต่เพื่อหลีกเลี่ยงอาญาอันร้ายกาจ และนั่นก็ไม่ได้มีผลต่อความตายของโรบินโนแม้แต่น้อย โรบินโนซึ่งบัดนี้กลายเป็นของเธอ ในห้องทำงานแห่งนี้ ซึ่งเย็นชาเสียยิ่งกว่าห้องอื่น ริมฝีปากของเธอเริ่มสั่นไหวขึ้นมาอีกครั้ง เธอได้ค้นพบความจริงของเธอเองในโลกอันแปลกแยกอีกที่หนึ่งนี้ด้วยความรักของเธอที่เกือบจะปาเถื่อน เราอ่อน และจงรักภักดี สำหรับเธอตอนนี้เธอจะเป็นเครื่องกำบังความเห็นแก่ตัวและพรั่าเพ้อ เธอรู้สึกต้องการจะหลบหนีไป

“ดิฉันมารบกวนคุณ...”

“คุณนายครับ” ริวรี่แอร์กล่าวกับเธอ “คุณไม่ได้รบกวนผมหรอก โชคร้ายนะครับคุณนายที่ผมทำอะไรไม่ได้นอกจากรอ”

ไหล่ของเธอสั่นเทาหน่อยๆ ริวรี่แอร์นึกเดาความหมายของมันว่า “ตะเกียงนั้นจะมีประโยชน์อะไรแล้วอาหารที่กำลังรอกับดอกไม้ที่ฉันจะต้องกลับไปหานั่นล่ะ” วันหนึ่งริวรี่แอร์ได้ฟังคุณแม่ยังสาวผู้หนึ่งพูดว่า “ความตายของลูกดิฉันเป็นสิ่งที่ดิฉันยังไม่เข้าใจ มันเป็นเรื่องเล็กๆ ที่รุนแรง เสื้อผ้าเด็กชุดน้อยๆ ที่ดิฉันยังคงพบเสมอ และเมื่อตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีความอ่อนโยนซึ่งก่อตัวขึ้นมาในใจของดิฉันแทนที่ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ตอนนี้มันก็ช่างไร้ประโยชน์เหลือเกิน เหมือนกับน้ำมัน...” สำหรับผู้หญิงคนนี้ก็เช่นกัน ความตายของฟาเบียยังจะไม่เริ่มขึ้นจริงๆ จังๆ จนกระทั่งพรุ่งนี้ – นับแต่ขึ้นไป การกระทำแต่ละอย่าง เรื่องแต่ละเรื่อง ก็จะหาประโยชน์ไม่ได้ ริวรี่แอร์จำเป็นต้องซ่อนความรู้สึกเห็นใจเล็กๆ ที่เขามีต่อเธอ

“คุณนายครับ...”

หญิงสาวถอยร่างออกไป ด้วยรอยยิ้มที่ออกจะเป็นการถ่อมตัว ไม่รู้สึกถึงอำนาจของตัวเอง

ริวรี่แอร์นั่งลงอย่างแรง

“เธอก็ยังช่วยให้ฉันค้นพบสิ่งที่ฉันกำลังค้นหาอยู่ได้...”

เขาพลิกนิ้วผ่านรายงานอากาศที่มาจากสนามบินทางเหนืออย่างใจลอย “เราไม่ได้ขอให้มีชีวิตนิรันดร์” เขาคิด “สิ่งที่เราเรียกร้องคือไม่ให้เห็นการกระทำและเรื่องราวที่สูญเสียความหมายไปในทันทีที่เว็กร่วงรายรอบตัวเราทันใดก็อำพาทหาวขึ้นพร้อมกันจากทุกด้าน”

ดวงตาของเขาเลื่อนกลับมาที่โทรเลข “และนี่คือสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าความตายคือคลานเข้ามาสู่เรื่องราวของเราได้อย่างไร – ผ่านทางข้อความเหล่านี้ ซึ่งบัดนี้ปราศจากความหมายแล้ว...”

เขามองดูโรบินโน ชายวัยกลางคนผู้นั้นก็ได้สูญเสียความหมายของตัวเองและกลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ไปแล้ว ริวรี่แอร์ทักเขาอย่างเกือบจะกระด้าง

“ผมต้องเป็นคนหางานให้คุณทำด้วยรี”

ริวแอร์พลั๊กประตูที่ติดกับห้องทำงานเลขานุการ เขาชะงักกับเครื่องหมายบางอย่างซึ่งคุณนาย ฟาเบียงไม่สามารถจับได้ เศษกระดาษที่มีเครื่องหมาย R.B. 903 – ซึ่งเป็นหมายเลขเครื่องบินของ ฟาเบียงได้ถูกตรึงไว้บนกระดานกำแพงภายใต้หัวข้อเรื่อง “สิ่งที่ไม่สามารถนำกลับมาได้” เลขานุการซึ่งกำลังเตรียมใบผ่านสำหรับไปรษณีย์ไปยุโรปกำลังทำงานอย่างเฉื่อยเนือย ด้วยรู้ว่าการ ออกเดินทางจะต้องถูกเลื่อนออกไป สนามบินกำลังส่งสัญญาณตั้งสำหรับให้คำสั่งแก่ลูกเรือซึ่งตอนนี้ กำลังอยู่ในหน้าที่กลางคืนโดยไม่มีอะไรทำ ก้าวจึงหวนชีวิตกำลังขาลง “ความตาย มันอยู่ที่นั่น!” ริว แอร์นิก ตอนหนึ่งงานของเขาสงบแล้วเหมือนกับเรือซึ่งถูกรอบง่าด้วยความรู้สึกเสียใจบนท้องทะเลที่ ราบเรียบ

เขาได้ยินเสียงของโรบินโน “ท่านผู้อ่านวยการครับ...พวกเขาเพิ่งแต่งงานได้แค่หกอาทิตย์ เท่านั้น”

“ทำงานของคุณต่อไปได้” ริวแอร์กล่าว ดึงนาฬิกาพกของเขาออกมา เขามองดูที่พวก เลขานุการพลางนึกไปถึงพวกช่างเครื่อง ลูกเรือบนดิน นักบิน ทั้งหมดซึ่งได้ช่วยเหลือเขาในงานที่มีความเชื่อมั่นแห่งตัวผู้สร้าง เขานึกถึงท่าเรือเล็กๆ ซึ่งครั้งหนึ่งนานมาแล้วเคยได้ยินการพูดถึง “เกาะ” วิเศษ มีการสร้างเรือลำหนึ่ง เรือซึ่งจะบรรทุกความหวังของพวกเขา เรือซึ่งวันหนึ่งจะแล่นมุ่งหน้า ออกไปยังท้องทะเลเต็มเปี่ยมไปด้วยลมหายใจแห่งความฝัน ขอขอบคุณเจ้าเรือซึ่งพวกเขาทั้งหมดได้แผ่ ขยายกำลังออกไป ทุกคนมอบส่งตัวเองไป “จุดสุดท้ายอาจจะไม่ได้สนับสนุนอะไรเลย แต่การกระทำ ช่วยส่งมนุษย์ไปจากความตาย คนเหล่านี้อยู่ได้โดยกำลังความสามารถของพวกเขาเอง”

ริวแอร์ก็กำลังตะเกียกตะกายต่อสู้กับความตาย ครั้งหนึ่งเขาสามารถเก็บความหมายเต็ม ทั้งหมดแก่โทรเลขเหล่านี้ให้ความกังวลแก่ลูกเรือในหน้าที่ และให้เป้าหมายอันเป็นแบบละครแก่นักบินของเขาได้ ครั้งหนึ่ง ลมหายใจของชีวิตทำให้ธุรกิจนี้รอดไปได้ ขณะที่สายลมทำให้เรือใบใน ทะเลรอดชีวิต

ตอนนี้ที่โคโมโดโร ริวดาเวีย ไม่สามารถได้ยินอะไรเลย แต่ยี่สิบนาที่ต่อมา ที่หกร้อยไมล์ไปทางเหนือ บาเฮีย บังคลาได้รับข่าวครั้งที่สองว่า :

“เริ่มลง เข้าสู่ก่อนเมฆ...”

จากนั้น สถานีวิทยุที่ทรูร์วก็ได้รับข้อความอันพร่าเลือนว่า

“...ไม่เห็นอะไรเลย...”

การถ่ายทอดทางคลื่นสั้นก็เป็นเช่นนั้น ที่หนึ่งอาจจะรับคลื่นได้ แต่อีกที่หนึ่งจะไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย จากนั้นโดยไม่มีเหตุผลอะไรที่เห็นได้ชัด ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไป เครื่องบินซึ่งอยู่ในตำแหน่งที่ไม่มีใครรู้ ทันทีทันใดก็แสดงตัวมันออกมาต่อโลกแห่งสิ่งมีชีวิต พ้นไปจากเวลาและสถานที่ และคำซึ่งแสดงให้เห็นบนปีกกระดาษของสถานีวิทยุก็กลายเป็นของปีศาจไปเสียแล้ว

ถึงเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงหมดหรือยัง หรือว่านักบินกำลังทิ้งไฟใบสุดท้ายก่อนที่เครื่องจะดับ คือพยายามติดต่อกับพื้นดินก่อนที่เครื่องบินจะถูกกระแทกพังไป

“ตั้งคำถามให้เขา” บัวโนสไอเรสสั่งทรูร์ว

*

สถานีวิทยุคุคล้ายๆ กับห้องทดลอง มีแถบนิเกิลและทองแดง ปุ่มตั้งเสียงและมัลลวด พนักงานส่งวิทยุในชุดกันเปื้อนสีขาวดูเหมือนจะก้มอยู่เหนือการทดลองง่ายๆ อย่างเจียบกริบด้วยนิ้วที่บอบบางพวกเขาจับย้ายเครื่องมือไปมา ส่องตรวจท่อฟ้าที่เต็มไปด้วยกระแสแม่เหล็ก เป็นหมอดูที่กำลังหยั่งหาสายแร่ทองคำ

“ไม่มีคำตอบหรือ”

“ไม่มีคำตอบ”

บางทีพวกเขาอาจจะจับข้อความซึ่งจะเป็นสัญญาณของชีวิตนี้ได้ ถ้าหากเครื่องบินและแสงที่ปีกของมันทะยานขึ้นท่ามกลางหมอกขาว พวกเขาอาจจะเข้าใจบทเพลงแห่งดวงดาวจารึกบนนั้นก็ได้อีก

วินาทีเคลื่อนผ่านไป มันค่อยๆ ซึมเหมือนกับหยดเลือด พวกเขายังคงอยู่บนอากาศหรือว่าการบินของพวกเขาสิ้นสุดลงแล้ว แต่ละวินาทีก็เช่นฆ่าความหวังไป การไหลของเวลาบัดนี้จะเป็นการทำลายล้าง ยี่สิบศตวรรษแห่งการอ่อนโรยและความกลัว พัดตีปะทะกับโบสถ์ ทะเลลึกและกระแทกหินอัคนีให้แตก และในที่สุดก็กลายเป็นฝุ่นละออง บัดนี้ เวลาทั้งหมดมารวมเหลืออยู่เพียงแค่ว่าแต่ละวินาทีซึ่งขู่เข็ญพวกลูกเรือ

แต่ละวินาทีนำเอาบางสิ่งออกไป เสียงของฟ้าเบียง การหัวเราะของฟ้าเบียง รอยยิ้มของเขา ความมืดปกคลุมพื้นดิน ความเจียบซึ่งหนักขึ้น หนักขึ้นทุกครั้ง ถมทับลงบนพวกลูกเรือเหมือนกับน้ำหนักของทะเล

“ตอนนี้ 1.40 น. แล้ว” ในที่สุดบางคนก็สังเกตขึ้นมา “ขีดจำกัดเชื้อเพลิงของพวกเขา พวกเขาไม่สามารถบินต่อได้อีกแล้ว”

บัดนี้ทุกสิ่งสงบนิ่ง ผู้ที่คอยดูหลงเหลือแต่รสขมปราโมทย์ในปาก เหมือนกับรสของการเดินทางที่สิ้นสุดลง บางอย่างก็ลึกลับผ่านไปแล้ว เป็นบางอย่างที่ออกจะน่าคลื่นเหียนอยู่บ้าง ใจกลางของแผ่นนิเกิลและเส้นลวดทองแดงนี้ เราได้เรียนรู้ถึงความเศร้าโศกที่แผ่ขยายไปทั่วโรงงานที่ถูกทำลาย วัตถุทั้งหมดดูอัยอ้าย ไร้ประโยชน์ ไม่ได้ใช้งาน เป็นน้ำหนักของกิ่งไม้ที่ตายแล้ว

เราสามารถทำได้แครอให้ถึงเข้า

ในไม่กี่ชั่วโมงทั่วทั้งอาร์เจนตินาจะกลายเป็นยามกลางวัน และคนเหล่านี้จะยังคงนั่งอยู่ที่นั่นราวกับชาวประมงบนชายหาด คอยดูวนที่กำลังถูกลากเข้ามาอย่างช้าๆ แสนเชื่องช้า และโดยที่ไม่รู้ว่ามันบรรจอะไรมา

*

ในห้องทำงานของเขา ร็วรี่แอร์รู้สึกถึงความตึงเครียดได้ผ่อนคลายลง ภายหลังจากความหายนะเมื่อมนุษย์ถูกลบออกจากความไม่แน่นอนของชะตากรรม เขาได้แจ้งไปยังตำรวจตลอดทั้งเมืองแล้ว เขาไม่สามารถจะทำอะไรได้อีก เขาทำได้แต่เพียงรอคอย แต่คำสั่งก็ยังคงดำเนินต่อไปแม้แต่ในบ้านของคนตาย

ร็วรี่แอร์เรียกโรบิโน

“นำข้อความนี้ออกไปยังสนามบินด้านเหนือ : ‘คาดว่าเครื่องบินไปรษณีย์ปาทาโกเนียจะล่าช้ามาก เพื่อป้องกันความล่าช้าของไปรษณีย์ยุโรป จะเพิ่มปาทาโกเนียเข้าไปในไปรษณีย์ยุโรปต่อไป’ ”

รู้สึกความเจ็บปวดทิ่มแทง เขาก็มไปข้างหน้าเล็กน้อย จากนั้นด้วยความพยายามเขาก็นึกอะไรขึ้นได้ อะไรบางอย่างที่ค่อนข้างสำคัญ อ่า ไข่! เพื่อไม่ให้ลืม เขาก็เรียก “โรบิโน”

“ครับท่าน”

“คุณจดข้อความจำไปหน่อย ห้ามนักบินบินเกิน 1,900 อาร์พีเอ็ม มันจะทำลายเครื่องยนต์”

“ครับท่าน”

ร็วรี่แอร์โน้มศีรษะไปข้างหน้าอีกหน่อย เหนือสิ่งอื่นใดความสันโดษเป็นสิ่งที่เขาต้องการ

“เท่านั้นละ โรบิโน คุณออกไปได้แล้ว ดาแก่...”

โรบิโนแทบจะตกใจกับความสนิทสนมนี้ ต่อหน้าความมืดที่ไม่คุ้นเคย

ตอนนี้โรบินเดินท่องไปตามห้องทำงานต่างๆ อย่างเศร้าใจ ชีวิตของบริษัทหยุดนิ่งลง เพราะไปรษณีย์ยุโรปซึ่งมีกำหนดออกเวลา 2 นาฬิกาจะยังไม่ออกจนกระทั่งรุ่งเช้า พวกลูกจ้างนั่งหน้าตาดูบึ้งอู้อยู่ที่โต๊ะ ใบหน้าเย็นชา ความตั้งใจในการทำงานของพวกเขากลับกลายเป็นไม่มีผล จากสนามบินทางเหนือ รายงานอากาศยังคงเข้ามาสม่ำเสมอ แต่ “ห้องฟ้าแจ่มใส” “พระจันทร์เต็มดวง” และ “ไม่มีลม” ของพวกเขาปลุกภาพของแผ่นดินที่ไร้ชีวิตขึ้นมา ทะเลทรายแห่งแสงจันทร์และก้อนหิน

ขณะที่โรบินเริ่มพลิกกระดาษในแฟ้มของหัวหน้าเสมียนโดยไม่มีเหตุผลที่แน่ชัดนัก หันไป เขาก็รู้สึกว่ามีสายลมกำลังเย็นอยู่ข้างหน้าตน กำลังรอด้วยความเคารพจอมปลอมเพื่อขอมันคืน ความรู้สึกบนใบหน้าของเขาเหมือนจะพูดว่า “ตราบเท่าที่คุณจะพอใจครับ...มันเป็นของผม...”

นายตรวรู้สึกตกใจกับอาการเช่นนี้ของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา เขาไม่สามารถนึกหาคำพูดโต้ตอบได้ เขายืนแฟ้มคืนกลับไปอย่างรีบร้อน หัวหน้าเสมียนนั่งลงที่เดิมด้วยความรู้สึกเป็นต่ออย่างเยือกเย็น “ฉันควรจะส่งเขาไปบรรจุของ” โรบินนึก เพื่อกู่หน้ากลับคืนมา เขาจึงเดินต่อไป ความคิดของเขารวบรวมอยู่ที่วิกฤตการณ์ วิกฤตการณ์นี้จะนำมาซึ่งความไม่เอาใจใส่ต่อนโยบาย โรบินรู้สึกสูญเสียทั้งสองเท่า

เขาถูกใจมติดด้วยภาพของรีแวร์ นั่งเดี่ยวตายอยู่ในห้องทำงานของตน รีแวร์ผู้ซึ่งเรียกเขาว่า “...ตาแก่” ไม่เคยเลยที่ใครจะขาดความคำนึงสนับสนุนเท่ากันเขา โรบินรู้สึกถึงกลิ่นแห่งความกรุณาเอ่อท่วมท้นออกไปจากตัวเอง ในห้วงคิดของเขา เขาพลิกเปลี่ยนหาข้อความที่เหมาะสมหลายข้อความ เพื่อที่จะแสดงความเห็นใจและปลอบโยน เขารู้สึกอ่อนไหวกับความรู้สึกที่ค่อนข้างจะมีเกียรติ

เขาเคาะเบาๆ ที่ประตู ไม่มีคำตอบ ไม่กล้าที่จะเคาะดังกว่านี้ในความเจียมที่แสนสงบ เขาผลักประตูเปิดออก รีแวร์อยู่ที่นั่น เป็นครั้งแรกที่โรบินเข้าไปในห้องทำงานของรีแวร์ด้วยระดับเท่าที่เกือบจะเสมอ ค่อนข้างจะเหมือนเพื่อนฝูง เขารู้สึกเหมือนกับเป็นนายสิบซึ่งอยู่ร่วมกับนายพลบาดเจ็บท่ามกลางท่ากระสุน ยืนร่วมกับเขาในความพ่ายแพ้ เป็นเหมือนกับพี่น้องในยามถูกเนรเทศ “ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ผมก็จะอยู่เคียงข้างคุณ” ดูเหมือนโรบินจะพูดเช่นนั้น

รีแวร์ไม่พูดอะไรเลยสักคำ ศีรษะของเขาแกมต่ำ เขากำลังมองดูที่มีมือตัวเอง โรบินยื่นข้างหน้าเขา ไม่กล้าพูดอะไร สิ่งใดก็ตามที่ตัวนี้ทำให้เขาเกรงขาม ต้องยื่นนั่ง ความรู้สึกแห่งการจงรักภักดี แห่งการอุทิศให้อันเป็นสุขยิ่งกว่ามันจกอยู่ที่ริมฝีปากของเขา แต่ทุกครั้งที่เขาซอ้นสายตาขึ้น เขาก็ประสพกับผมสีเทา ศีรษะซึ่งก้มลงสามในสี่ส่วน ริมฝีปากซึ่งปิดแน่นเหนือโชคชะตาอันขมขื่น ในที่สุดเขาก็รวบรวมความกล้าขึ้นมา

“ท่านผู้อำนวยการครับ...”

รีแวร์เงยหน้าขึ้นมองดูเขา หวังอารมณ์ที่รีแวร์จมนอนนั้นลึกมากเกินไป ห่างไกลเกินไปจนเขาอาจจะไม่ได้สังเกตว่าโรบินอยู่ที่นั่น และไม่มีใครรู้ว่าเขากำลังฝันถึงรู้สึกและเศร้าโศกถึงอะไรอยู่ในหัวใจ รีแวร์จ้องดูโรบินเป็นเวลานานราวกับจะให้มันเป็นพยานที่มีชีวิตสำหรับอะไรบางอย่าง โรบินรู้สึกไม่สบายใจ ยิ่งรีแวร์มองโรบินนานเท่าไร ก็ยิ่งดูเหมือนว่ารอยยิ้มปริศนาอย่างเสียดสีที่กำลังแล่นอยู่บนริมฝีปากของฝ่ายแรกดูมากขึ้นไปอีก ยิ่งรีแวร์มองโรบินนานเท่าไร โรบินก็ยิ่งรู้สึกอายมากขึ้น และรีแวร์ก็ดูจะรู้ตัวมากขึ้นว่าโรบินเข้ามา ด้วยจุดประสงค์ที่เกิดขึ้นเองอย่างเห็นใจและสงสาร เพื่อจะเป็นพยานให้แก่ความโง่เขลาของมนุษยชาติ

โรบินรู้สึกตกใจมากยิ่งขึ้น นายสิบ นายพล ลูกกระสุน ทุกสิ่งทุกอย่างดูจะผิดแผกแตกต่างไปจากสถานที่อย่างน่าเกลียดน่าชัง ความเปลี่ยนแปลงอันน่าเวียนหัวเข้ามาครอบงำเขา รีแวร์ยังคงมองดูเขา โรบินแทบจะเกลียดชังตนเอง รวบรวมพลังขึ้น ตั้งมือออกจากกระเป๋าช้าย รีแวร์ยังคงจ้องมองเช่นเดิม ขณะนั้น ด้วยความรู้สึกละเอียดใจอย่างมากมายและไม่รู้สาเหตุ โรบินก็พูดโพล่งขึ้นมาว่า

"ผมมาเพื่อรับคำสั่งของท่านครับ"

วีวีแอร์ตั้งนาฬิกาออกมา พูดด้วยน้ำเสียงปกติธรรมดาว่า "2 นาฬิกาแล้ว เครื่องบินไปรษณีย์จากอาซังซีของจะลงตอน 2.10 ให้เครื่องบินไปรษณีย์ยุโรปออกเวลา 2.15"

โรบิโนออกไปเพื่อแพร่ข่าวอันน่าพิศวงนี้ : เทียบบินกลางคืนจะไม่ถูกลง

"เอาแฟ้มของคุณมาให้ผมตรวจ" โรบิโนพูดกับหัวหน้าเสมียน

"รอก่อน!" เขาสั่งเมื่อหัวหน้าเสมียนมาอยู่ข้างหน้าเขา

และหัวหน้าเสมียนก็ต้องยืนรอ

เครื่องบินไปรษณีย์จากอาซังซ็องส่งสัญญาณว่ากำลังจะลง แม้ว่าจะอยู่ในช่วงวิกฤติที่สุด รัวีแอร์ก็ต้องติดตามความก้าวหน้าของมันทางโทรเลขฉบับต่อฉบับ ในท่ามกลางความพังทลาย สิ่งนี้ก็คือการแก้แค้นของเขา เป็นข้อพิสูจน์ที่มีชีวิตของความเชื่อของเขา เทียบกับที่ประสบความสำเร็จนี้ทำนายถึงเที่ยวบินอื่นๆ อีกนับพันซึ่งจะประสบผลสำเร็จเช่นเดียวกัน "เราไม่มีพายุไซโคลนเกิดขึ้นทุกคืน" รัวีแอร์คิด "และเมื่อส่วนหางของมันลุกไหม้ขึ้นสักครั้งหนึ่ง มันก็ไม่มีอะไรนอกจากจะต้องดำเนินต่อไป"

เครื่องจากปารากวัย ร่อนลงที่สนามบินแล้วสนามบินเล่า ราวกับจากสวนสะพรั่งดงงามไปด้วยดอกไม้ อาคารหรรษา และสายน้ำไหลระเรื่อ เครื่องบินได้ บินเวียนรอบขอบพายุไซโคลนซึ่งไม่ได้ทำให้ดวงดาวพร่ามัวลงแม้แต่วงเดียว ผู้โดยสารเก้าคนซึ่งถูกห่อหุ้มอยู่ด้วยพรมแห่งการเดินทาง แนบหน้าผากของตนลงกับบานหน้าต่าง เหมือนกับเป็นกระจกหน้าต่างร้านค้าที่เต็มไปด้วยอัญมณี เมืองแห่งอาร์เจนตินาได้พาดสายสร้อยทองคำผ่านคำคืนเรียบริ้อยแล้ว อยู่เบื้องล่างแสงทองจางๆ แห่งเมืองของดวงดาวเบื้องบน นักบินควบคุมเครื่องยนต์บรรทุกชีวิตมนุษย์ไว้ในมือของตนมุ่งไปยังข้างหน้า ดวงตาที่เปิดกว้างของเขาอึมเิบไปด้วยแสงจันทร์เหมือนกับผู้ดูแลฝูงแกะ ขอบฟ้าเรืองไปด้วยแสงไฟสีชมพูของบัวโนสไอเรสแล้ว ในไม่ช้า มันก็จะโอบกัโหวมวงกฏเพชรของมันเหมือนกับสมบัติในเทพนิยายปรัมปรา คนส่งวิทยุกำลังเคาะสัญญาณโทรเลขครั้งสุดท้าย ราวกับโน้ตสุดท้ายของโซนาตา ส่งเสียงดังกรู๊งกรู๊งอย่างร่าเริงบนท้องฟ้าสำหรับความเบิกบานของรัวีแอร์ จากนั้นเขาก็จะดึงสายอากาศลงยึดข้างขาสักหน่อย หาว แล้วก็ยิ้ม การเดินทางสิ้นสุดลงแล้ว

หลังจากลงเครื่องเรียบริ้อย นักบินก็พบกับนักบินของไปรษณีย์ยุโรปที่กำลังเอนตัวฟังเครื่องบินของตน มือซุกอยู่ในกระเป๋า
 "คุณจะบินเที่ยวต่อไปละซี"
 "ใช่"
 "ล่าป่าทาโกเนียเข้ามาหรือยัง"
 "เราไม่รอแล้ว มันหายไป อากาศดีไหม"
 "อากาศดี คุณหมายความว่าฟ้าเบี่ยงหายไปหรือ"
 พวกเขาพูดคุยกันน้อย เพราะความรู้สึกกลัวแห่งความเป็นพี่น้องทำให้ถ้อยคำอื่น ๆ ไม่จำเป็น

ขณะที่มีการเคลื่อนย้ายลงไปยังเครื่องบินยุโรป นักบินซึ่งฟังลำตัวเครื่องอยู่ยืนนิ่งสนิทมองขึ้นไปยังดวงดาว เขารู้สึกถึงพลังมหาศาลก่อกำเนิดอยู่ในร่างเขา และมันก็ทำให้เขายินดี

"บรรทุกหมดแล้วหรือ" เสียงถาม "ตกลง ติดเครื่องได้!"

นักบินไม่ขยับเขยื้อนขณะที่เครื่องของเขาติด เอนหลังฟังไหลแนบกับเครื่องบิน เขาสามารถรู้สึกถึงเครื่องบินที่เริ่มมีชีวิตขึ้น บัดนี้ ในที่สุด หลังจากการแตกตื่นจอมปลอมมากมายเหลือเกิน - จะออก...จะไม่ออก...จะออก - นักบินได้รู้แน่นอนแล้ว ริมฝีปากของเขาแยกออกจากกัน เผยให้เห็นฟันแวววาวที่กระทบกับแสงจันทร์ เหมือนกับฟันของลูกสิงโต
 "ระวังนะ! คีนี่ เอ้อ..."

เขาไม่ได้ฟังคำแนะนำของเพื่อนร่วมทาง มือซุกอยู่ในกระเป๋า ศีรษะหงายไปข้างหลัง เขาคิดถึงก้อนเมฆและภูเขา แม่น้ำและทะเล แล้วเขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเจี๊ยบๆ การหัวเราะเบาๆ ซึ่งเข้ามาสู่เขา เหมือนกับสายลมพัดผ่านต้นไม้ ซึ่งทำให้เขาเยือกเย็นเข้าไปถึงสันหลัง การหัวเราะเบาๆ แต่ก็แข็งแรงกว่าก้อนเมฆและภูเขาที่เขาว่าทะเลและแม่น้ำเหล่านั้นมากมาย

"นี่คุณขันอะไรนักหนา"

"ขันรัวีแอร์ผู้โง่เขลาที่บอกผม...ที่คิดว่าผมกลัวนะ!"

ในนาทีเดียวเขาก็จะบินผ่านบัวโนสไอเรส และวีวีแอร์ผู้ซึ่งกลับคืนสู่สภาพการดิ้นรนต่อสู้จะต้องการไต่ยีนเขา ฟิงเขาบนพืชมฟ้า และหายไป เหมือนกับคนจรจัดผู้แข็งแรงแห่งกองทัพ เดินสวนสนามไปในหมู่ดวงดาว

วีวีแอร์เดินผ่านพวกเลขานุการด้วยแขนทั้งสองสอดประสาน เขาหยุดเบื้องหลังหน้าต่าง และฟังเสียงอย่างใคร่ครวญ ถ้าเขาตั้งไม่ให้เครื่องบินออกแม้แต่เครื่องเดียว สงครามเที่ยวบินกลางคืนของเขา ก็จะเป็นการพ่ายแพ้ไป แต่เพื่อที่จะช่วงชิงตัดหน้าหัวใจอันขลาดเขลาซึ่งพรั่งนี้ก็จะไม่ยอมเป็นของเขาแล้ว วีวีแอร์จึงต้องส่งลูกเรือเหล่านี้ออกไปสู่ยามกลางคืน

ช่วยชนะ...พ่ายแพ้...ถ้อยคำเหล่านี้ล้วนแต่ไร้ความหมาย ชีวิตอยู่ลึกเข้าไปกว่าภาพเหล่านี้ และชีวิตก็คือการทำงานการเตรียมงานใหม่ๆ ช่วยชนะทำให้ชาติหนึ่งอ่อนแอ ความพ่ายแพ้ปลุกใจอีกชาติหนึ่ง ความพ่ายแพ้ที่วีวีแอร์ได้รับเป็นทุกขอยู่นั้นบางทีอาจจะเป็นข้อผูกมัดอันจำเป็นในการกระตุ้นให้เกิดชัยชนะที่มั่นคง เพราะสิ่งที่สำคัญก็คือการเคลื่อนไหวก้าวไปข้างหน้า และทำต่อไป

ในห้าหน้าที่สถานีวิทยุจะส่งสัญญาณออกมายังสนามบินและเหนือขึ้นไปหนึ่งหมื่นไมล์ ชีพจรที่รุนแรงของชีวิตก็จะผ่านคลายปัญหาได้ทุกประการ

โน้ตออร์แกนลึกลับ กำลังหลังไหลออกมา – เครื่องบิน

และวีวีแอร์ก็กลับไปยังงานของเขา เดินช้าๆ ผ่านพวกเลขานุการที่กลัวสายตาถมึงทึงของเขา จนลาน

วีวีแอร์ผู้ยิ่งใหญ่ วีวีแอร์ผู้ชนะ แบกรับภาระอันหนักหน่วงแห่งชัยชนะเอาไว้ต่อไป

